

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ – 1. ČERVNA 2025

Bůh se vznáší za jáсотu, Hospodin vystupuje za hlaholu polnice.

MOZAIKA NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ NA PORTÁLE BAZILIKY SV. FREDIANA V LUCCE.

Iter ad christianae religionis divitias in Italia quae ad Fidem Amoremque Christi nos promovent, Lucca, Itálie, 26. června 2016.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh Otec vložil všechno do rukou našeho Pána Ježíše Krista. On je našim Přímluvcem u Otce. S důvěrou k Němu volejme: **L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.**

● Zachovej ve své lásce papeže Lva, kterého jsi pro nás vyvolil, aby jako svědek naděje ukazoval cestu tvé pravdy uprostřed pohnutých dějin současného světa.

● Pro vítězství Tvého Syna nad mocí pekla a smrtí, ať skončí utrpení milovaného ukrajinského národa a je učiněno vše pro to, aby co nejdříve nastal skutečný, spravedlivý a trvalý mír.

● Za bezbranné obyvatele Pásma Gazy, ať je umožněn přístup humanitární pomoci a skončí nepřátelské akce, jejichž strašlivou cenu platí děti, staří lidé a nemocní.

● O tomto dni sdělovacích prostředků, tváří v tvář závratným výdobytkům techniky, prosme, abychom nezapomínali pečovat o svá srdce a svůj vnitřní život.

● Modleme se, aby každý z nás našel útěchu v osobním vztahu s Ježíšem, a od jeho Srdce se naučil soucitu se světem.

● Za věrné zemřelé, ať dojdou slávy nebeského Jeruzaléma.

K: Otče, tys všechno završil ve svém Synu, Ježíši Kristu. Skrze něho Tě prosíme o sílu Ducha svatého, abychom naplnili poslání, které nám svěřil v den, kdy byl vzat do nebe. Neboť on s Tebou, v jednotě Ducha svatého, žije a kraluje na věky věků. **L:** Amen.

POUTNÍCI V MODLITBĚ U SARKOFÁGU SV. JANA XXIII. (+3. června 1963), někdejšího patriarchy benátského, u oltáře sv. Jeronýma v bazilice sv. Petra v Římě, *Peregrinatio ad Miracula Fidei*, 15.6.2014, Vatikán.

KOPULE LETNIC BAZILIKY SV. MARKA V BENÁTKÁCH,
Peregrinatio ad Locus Sanctitatis et Historiae, 29.6.2018, Venezia, Itálie.

VOTIVNÍ SVÍCE U ARCHY SV. ANTONÍNA V BAZILICE V PADOVĚ.

POUTNÍCI U ARCHY SV. ANTONÍNA PADUÁNSKÉHO,
Peregrinatio in Honorem Apostolorum Gentium Slavorum, 10. 7. 2019, Padova, Itálie.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO – 8. ČERVNA 2025

Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnovíš tvář země.

Oválné okno nad oltářem katedry, rozdělené na dvanáct polí - symbol dvanácti apoštolů, s holubicí uprostřed - symbol Ducha svatého, bazilika sv. Petra, Řím - *Peregrinatio ad Loca Sanctitatis et Historiae*, 5. 7. 2018.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, v síle Ducha svatého máme jistotu, že naše modlitba bude vyslyšena. Vyprosme si na Zmrtvýchvstalém hojnost darů Ducha: **L: PŘIJĎ, DUCHU SVATÝ.**

● Všem křesťanům vyprošujme dary moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží.

● Prosme za děti, které letos poprvé přistoupí k eucharistickému stolu, aby je Duch svatý proměňoval v tajemství Boží slávy, jako proměňuje chléb a víno v Kristovu přítomnost.

● Prosme Ducha Svatého - Osvětitele, ať uvede na cestu pravdy všechny, kdo šíří lži, ať zastaví ruskou válku proti Ukrajině a ukončí nepřátelské akce v Pásmu Gazy, jejichž strašlivou cenu platí děti, staří lidé a nemocní.

● Modleme se, aby každý z nás našel útěchu v osobním vztahu s Ježíšem, a od jeho Srdce se naučil soucitu se světem.

● Prosme za všechny věrné zemřelé, ať ve světle Ducha pravdy patří na tvou slávu.

K: Otče, ať nás Duch svatý uvádí do společenství s Tebou a činí naše modlitby hodnými tvé milosrdné lásky. Skrze Krista, našeho Pána. **L: Amen.**

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

1. ČTENÍ – SKT 1,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů. Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat do nebe. Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení - "vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodu, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní". A když tak spolu seděli, zeptali se ho: "Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?" On jim však řekl: "To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země." Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: "Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe."

ŽALM 67

Všechny národy, tleskejte rukama, jásejte Bohu radostným hlasem, protože Hospodin je vznešený, hrozný, je to veliký král nad celou zemí. Bůh se vznáší za jáсотu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub. Zpívejte Bohu, zpívejte, zpívejte našemu králi, zpívejte! Protože Bůh je králem celého světa, zpívejte mu chvalozpěv! Bůh vládne národům, Bůh zasedá na svém svatém trůnu.

2. ČTENÍ – ŽID 9,24-28; 10,19-23

Čtení z listu Židům. Kristus nevešel do svatyně, zbudované (lidskýma) rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není (třeba), aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hříchy. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak (nastane) soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé - ne už pro hříchy - ale aby (přinesl) spásu těm, kteří na něho čekají. Když máme, bratři, důvěru, že můžeme vejít do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to znamená skrze své tělo, a (když máme) tak vynikajícího kněze nad Božím domem, přistupujme s upřímným srdcem a s plnou vírou; naše srdce je očištěné od zlého svědomí a tělo omyté v čisté vodě. Držme se pevně naděje, kterou vyznáváme, protože věrný je ten, kdo nám ten slib dal!

EVANGELIUM – LK 24,46-54

Zakončení svatého evangelia podle Lukáše. Ježíš řekl svým učedníkům: "Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno obrácení, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle - já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti." Vyvedl je pak směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich (a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili) a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

1. ČTENÍ – SKT 2,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů. Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: "Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky."

ŽALM 104

Veleb, duše má, Hospodina! – Hospodine, můj Bože, jsi nadmíru velký! – Jak četná jsou tvá díla, Hospodine! – Země je plná tvého tvorstva. Hynou, když vezmeš jim život, – a vracejí se do svého prachu. – Když sešleš svého ducha, jsou stvoření, – a obnovuješ tvář země. Nechť věčně trvá Hospodinova sláva, – ať se Hospodin těší ze svého díla! – Kéž se mu líbí má píseň: – má radost bude v Hospodinu.

2. ČTENÍ – ŘÍM 8,8-17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Římanům. (Bratři!) Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás. Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záludnosti těla, budete žít. Neboť všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch (svatý), že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

EVANGELIUM – JAN 14,15-16.23B-26

Slova svatého evangelia podle Jana. Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A (přece) slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já.“

„L'Ascensione ci chiede la testimonianza coraggiosa per Cristo“

/homílie Giovanniho kardinála Coppy, čestného občana Drysic o slavnosti Nanebevstoupení Páně,
25. května 2006 v bazilice sv. Petra v Římě/

Dnes, čtyřicet dní po velikonocích, slavíme Nanebevstoupení Páně, kdy poté, co dal apoštolům poslední naučení, vzal je sebou na Olivovou horu a tady jim ho vzal oblak z očí. Slavnost Nanebevstoupení dokládá už na konci pronásledování Eusebius z Cézareje; svatý Augustin měl dokonce za to, že byla ustanovena už v apoštolských dobách. V Římě se slavila u sv. Petra, v Konstantinově bazilice, nočním oficiem a mší, kterou kolem poledne slavil papež, jenž v doprovodu kardinálů, kněží a lidu se ubíral z Lateránu v procesí, které připomínalo Ježíšovu cestu na Olivovou horu v doprovodu apoštolů, předtím, než vystoupil na nebesa. Nanebevstoupení je tedy vrcholem doby velikonoční. Nejde o mýtus, inspirovaný ptolemaiovským systémem, nýbrž o skutečnost bohatého historického obsahu a teologické hloubky. Ježíš, vzkříšený a oslavený nebeským Otcem, zasedl po jeho pravici a zahájil své panování nad lidmi a vesmírem, když se ujal nebeského království, jež bylo středem jeho kázání na zemi.

V prvním čtení jsme slyšeli, co Ježíš říká apoštolům předtím, než je opustil. Tito pořád myslí na založení politického království Mesiáše; ale Ježíše napravuje

jejich smýšlení, přikazuje jim, aby zůstali v Jeruzalémě a očekávali Ducha svatého. Představuje jim také program který je čeká a který je stručným shrnutím Skutků apoštolů i celé budoucí činnosti Církve: „Budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano, až na konec země“ (Sk 1,8). Svědky, *martyres*. Je to jasný a náročný misijní program.

Markovo evangelium, kterému jsme právě naslouchali, znovu podává jinými slovy stejné poslání, jež exegeté nazývají „formulací poslání“. S neotřesitelnou autoritou ježíš posílá apoštoly do celého světa, aby hlásali evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří, bude spasen, kdo neuvěří bude odsouzen. Budou pokračovat v Ježíšově poslání: budou hlásat radostnou zvěst; vyhánět zlé duchy, tak, jak s mesiánskou autoritou jednal Kristus (povšimněme si Ježíšova důrazu na boj se zlými duchy). Budou mluvit novými jazyky – jak k tomu dojde brzy o Letnicích – neuškodí jim ani hadí uštknutí ani žádný jed, budou uzdravovat nemocné. Když je Ježíš vyslal na misi během svého veřejného života, jak uvádějí synoptická evangelia, už tehdy apoštolové vítězili nad démony a uzdravovali

Kardinál Giovanni Coppa, čestný občan Drysic
při eucharistii v kostele Narození Panny Marie v Drysicích, 16. 6. 2001

nemocné. Nyní se už jejich poslání neomezuje jen na Palestinu, ale rozšiřuje se do všeobecné dimenze.

Může proto říci, že slavnost Nanebevstoupení je oslavou Kristova panování. Ježíš je nejvyšším vládcem lidí a konečným vítězem nad démonem. List Efezanům, ve druhém čtení, představil tuto Kristovu moc v jedinečném kosmickém pohledu. Poté, co Pavel zdůraznil, že Církev je jedna – jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech – říká, že všichni jsme povoláni, abychom na této jednotě pracovali, byť v různých povoláních, neboť Kristus, když vystoupil na nebesa, rozdělil své dary lidem: tak, jako jednoho dne sestoupil do poníženosti lidské přirozenosti, tak nyní vystoupil nad nebesa „aby završil všechno“, totiž, aby všemu s láskou vládl. A to proto, pokračuje list, aby vybudoval Kristovo tělo, abychom tak všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna. Drazí bratři, rozumíme tomu dobře? Všichni jsme povoláni k účasti na Kristově království a k tomu, abychom je šířili ve světě slovem, příkladem, bojem proti zlu. Všichni. Nesmíme stát se založenýma rukama, jak říkají andělé apoštolům, kteří hleděli k nebi, aby znovu spatřili Ježíše. Jsou důrazně vráceni k realitě, teď musejí pracovat a namáhat se.

Drahé sestry, drazí bratři. Docela něco jiného, než mýtus, pradávna kosmologie, něco naprosto jiného než odcizení a útěk od pozemských skutečností. Ne, Nanebevstoupení je odkazem na mocné nasazení pro příchod Božího království. Patříme Kristu. Na křtu se nám dostalo určení být jeho učedníky, zříkat se ďábla a jeho lichotek. **Nanebevstoupení po nás žádá odvážné svědectví Kristu**, v bojích a námahách. Je to aktuální požadavek.

Dnes se ďábel a jeho přísluhovači rozpoutávají stále tvrdší útoky proti království Mesiáše. V celém světě se odehrává boj mezi Kristem a démonem, mezi Kristem a šelmou, mezi Kristem a Antikristem, jak čteme v knize Zjevení. Vzpomínám si ještě na kázání, které měl náš velký učitel teologie v semináři v Albě, v roce 1943, kdy zuřil nacizmus: mnohokrát, k neklidu všech, hlasitě opakoval: „Antikrist je mezi námi!“ A skončil ve vězení.

Dnes se boj stal mnohem lítějším. Věda, která se oddělila od mravního zákona, manipuluje člověkem za účelem výzkumu, terapie, či dokonce kosmetiky. Život ztratil jakoukoli cenu. Slabý, bezbranný, protivník, ti všichni jsou eliminováni. Světu vládne násilí, počínaje terorizmem, závody ve zbrojení až po zločiny, k nimž stále častěji dochází ve městech a nyní i mezi příbuznými. Antikrist je mezi námi. Neřest nabývá stále znepokojivějších forem, pedofilie kosí mezi nevinnými, rodina je ohrožena. Projevuje se neslýchané sexuální volnost, stále agresivnějším se stává vábení módy a podívané.

Nedávno se dělal nevídaný mezinárodní reklamní *battage* (humbuk), který háže špínu i na samotnou postavu Krista, převracejíc dějiny a dobré mravy, s pokryteckou omluvou, že koneckonců jde pouze o film, o fantazii. Ale Kristus není fantazie, je to náš Bůh, naše láska, náš král. Ano, bohužel, Antikrist je mezi námi!

Drazí věřící, ptáte se: ale co můžeme dělat, aby tato vlna vulgarity a zvrácenosti nepřevládla? Jistě není to snadné. Ale začněme především u sebe, u našich rodin, zřekněme se veškerého souhlasu se zlem, s ďáblem; je-li třeba, nemějme strach bránit svou víru, s pokorou a vlídností, ale také s rozhodností. Ježíš nás žádá stejně jako apoštolů, abychom byli jeho svědky. Abychom bojovali proti ďáblu.

Ježíš zůstává s námi. Zůstaňme s Ním i my. On nás podpoří v boji. V tajemství nanebevstoupení chápeme, že život věčný je už náš.. jak nám řekl svatý Pavel, i my jsme

vystoupili s Kristem na nebesa, a spolu s Ním jsme zasedli po pravici Otce. Už jsme oslaveni, děláme-li čest svému křtu. Přejme si, aby toto bylo plodem dnešního velkého svátku, jenž naplňuje radostí nebe i zemi.

Ascensione e Pentecoste – un tutt'uno

/promluva Giovanniho kardinála Coppy, čestného občana Drysic o II. nešporách slavnosti Nanebevstoupení Páně, 25. května 2006 v bazilice sv. Petra v Římě/

Ježíšovo nanebevstoupení je úzce spjato se sestoupením Ducha svatého. Nanebevstoupení a Letnice tvoří jednotu. Ježíš vystupuje na nebesa, aby nám odtud poslal Ducha svatého, jak slíbil při Poslední večeři: „Jestliže neodejdu, Zastávce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám“ (*Jan 16,7*). Duch svatý je tím nejvzácnějším darem, jaký nám Ježíš zanechal, když se vrátil k Otci. Jiný Utěšitel; druhý On, který přichází, aby pokračoval a v každé době uskutečňoval dílo Krista-Krále v Církvi a ve světě.

Proto se Ježíš obětoval za nás Otci na kříži. Svatý Efrém Syrský, nazývaný harfou Ducha svatého, má k Nanebevstoupení tento překrásný hymnus: „Ty jsi obětí nebe i země,/ Obětovaný, někdy uctíváný.! Přišel jsi, aby ses stal obětí, /Vystoupil jsi jako jediná oběť,/ Vystoupil jsi, Pane, nesouc svou oběť sebou“ (*Různé hymny*, 18). To je oběť, která nám zasloužila Ducha. Když se Ježíš vrátil na nebesa, ukázal Otci své rány Beránka, obětovaného už od stvoření světa, jak říká *Apokalypsa*. A Otec, když vidí tato znamení jak šarlat rudě zbarvená, přijímá s dojetím Synovu modlitbu, jak tento řekl před utrpením: „Já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navždycky, Ducha pravdy, který bydlí u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky, zase k vám přijdu“ (*Jan 14,16ss*).

Milovaní, nikdy nebudeme sirotky, protože Ježíš, který vystoupil na nebesa, na nás patří s nekonečnou láskou a uvádí nás do nitra samotného Trojjediného Boha, jenž přichází, aby s námi a v nás přebýval.

Žijme v této niternosti, jako děti Otce, Kristovi bratři, chrámy Ducha svatého; mějme na paměti, že máme svou vlast v nebi: avšak s nohama pevně zakotvenýma na zemi, jak říkal bl. Jan XXIII., kde chceme všemi silami spolupracovat na šíření Božího království. Za chvíli se bude v antifoně k Magnificat zpívat: „Ó Králi slávy, jenž jsi dnes jako vítěz vystoupil nade všechna nebesa, nenechávej nás sirotky; pošli nám toho, jehož jsi slíbil, Ducha pravdy, aleluja“. Tato melodie bude naší odpovědí na Ježíšův příslib: „Nenechám vás sirotky!“ Ne, nikdy nezůstaneme sirotky. Ježíš, který vystoupil na nebesa, nám s Otcem posílá Ducha, který přichází, aby obnovil tvář země. Ano, **Nanebevstoupení a Letnice tvoří jednotu**, která k nám promlouvá o bezmezné Boží lásce. „Přijď Duchu svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky“.

+ Giovanni card. Coppe

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K 59. SVĚTOVÉMU DNI SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ

1. června 2025

*Sdílejte s laskavostí nadějí,
kterou máte v srdcích*

(srov. 1 Petr 3,15-16).

Drazí bratři a sestry!

V této době, která se vyznačuje dezinformacemi a polarizací, kdy několik mocenských center ovládá nebývalé množství dat a informací, se na vás obracím s vědomím, jak velice je vaše práce novinářů a komunikátorů potřebná – nyní více než kdy jindy. Potřebujeme vaše odvážné odhodlání postavit do centra komunikace osobní a kolektivní odpovědnost vůči bližním.

Když uvažuji o Jubileu, které letos slavíme, jako o čase milosti v této neklidné době, chtěl bych vás tímto poselstvím vyzvat, abyste se stali hlasateli naděje, a to tak, že začnete obnovou své práce a poslání v duchu evangelia.

Odzbrojit komunikaci

Komunikace dnes příliš často nevzbuzuje naději, ale strach a zoufalství, předsudky a zášť, fanatismus, a dokonce i nenávisť. Příliš často zjednodušuje realitu, aby vyvolala instinktivní reakce; používá slova vyhrocená na ostří nože; dokonce si vypomáhá falešnými nebo umně zkreslenými informacemi, aby vyslala zprávy, které mají vyburcovat, provokovat a zraňovat. Již několikrát jsem zdůrazňoval potřebu „odzbrojit“ komunikaci, očistit ji od agresivity. Nikdy se totiž nevyplácí redukovat realitu na slogany. Počínaje televizními talk show a konče slovními válkami na sociálních sítích, všichni registrujeme hrozbu, že převládne paradigma konkurence, protikladů, vůle ovládat a vlastnit a manipulovat veřejným míněním.

Existuje také další znepokojivý jev: to, co bychom mohli nazvat „programovaným rozptylováním pozornosti“ prostřednictvím digitálních systémů, které tím, že si nás profilují podle logiky trhu, mění naše vnímání reality. Tak se stává, že jsme často bezmocnými svědky jakési atomizace zájmů, což nakonec podkopává základy našeho bytí jako společenství, naši schopnost spolupracovat pro společné dobro, naslouchat si navzájem a chápat důvody toho druhého. Zdá se tedy, že označit někoho za „nepřítele“, proti němuž se lze verbálně vymezit, je k vlastnímu prosazení nezbytné. A když se nám druhý stane „nepřítelem“, když zatemníme jeho tvář a důstojnost, abychom se mu mohli vysmívat a zesměšňovat ho, ztrácíme i možnost vytvářet naději. Jak nás učil P. Tonino Bello, všechny konflikty „nacházejí své kořeny v tom, že mizí tváře“. Této logice se nemůžeme poddat.

Doufat není ve skutečnosti vůbec snadné. Georges Bernanos řekl, že „doufají jen ti, kdo měli odvahu zbavit se iluzí a lží, v nichž nacházeli jistotu a které falešně považovali za naději. [...] Naděje je riziko, které je třeba podstoupit. Je to riziko všech rizik.“ Naděje je skrytá ctnost, houževnatá a trpělivá. Pro křesťany však naděje není nepovinnou volbou, ale nevyhnutelnou podmínkou. Jak připomněl Benedikt XVI. v encyklice *Spe salvi*, naděje není pasivní optimismus, ale naopak „performativní“ ctnost, která je schopna měnit život: „Kdo má naději, žije odlišně; byl mu dán nový život“ (č. 2).

S laskavostí předkládat důvody naděje, kterou v sobě máme

V prvním Petrově listu (3,15-16) nacházíme obdivuhodnou syntézu, v níž je naděje dána do souvislosti s křesťanským svěděním a komunikací: „Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností.“ Rád bych se zastavil u tří poselství, která můžeme z těchto slov vyvodit.

„Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu“; naděje křesťanů má svou tvář, tvář vzkříšeného Pána. Jeho příslib, že bude stále s námi, nám skrze dar Ducha Svatého umožňuje doufat i proti veškeré naději a vidět skrytou dobrotu, i když se zdá, že je vše ztraceno.

Druhé poselství nás vyzývá, abychom byli připraveni vysvětlit naději, která je v nás. Zajímavé je, že apoštol nás vyzývá, abychom se obhájili „před každým, kdo se nás ptá po důvodech naší naděje“. Křesťané nejsou v první řadě těmi, kdo „mluví“ o Bohu, ale těmi, kdo jsou obrazem krásy jeho lásky a nového způsobu prožívání všeho. Je to žitá láska, která provokuje k otázce a vyžaduje odpověď: Proč tak žijete? Proč jste takoví?

Ve výroku svatého Petra nakonec nacházíme ještě třetí poselství: na tuto otázku je třeba odpovídat „s jemností a skromností“. Komunikace křesťanů – ale řekl bych i komunikace obecně – by měla být protkána jemností a blízkostí; jako rozhovor společníků na cestě. To byla metoda největšího komunikátora všech dob, Ježíše Nazaretského, který na cestě vedl dialog se dvěma emauzskými učedníky a zapaloval jejich srdce tím, jak vykládal události ve světle Písma.

Proto sním o komunikaci, která z nás dokáže učinit společníky na cestě s tolika našimi bratry a sestrami, aby v nich v tak těžkých časech znovu zažehla naději. Komunikaci, která dokáže promlouvat k srdci, vzbuzovat nikoli vášnivé reakce obrany a hněvu, ale postoje otevřenosti a přátelství; která se dokáže zaměřit na krásu a naději i v těch zdánlivě nejzoufalejších situacích; která dokáže vyvolat angažovanost, empatii a zájem o druhé. Takovou komunikaci, která nám pomáhá „uznat důstojnost každé lidské bytosti a společně pečovat o náš společný domov“.

Sním o komunikaci, která neprodává iluze ani obavy, ale dokáže dávat důvody k naději. Martin Luther King řekl: „Pokud mohu někomu pomoci, když jdu kolem, pokud mohu někoho povzbudit slovem nebo písni... pak můj život nebude marný.“⁴ Abychom toho dosáhli, musíme se léčit z „nemoci“ chtít vyniknout a soustředit se na sebe a vyhybat se riziku, že budeme mluvit jeden přes druhého. Dobrý komunikátor dbá na to, aby ti, kdo poslouchají, čtou nebo se dívají, mohli být zapojeni, mohli být nablízku, mohli najít to nejlepší ze sebe a vstoupit s těmito postoji do vyprávěných příběhů. Taková komunikace nám pomáhá stávat se „poutníky naděje“, jak uvádí motto Jubilea.

Doufat společně

Naděje je vždy komunitární projekt. Zamysleme se na chvíli nad velikostí poselství tohoto roku milosti: jsme zváni všichni – opravdu všichni! –, abychom začali znovu, abychom dovolili Bohu, aby nás pozvedl, aby nás objal a zahrnul milosrdenstvím. V tom všem se prolíná osobní i komunitární rozměr. Vydáváme se na cestu společně, putujeme s tolika bratry a sestrami a společně procházíme Svatou bránou.

Jubileum má mnoho sociálních důsledků. Pomysleme například na zprávu o milosrdenství a naději pro ty, kdo žijí ve vězeních, nebo na výzvu k blízkosti a něžnosti vůči těm, kdo trpí a nacházejí se na okraji.

Jubileum nám připomíná, že ti, kdo se stanou tvůrci pokoje, „budou nazváni Božími syny“ (Mt 5,9). A tak nám otevírá naději, upozorňuje nás na potřebu pozorné, jemné a reflexivní komunikace, schopné ukazovat cesty dialogu. Proto vás povzbuzuji, abyste objevovali a vyprávěli mnohé příběhy dobra ukryté v záhybech zpráv; abyste napodobovali zlatokopy, kteří neúnavně prosívají písek a hledají drobné zlaté zrnko. Je dobré tato semínka naděje nacházet a dávat o nich vědět. Pomáhá to světu,

Nezapomínat na srdce

Drazí bratři a sestry, tváří v tvář závratným výdobytkům techniky vás vyzývám, abyste pečovali o své srdce, tedy o svůj vnitřní život. Co to znamená? Naznačím vám několik cest.

Bud'te mírní a nikdy nezapomínejte na tvář druhého; promlouvejte k srdcím žen a mužů, v jejichž službách konáte svou práci.

Nedovolte, aby se vaše komunikace řídila instinktivními reakcemi. Vždycky zasévejte naději, i když je to těžké, i když to něco stojí, i když se zdá, že to nepřináší ovoce. Snažte se praktikovat komunikaci, která může uzdravovat rány našeho lidství.

Dávejte prostor důvěře srdce, které jako tenká, ale odolná květina nepodléhá ničivým vlivům života, ale rozkvétá a roste na místech nejméně očekávaných: v naději matek, které se každý den modlí, aby se jejich synové vrátili ze zákopů válečného konfliktu; v naději otců, kteří s velkým rizikem a překážkami migrují za lepší budoucností; v naději dětí, které si dokážou hrát, smát se a věřit v život i uprostřed válečných trosek a na nuzných cestách chudinských čtvrtí.

Bud'te svědky a podporovateli komunikace bez nepřátelství, pomáhejte šířit kulturu péče, budovat mosty a bořit viditelné i neviditelné zdi naší doby. Vyprávějte příběhy prochnuté nadějí, berte si k srdci náš společný osud a společně pište příběh naší budoucnosti.

To vše můžete a můžeme dělat s Boží milostí, kterou nám Jubileum pomáhá přijímat v hojnosti. Za to se modlím a žehnám každému z vás a vaší práci

Řím, Svatý Jan v Lateránu, 24. ledna 2025, památka sv. Františka Saleského

Franciscus

„Dnes mohu říci, že pro vás a s vámi jsem Říman!“

Severoamerický papež, misionář v Peru, s francouzskými, španělskými a italskými kořeny, dnes symbolicky přijímá novou „identitu“ římského občana, diecéze, v níž dnes oficiálně začíná své působení jako biskup a pastýř, a to slavnostním uvedením do úřadu v Lateránské bazilice. Obřad na náměstí Piazza dell'Ara Coeli se konal těsně před slavnostním převzetím Lateránské baziliky. Papež, který přijel autem, v mozzetě a štóle, došel pěšky k pultu umístěnému na červeném koberci s erbem Říma. Po jeho boku stál zástupce pro všeobecné záležitosti Státního sekretariátu, arcibiskup Edgar Peña Parra.

Krátká zastávka u „sídla občanské a demokratické správy města“ je starou tradicí, která potvrzuje – jak zdůraznil starosta Roberto Gualtieri ve svém úvodním projevu – „náklonnost“, kterou papež chová k Věčnému městu. Lásku, „za kterou jsme hluboce vděční a kterou oplácíme veškerou velkorysostí, jakou je naše město schopno – jak jste mohli v těchto dnech vidět –“. Papež Prevost ze své strany vyjádřil vděčnost za podporu, které se mu dostalo v prvních dnech pontifikátu, a zejména v tento významný den.

Cítím vážnou, ale nadšenou odpovědnost sloužit všem jejím členům, přičemž mi leží na srdci především víra Božího lidu a dále společné dobro společnosti.

„Jsme spolupracovníci, každý ve své institucionální oblasti,“ dodal papež Lev k starostovi. Ve skutečnosti již dva tisíce let „Církev žije své apoštolství v Římě hlásáním Kristova evangelia a nasazováním se v milosrdenství“. Výchova mladých a pomoc trpícím, oddanost nejmenším a pěstování umění jsou projevy péče o lidskou důstojnost, kterou musíme v každé době podporovat, zejména vůči malým, slabým a chudým.

Nyní, v Jubilejním roce naděje, vyhlášeném a zahájeném Františkem a stále probíhajícím, se stejná péče církve rozšiřuje na poutníky z celého světa a „využívá také úsilí vynaložené kapitolskou správou“. Papežovo přání pro Svatý rok je, aby „Řím, který je jedinečný svým bohatým historickým a uměleckým dědictvím, vždy vynikal také hodnotami humanity a civilizace, které čerpají svou životní sílu z evangelia“.

Jubileum zmínil ve svém úvodním pozdravu také starosta Gualtieri, který hovořil o „důležitých úkolech, které je třeba řešit“, a zmínil zejména jubilejní akci věnovanou mladým lidem, která se bude konat ve dnech 28. července až 3. srpna a na kterou do hlavního města přijedou tisíce mladých lidí. Jménem orgánů města starosta rovněž zopakoval závazek dokončit „mnoho započatých hmotných i nehmotných projektů, aby se Řím stal spravedlivějším, udržitelnějším a inkluzivnějším městem“, zejména „všímavým k nejslabším a nejzranitelnějším“. „Toto město je připraveno vás doprovázet a přispět k prosazení paradigmatu nové politiky, nových vztahů mezi národy a státy a zlepšení sociálního modelu,“ řekl Gualtieri. Poté také zdůraznil „vazbu mezi univerzální dimenzí církve a Římem“, která „po staletí živila toto město a vytvářela kulturu, civilizaci, vztahy“, ale také „společnou odpovědnost“, jako je mír. Právě s připomenutím výzvy k míru, kterou desetkrát pronesl Lev XIV. večer po svém zvolení, Gualtieri prohlásil, že mír je „nejsilnějším univerzálním posláním Říma“: „Budeme pokračovat v práci, aby se Řím stal vzorem harmonie mezi člověkem a životním prostředím, městem schopným zvládat bouřlivé změny spojené s velkými revolucemi, které probíhají, počínaje pronikáním technologie a umělé inteligence do našich životů.“

Kráčejme společně

HOMÍLIE PAPEŽE LVA XIV. PŘI SVÉ INTRONIZACI ŘÍMSKÉHO BISKUPA V LATERÁNSKÉ BAZILICE, 25.5.2025

Srdečně zdravím přítomné kardinály, zejména kardinála vikáře, pomocné biskupy a všechny biskupy, drahé kněze – faráře, vikáře a všechny, kteří se různým způsobem

podílejí na pastorační péči v našich společenstvích –, jakož i jáhny, řeholníky, řeholnice, představitele státních orgánů a vás všechny, drahé věřící.

Církev v Římě je dědičkou velké historie, zakořeněné ve svědectví Petra, Pavla a nesčetných mučedníků, a má jedinečné poslání, které je dobře vyjádřeno nápisem na fasádě této katedrály: být Mater omnium Ecclesiarum, Matkou všech kostelů [církví].

Papež František nás často vyzývá, abychom přemýšleli o mateřské dimenzi církve (srov. Exhort. Evangelii gaudium, 46-49.139-141; Katecheze, 13. ledna 2016) a o jejích charakteristických rysech: laskavosti, ochotě k oběti a schopnosti naslouchat, která umožňuje nejen pomáhat, ale často i předpokládat potřeby a očekávání, ještě než jsou vyjádřena. Jsou to vlastnosti, které si přejeme, aby rostly všude v Božím lidu, také zde, v naší velké diecézní rodině: u věřících, u pastýřů, u mě samotného. K zamyšlení nad nimi nám mohou pomoci čtení, která jsme vyslechli.

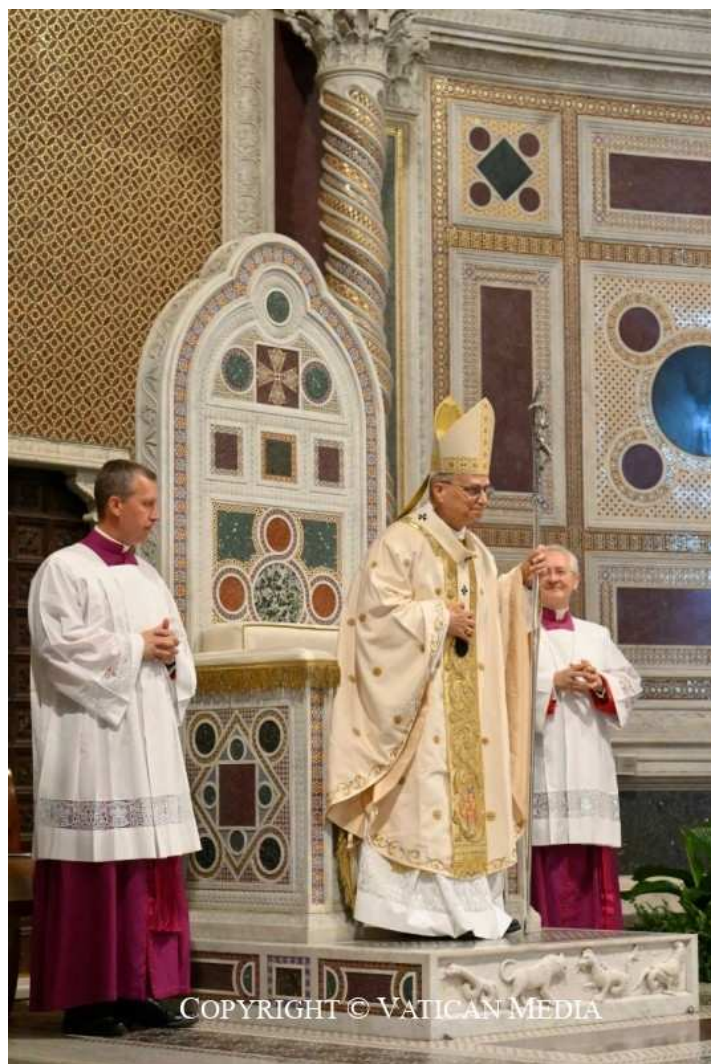
Zejména ve Skutcích apoštolů (srov. 15,1-2.22-29) se vypráví, jak prvotní společenství čelilo výzvě otevření se pohanskému světu při hlásání evangelia. Nebyl to snadný proces: vyžadoval mnoho trpělivosti a vzájemného naslouchání; to se stalo především uvnitř komunity v Antiochii, kde bratři dialogem – i diskusí – dospěli k společnému řešení. Poté však Pavel a Barnabáš odešli do Jeruzaléma. Nerozhodli sami za sebe: hledali společenství s mateřskou církví a s pokorou se tam vydali.

Tam je vyslechli Petr a apoštolové. Tak se rozvinul dialog, který nakonec vedl ke správnému rozhodnutí: uznávajíc a zohledňujíc obtíže nově obrácených, bylo dohodnuto,

že jim nebudou kladeny nadměrné požadavky, ale že se omezí na to podstatné (srov. Sk 15,28-29). Tak se to, co se mohlo jevit jako problém, stalo pro všechny příležitostí k zamyšlení a k růstu. Biblický text nám však říká více a jde nad rámec bohaté a zajímavé lidské dynamiky události.

Odhalují nám to slova, která bratři z Jeruzaléma adresují v dopise bratřím z Antiochie, když jim sdělují přijatá rozhodnutí. Píší: „Svatý Duch a my jsme se rozhodli [...]“ (srov. Sk 15,28). Zdůrazňují tedy, že v celé této události bylo nejdůležitější naslouchání hlasu Božímu, které umožnilo vše ostatní. Připomínají nám tak, že společenství se buduje především „na kolenou“, v modlitbě a v neustálém úsilí o obrácení. Pouze v tomto napětí může každý v sobě slyšet hlas Ducha, který volá: „Abba! Otče!“ (Gal 4,6), a následně naslouchat a rozumět druhým jako bratrům.

I evangelium nám toto poselství opakuje (srov. Jan 14,23-29) a říká nám,

že v životních rozhodnutích nejsme sami. Duch nás podporuje a ukazuje nám cestu, kterou máme následovat, „učí nás“ a „připomíná nám“ vše, co nám Ježíš řekl (srov. Jan 14,26).

Duch nás nejprve učí slovům Páně a vtiskuje je hluboko do nás, podle biblického obrazu zákona, který již není napsán na kamenných deskách, ale v našich srdcích (srov. Ger 31,33); tento dar nám pomáhá růst, až se staneme „Kristovým listem“ (srov. 2Kor 3,3) jeden pro druhého. A je to právě tak: čím více se necháme evangeliem uchvátit a proměnit, tím více jsme schopni je hlásat, protože dovolujeme Duchu, aby nás očistil v hloubi srdce, aby naše slova byla prostá, naše touhy upřímné a jasné a naše skutky velkorysé.

A zde vstupuje do hry druhé sloveso: „vzpomínat“, tj. znovu obrátit pozornost srdce k tomu, co jsme prožili a naučili se, abychom hlouběji pronikli do jeho smyslu a vychutnali si jeho krásu.

Mám na mysli náročnou cestu, kterou v těchto letech prochází římská diecéze, rozdělenou do různých úrovní naslouchání: naslouchání okolnímu světu, abychom přijali jeho výzvy, a naslouchání uvnitř společenství, abychom pochopili jeho potřeby a podporovali moudré a prorocké iniciativy evangelizace a charity. Je to obtížná cesta, která ještě není u konce a která se snaží obejmout velmi bohatou, ale také velmi složitou realitu. Je však hodna dějin této církve, která mnohokrát prokázala, že umí myslet „ve velkém“, bezvýhradně se angažovat v odvážných projektech a postavit se i novým a náročným výzvám.

Důkazem toho je velká práce, kterou v těchto dnech celá diecéze vynakládá na Jubileum, na přijetí a péči o poutníky a na nesčetné další iniciativy. Díky mnoha úsilí se město jeví těm, kteří sem přijíždějí, někdy z velké dálky, jako velký otevřený a přívětivý dům a především jako ohnisko víry.

Z mé strany vyjadřuji přání a závazek vstoupit do tohoto rozsáhlého staveniště a v rámci svých možností naslouchat všem, abych se učil, rozuměl a rozhodoval společně: „křesťan s vámi a biskup pro vás“, jak řekl svatý Augustin (srov. Discorso 340, 1). Prosím vás, abyste mi v tom pomáhali společnou modlitbou a láskou, vzpomínajíce na slova svatého Lva Velikého: „Vše dobré, co jsme vykonali při plnění svého úřadu, je dílem Kristovým; a ne naším, neboť bez něj nemůžeme nic, ale jím se chlubíme, jímž pochází veškerá účinnost našeho konání“ (Serm. 5, de natali ipsius, 4).

Na závěr bych k těmto slovům rád připojil slova blahoslaveného Jana Pavla I., který 23. září roku 1978 s rozzářenou a klidnou tváří, díky níž si vysloužil přezdívku „papež úsměvu“, pozdravil svou novou diecézní rodinu: Svatý Pius X. – řekl – když vstoupil jako patriarcha do Benátek, zvolal v bazilice sv. Marka: 'Co by ze mě bylo, Benátčané, kdybych vás nemiloval?' Já říkám Římanům něco podobného: mohu vás ujistit, že vás miluji, že si přeji pouze vstoupit do vašich služeb a dát všem k dispozici své skromné síly, to málo, co mám a čím jsem" (Homilie při převzetí římského stolce, 23. září 1978).

I já vám vyjadřuji svou náklonnost a touhu sdílet s vámi na společné cestě radosti i bolesti, útrapy i naděje. I já vám nabízím „to málo, co mám a čím jsem“, a svěřuji to na přímlovu svatých Petra a Pavla a mnoha dalších bratří a sester, jejichž svatost osvětlila dějiny této církve a ulice tohoto města. Nechť nás provází Panna Maria a přimlouvá se za nás.

Po mši v Bazilice sv. Jana Lateránského navštívil papež Lev XIV. Baziliku Panny Marie Větší (Santa Maria Maggiore). Tam se modlil před ikonou Salus Populi Romani (Spása římského lidu), posvátným obrazem, před kterým mnoho papežů, včetně papeže

Františka, svěřovalo Bohu své nejdůležitější úmysly. Poté, co položil květiny k starobylé mariánské ikoně a zazpíval Magnificat, se papež zastavil, aby se pomodlil u hrobu svého předchůdce, papeže Františka, který je pohřben v téže bazilice.

„Děkuji vám, že jste přišli! Děkuji vám, že jste dnes večer přišli do této baziliky, kde my, členové římské diecéze, slavíme přítomnost nového biskupa. Jsem opravdu šťastný, že vás všechny vidím, a z celého srdce vám děkuji.“

Papež Lev však nezůstal jen u toho. Pokračoval poděkováním „všem, kteří slouží v této bazilice, oběma kardinálům, kteří jsou dnes se mnou, a mnoha dalším, kteří nám věrně pomáhají žít náš život modlitby a oddaností“.

Papež zdůraznil význam vztahu k Matce Boží. Řekl: „Je to nádherný okamžik k obnovení naší úcty k Marii,

k obrazu Salus Populi Romani, který provázel římský lid v mnoha zkouškách.“

„Prosme Boha, aby skrze přímlovu své Matky požehnal vám všem – vašim rodinám, vašim blízkým – a pomohl nám společně kráčet v církvi, sjednoceni jako jedna Boží rodina,“ pokračoval. Papež Lev pak vedl věřící v modlitbě Zdravas Maria a poté udělil

apoštolské požehnání. Na závěr popřál všem dobrý večer a ještě jednou jim „z celého srdce poděkoval – Bůh vám žehnej!“

Před modlitbou Regina Caeli, kterou poprvé pronesl z okna své pracovny v Apoštolském paláci s výhledem na Svatopetrské náměstí, papež zdůraznil, že i když jsme křehcí, Bůh nás provází svým Duchem a činí nás „nástrojem své lásky k druhým, ke společnosti, ke světu“.

Milí bratři a sestry, přeji vám krásnou neděli!

Jsem ještě na začátku svého působení mezi vámi a nejprve bych vám chtěl poděkovat za náklonnost, kterou mi projevujete, a zároveň vás požádat o podporu vašimi modlitbami a blízkostí.

Ve všem, k čemu nás Hospodin volá, v životní cestě i na cestě víry, se někdy cítíme nedostateční. Avšak právě evangelium této neděle (srov. Jan 14,23-29) nám říká, že nemáme hledět na své síly, ale na milosrdenství Hospodina, který nás vyvolil, s jistotou, že Duch Svatý nás vede a všemu nás učí.

Apoštolům, kteří jsou v předvečer smrti svého mistra rozrušení a úzkostliví a ptají se, jak budou moci pokračovat v díle a svědectví Božího království, Ježíš ohlašuje dar Ducha Svatého tímto úžasným slibem: „Kdo mě miluje, bude zachovávat moje slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něj příbytek“ (v. 23).

Tak Ježíš osvobozuje učedníky od veškeré úzkosti a starostí a může jim říci: „Ať se vaše srdce neznepokojuje a neděsí“ (v. 27). Zůstáváme-li v jeho lásce, On sám přebývá v nás, náš život se stává Božím chrámem a tato láska nás osvěcuje, proniká do našeho

myšlení a do našich rozhodnutí, až se rozšiřuje i na druhé a vyzařuje do všech situací našeho života.

Toto, bratři a sestry, je právě dar Ducha Svatého, který nás bere za ruku a dává nám zakusit i v každodenním životě Boží přítomnost a blízkost, činí nás svým příbytkem.

Je krásné, že když se podíváme na své povolání, na skutečnosti a osoby, které nám byly svěřeny, na závazky, které plníme, na svou službu v církvi, může každý z nás s důvěrou říci: i když jsem křehký, Bůh se nestydí za mou lidskost, naopak, přichází, aby ve mně přebýval. On mě provází svým Duchem, osvěcuje mě a činí mě nástrojem své lásky k druhým, ke společnosti a k celému světu.

Drazí bratři a sestry, na základě tohoto slibu krácejme v radosti víry, abychom byli svatým chrámem Páně. Zavazujme se, že budeme šířit jeho lásku všude, pamatujme, že každá naše sestra a každý bratr je příbytkem Boha a že jeho přítomnost se zjevuje zejména v malých, chudých a trpících, a snažme se být pozornými a soucitnými křesťany.

A všichni se svěřme do přímluvy Panny Marie. Díky působení Ducha svatého se stala „svatyní zasvěcenou Bohu“. S ní i my můžeme zakusit radost z přijetí Boha a být znamením a nástrojem jeho lásky.

Po nedělní modlitbě Regina caeli papež Lev XIV. připomněl Stanislava Streicha, blahorečeného v sobotu, a také Den modliteb za církve v Číně a výročí encykliky „Laudato si“ a vyzval věřící k modlitbě za všechny národy trpící válkou.

„Kéž přímluva blahoslavené Panny Marie zajistí [čínským katolíkům] a nám všem milost být silnými a radostnými svědky evangelia i uprostřed zkoušek, abychom vždy podporovali mír a harmonii.“

S ohledem na sobotní slavení Dne modliteb za církve v Číně - který vyhlásil Benedikt XVI. - papež Lev vyzdvihl modlitby vznášené k Bohu na celém světě „jako projev zájmu a náklonnosti k čínským katolíkům a jejich společenství s univerzální církví“.

Papež Lev také připomněl blahorečení P. Stanislava Streicha, které se uskutečnilo v sobotu v polské Poznani. Blahoslavený Stanisław byl polský diecézní kněz, který byl v roce 1938 zabit *in odium fidei*, „protože jeho práce ve prospěch chudých a dělníků vadila stoupencům komunistické ideologie“, řekl papež. Svatý otec vyjádřil naději, že příklad Bl. Stanisława Streicha bude „inspirovat zejména kněze, aby se velkoryse vydávali pro evangelium a pro své bratry a sestry“.

„Diecézní kněz, mučedník, neúnavný pastýř, plodný dělník lásky a věrný svědek evangelia až do prolité krve“: tak definoval Lev XIV. otce Stanisława Streicha, který byl v sobotu 24. května, v Poznani

blahořečen během mše svaté sloužené na náměstí před místní katedrálou. Slova papeže Lva XIV., obsažená v apoštolském listu, přečetl kardinál Marcello Semeraro, prefekt Dikasteria pro svatořečení a papežův zástupce, který obřadu předsedal. Jak kardinál Semeraro prohlásil v homilii, „největším ponaučením nového blahoslaveného je skutečnost, že tam, kde je zlo nejvíce cítit, můžeme více hledat Boha a jeho lásku; zlo tedy není překážkou, ale příležitostí k obnově víry.

Stanislav Kostka Streich se narodil v roce 1902, po svém vysvěcení sloužil jako farář a vynikal obětavostí, s níž se věnoval vytváření katechetických a modlitebních skupin pro děti, mládež i dospělé, pomáhal dělníkům, nezaměstnaným a rodinám v nesnázích. Jeho pastorační působení dráždilo komunistický okruh, který blízkost otce Stanislava k dělníkům považoval za způsob, jakým církev zotročuje chudé vrstvy. Kněz dostával anonymní dopisy plné urážek a výhrůžek smrti, neznámí lidé znesvěcovali svatostánek a odhazovali liturgická roucha, ale o. Stanislav se statečně držel, dokud ho 27. února 1938 během mše, když se blížil k ambonu a chystal se kázat, čtyřmi výstřely nezabil zapřísáhlý komunista Wawrzyniec Nowak. Kněz si Nowaka pravděpodobně všiml a odhadl jeho úmysly, protože nechal odvést děti z kazatelny. Vrah, kterého chytil dav, byl později obžalován a odsouzen k trestu smrti.

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

II. JEŽÍŠŮV ŽIVOT. PODOBENSTVÍ

6. Rozsévač.

Mluvil k nim mnoho v podobenstvích (Mt 13,3a)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 21. května 2025)

Toho dne Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá (zrna) na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vzklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní: trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši, slyš!“ (Matouš 13,1-9)

Drazí bratři a sestry,

jsem rád, že vás mohu přivítat na své první generální audienci. Dnes navazuji na cyklus katechezí k jubilejnímu roku na téma „Ježíš Kristus, naše naděje“, který zahájil papež František.

Dnes budeme pokračovat v rozjímání nad Ježíšovými podobenstvími, která nám pomáhají znovu nalézt naději, protože nám ukazují, jak Bůh působí v dějinách. Dnes bych

se chtěl zastavit u jednoho poněkud zvláštního podobenství, protože se jedná o jakýsi úvod ke všem podobenstvím. Mám na mysli podobenství o rozsévači (srov. *Mt 13,1-17*). V jistém smyslu můžeme v tomto příběhu rozpoznat způsob Ježíšovy komunikace, který nám může mnoho říci o dnešním hlásání evangelia.

Každé podobenství vypráví příběh, čerpající z každodenního života, který nám však chce sdělit něco víc, odkazuje nás k hlubšímu významu. Podobenství v nás vyvolává otázky, vybízí nás, abychom se nezastavovali u vnějšího vzhledu. Před příběhem, který se vypráví, nebo před obrazem, který mi je předkládán, se mohu ptát: kde jsem já v tomto příběhu? Co mi tento obraz říká o mém životě? Slovo podobenství pochází z řeckého slovesa *paraballein*, které znamená *vrhnout před sebe*. Podobenství mi vrhá před oči slovo, které mě pobízí a nutí mě klást si otázky.

Podobenství o rozsévači hovoří právě o dynamice Božího slova a o účincích, které má. Každé slovo evangelia je totiž jako sémě, které je zaseto do půdy našeho života. Ježíš často používá obraz semene s různými významy. Ve třinácté kapitole Matoušova evangelia uvádí podobenství o rozsévači řadu dalších krátkých podobenství, z nichž některá hovoří právě o tom, co se děje v zemi: o pšenici a plevele, o hořčičném zrně, o pokladu ukrytém v poli. Co je tedy tou zemí? Je to naše srdce, ale také svět, společenství, církve. Boží slovo totiž oplodňuje a podněcuje veškerou skutečnost.

Na začátku vidíme Ježíše, jak vychází z domu a kolem něj se shromažďuje velký zástup (srov. *Mt 13,1*). Jeho slova fascinují a vzbuzují zvědavost. Mezi lidmi jsou samozřejmě různé situace. Ježíšova slova jsou určena všem, ale na každého působí jinak. Tento kontext nám pomáhá lépe pochopit smysl podobenství.

Poměrně originální rozsévač vychází, aby zasel, ale nestará se o to, kam semeno padá. Rozhazuje semeno i tam, kde je nepravděpodobné, že přinese ovoce: na cestu, mezi kameny, mezi trní. Tento přístup posluchače udivuje a vede k otázce: proč? Jsme zvyklí věci počítat – a někdy je to nutné –, ale v lásce to neplatí! Způsob, jakým tento „mrhající“

rozsévač rozhazuje semeno, je obrazem toho, jak nás miluje Bůh. Je sice pravda, že osud semene závisí také na tom, jak ho přijme půda a v jaké situaci se nachází, ale v tomto podobenství nám Ježíš především říká, že Bůh rozsévá semeno svého slova na všechny druhy půdy, tedy do všech našich situací: někdy jsme povrchní a roztržití, jindy se necháme unést nadšením, jindy nás tísní starosti života, ale jsou i chvíle, kdy jsme otevření a vnímaví. Bůh má důvěru a doufá, že semeno dříve či později vyrostě. Miluje nás takové, jací jsme: nečeká, až se staneme nejlepší půdou, ale vždy nám velkoryse daruje své slovo.

Možná právě když vidíme, že nám důvěřuje, zrodí se v nás touha být lepší půdou. To je naděje, založená na skále Boží velkorysosti a milosrdenství.

Když Ježíš vypráví o tom, jak semeno přináší ovoce, mluví také o svém životě. Ježíš je Slovo, je Semeno. A semeno, aby přineslo ovoce, musí zemřít. Toto podobenství nám tedy říká, že Bůh je ochoten „promarnit“ sám sebe pro nás a že Ježíš je ochoten zemřít, aby proměnil náš život.

Přichází mi na mysl ono krásné Van Goghovo plátno: *Rozsévač při západu slunce*. Onen obraz rozsévače pod žhavým sluncem mi připomíná také námahu rolníka. Aaráží mě, že Van Gogh za zády rozsévače namaloval již zralé obilí.

Připadá mi to jako obraz naděje: tak či onak, semeno přineslo ovoce. Nevíme přesně jak, ale je to tak. V centru dění však nestojí rozsévač, který zůstává stranou, ale celému plátnu vévodí obraz slunce, snad aby nám připomínal, že Bůh řídí dějiny, i když se nám někdy zdá, že je nepřítomný nebo vzdálený. Je to slunce, které ohřívá hroudy země a dává zrnú dozrát.

Drazí bratři a sestry, v jaké životní situaci nás dnes oslovuje Boží slovo? Prosme Pána o milost, abychom vždy přijímali toto semeno, kterým je jeho slovo. A pokud si uvědomíme, že nejsme úrodnou půdou, nezoufejme, ale prosme ho, aby na nás dále pracoval, abychom se stali lepší půdou.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímú požehnání, mémú namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Přispěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

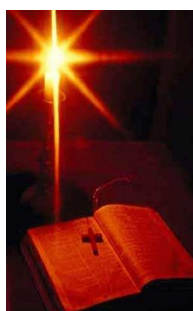
*„Což nám srdce nehořela, když k nám na cestě mluvil
a odhaloval smysl Písma?“ (Lukáš 24,32)*

DOBA VELIKONOČNÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J., *čestným občanem Pustiměře*

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 2. ČERVNA 2025

Učedníci řekli Ježíšovi: „Teď mluvíš otevřeně, (a ne) obrazně. Nyní víme, že víš všechno a nepotřebuješ, aby se tě kdo na něco ptal. Proto věříme, že jsi vyšel od Boha.“ Ježíš jim odpověděl: „Nyní už věříte? Hle, přichází hodina ano, už je tu kdy se rozprchnete, každý do svého (domova), a mne necháte samotného. Přesto však nejsem sám, neboť Otec je se mnou. Toto jsem k vám mluvil, abyste měli ve mně pokoj. Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,29-33)

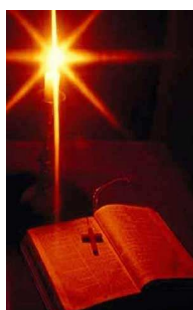

Rozprchnete se a mne necháte samotného. Ale nejsem sám, Otec je se mnou. Čím to je, že samota tíží? Člověk je tvor společenský a jeho osoba i charakter se vytváří ve styku s ostatními. Dítě, které je dlouho o samotě, bývá zaostalé. Když někoho všichni opustí, je nešťastný, i kdyby měl jinak dobré bydlení a prostředky k životu. A přece někteří hledají samotu. Zamilovaní chodí po osamělých cestičkách, protože chtějí být spolu. Nehledají tedy samotu, ale užší styk s druhým. Něco podobného se děje, když hledají samotu mniši. Slovo mnich pochází z řeckého monachos, a to skutečně: znamená osamocený, opuštěný. Ale křesťané udělali objev, že v té samotě a opuštěnosti zažili velmi úzké setkání s Bohem. V životopise Charlese Foucaulda se čte, že jednou musel v Africe dlouho čekat na francouzském konzulátu. Nakonec konzul přišel a velice se omlouval: „Odpusťte, že jsem vás tu nechal tak samotného.“ „Já nejsem nikdy sám,“ odpověděl moderní poustevník. Napodobí se tak sám Kristus, který je stále s Otcem.

Ve světě budete mít soužení, ael buďte zmužilí. Italské přísloví říká: „Líp je být sám, než ve zlé společnosti.“ Zdá se, že dnešní lidé jsou často ve spletité situaci. Utíkají ze svého prostředí, protože je těžko snášejí. Hledají samotu. Ale sotva jsou chvíli o samotě, pláčou steskem po společnosti. Když pak hledají u někoho útěchu, dostávají obyčejně dobrou radu: „Mějte odvahu, buďte zmužilí!“ Existují dnes ve velkých městech v telefonním seznamu tzv. linky důvěry. Ten, kdo se cítí zdrcen, v beznaději, vytočí číslo a tam se obyčejně ozve příjemný hlas toho, kdo má službu: „Buďte odvážný, nedejte se zastrašit!“ Je to služba lásky. Je účinná? Někdo to přirovnal k pilulce aspirinu, když bolí hlava. Ten pán nebo ta dáma v telefonu totiž nemůže mnoho. Aby se odvaha opravdu

dostala, je potřeba dojít k vědomí, že máme vedle sebe někoho mocného, kdo nás má rád a nikdy nás neopouští.

Toto jsem k vám mluvil, abyste ve mně měli pokoj. Nepříznivé a nepřátelské prostředí působí nepokoj. Ale kdo s nepokojem v srdci odejde do samoty, tam mír nenajde. Jeho zmatek se naopak zesílí. Pro antické filosofy byl pokoj a mír výsledkem dobrého pořádku, kde všechno je na svém místě. Řecké slovo pro krásu a pořádek je kosmos. Takový je vesmír, pohyby hvězd. Lidský život je bohužel plný zmatku. Kdo chce být šťastný, musí jej spořádat. Podle čeho? Podle pohybu hvězd, říkali starověcí astrologové. Budeš-li jednat v souladu s pohybem kruhů vesmíru, budeš mít pokoj. Křesťanští Otcové církve se jim smáli. Málo nás potěší soulad s Jupiterem nebo Venuší, nebudeme-li v harmonii s vůlí toho, kdo je stvořil a s nimi točí. Až se jeho a naše vůle spojí v jedno, pak je to opravdu nebeské znamení vydobytého pokoje.

ÚTERÝ PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 3. ČERVNA 2025

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“ (Jan 17,1-11a)

Toto je věčný život: že poznají tebe, jediného pravého Boha. V moderních jazycích má výraz „poznání“ oslabený význam. Je to jenom část naší duchovní činnosti. Obvykle rozlišujeme trojí činnost duše: poznávat, chtít a cítit. Proto můžeme něco „poznávat“, ale nechceme to uskutečnit, náš život je od toho daleko. Takové poznání Boha znamená ovšem málo. V hebrejštině má poznání daleko plnější význam: „poznat válku“ znamená zažít, mít účast v tažení: „poznat dobro a zlo“ (Gn 3,5) v ráji se stalo pokušením a tragédií lidstva. V této souvislosti i „poznat jediného pravého Boha“ znamená setkat se s ním, mít k němu vztah. On pak vstupuje do života člověka a člověk vstupuje do života Božího, který je věčný. Není snadné si představit věčnost. Není to dlouhý čas. V čase se setkáváme s malým úsekem skutečnosti. Na věčnosti máme poznat skutečnost celou, nerozdělenou, musíme se tedy setkat s Bohem, ve kterém je všechno.

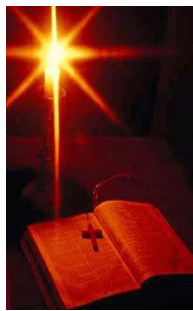
A poznají toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Všechna náboženství dávají nějaké poznání Boha, dokonalejší nebo méně dokonalé. Pohanskému filosofovi Celsovi z 3. století po Kr., proti kterému psal Origenes, se zdálo křesťanství směšné. Chce uctívat jako Boha tesaře z Nazareta, kterého římské úřady popravily. Taková primitivní víra, myslí Celsus, je nedůstojná pro myslícího inteligentního člověka. Copak není Bůh nekonečný, pouhý duch, věčně blažený? Origenes mu ovšem dovede odpovědět. Nikdo z nás nepopírá, že takový Bůh je. Všecko pěkné, co dokázali o Boží dokonalosti povědět velcí řeční a římské filosofové, věříme i my. Jednu věc však oni nevěděli, že totiž „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8). On dokázal ze své nedozírné výšky sestoupit k člověku a s ním se ztotožnit. Poznat Ježíše Krista znamená poznat Boha, který je mezi námi a v nás i zde na světě, nejenom někde ve světě idejí. Tu je tedy opravdové skutečné setkání v čase i věčnosti.

Já jsem tebe oslavil na zemi, nyní oslav ty mne, Otče. Oslavujeme toho, koho považujeme za důležitého. Ten význam má i hebrejský výraz pro slávu. Kristus oslavil Boha na zemi, zjevil lidem, že je jejich Otec a že stále vstupuje do jejich života, že se o ně stará a nad nimi bdí. Otec zase oslavuje Syna. Ukazuje, že s ním je sjednocen, že mu všechno svěřuje, že ho tedy musejí všichni přijmout za důležitého, za toho, kdo dostal vládu na nebi i na zemi (srv. Mt 28,18). Poslání Kristovo se přenáší na všechny jeho učedníky. Tím, že se modlí Otče náš, vzdávají Bohu slávu, uznávají jeho pravou hodnotu. On pak je uznává za své děti, za dědice nebeského království, dospívají nejvyššího stupně důležitosti. Jedna malá francouzská princezna prý vzdorovala své vychovatelce touto poznámkou: „Kdybyste si uvědomila, že jsem dcerou vašeho krále, jednala byste se mnou důstojněji.“ Ta se však nedala: „Kdybyste si uvědomila, že jsem dcera vašeho Boha, víc byste si mě vážila.“ Víra v Boží synovství je opravdu největší sláva člověka.

Vzpomínám si na katechismus kardinála Františka Tomáška, který byl sestaven z otázek a odpovědí. Jedna z prvních zněla: "K čemu jsme na světě?" - "Na světě jsme k tomu, abychom sloužili Bohu a po smrti se dostali do nebe". Cílem života člověka (křesťana) je tedy věčnost. Věčnost však není hodnota času. Jedná se o něco nepředstavitelného, rozum přesahujícího, jde zkrátka a dobře o naplnění či nenaplnění našich tužeb, které jsou v hlubinách srdce. Ježíš ve své velekněžské modlitbě říká, že věčný život spočívá v poznání Boha a toho, kterého poslal, Ježíše Krista. Poznat Boha znamená nejen o něm vědět, jaký je, znát články víry, ale mít k němu niterný vztah. A to je něco jiného. Poznat Boha ve své nejniternější podstatě je totéž jako žít lásku, protože Bůh je láska - nejkratší a nejvýstižnější definice Boha, kterou nám podává sv. Jan. Svatá Zdislava, naše patronka, proslula láskou v životě. Nedělala mimořádné věci, ale vynikala dobročinnou láskou a péčí o vlastní děti. Ani po nás Bůh nechce velkolepé věci, ale abychom i ty všední, obyčejné věci dělali s neobyčejnou láskou.

STŘEDA PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 4. ČERVNA 2025

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím (ještě) ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“ (Jan 17,11b-19)

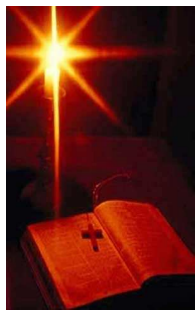

Já jsem jim dal tvoje slovo. V dnešní řeči výraz „dát někomu slovo“ znamená příslib: Dávám vám slovo, že ... V tomto smyslu dal Bůh své slovo, tj. přísliby, Židům. I Kristus dal slovo apoštolům, že bude s nimi až do skonání světa (Mt 28,20). Ale on jim dal své slovo i v jiném smyslu: svěřil jim slova, která mluvil on, aby je nesli do celého světa. Básník, který svěří své rukopisy někomu, aby je uveřejnil, mu také svěruje svá slova, je to výraz důvěry. Ale přece je velký rozdíl mezi slovy básníkovými a Kristovými. Natištěné básně lidé čtou. Jsou-li tam výzvy k něčemu a zamlouvají-li se, čtenáře rozohní a možná je pohnou i k činům. Jinak tomu je se slovy Božími. Ta sama mají sílu a ti, kdo je nesou dál a vyslovují, už tím přetvářejí svět.

Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa. Celý svět je uskutečněné Boží slovo. „Bůh řekl, a stalo se...“ (Gn 1,3n). Jak to tedy, že svět nenávidí ty, kdo Boží slovo nesou dál? Slovo „svět“ má v Písmu dvojí význam. Na prvním místě je to všechno, co Bůh stvořil. O tom pak stojí psáno: „Tak Bůh miloval svět, že poslal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Ale u sv. Jana má výraz „svět“ také jiný význam. Je to souhrn sil, které se Bohu vzpírají, protiví. Nenávidí jak Boha, tak i jeho dílo. Je tedy pochopitelné, že pojmu nenávisť ke všem, kdo jsou nositeli slova Božího. Zažili tu nenávisť od počátku světci-mučedníci, patří k dějinnému vývoji církve. Tu a tam se čte o nějakém dobrém křesťanovi, že neměl osobní nepřátele. Je to spíš z jeho strany než ze strany těch druhých. Velcí světci nepřátele měli, ale oni sami se vyvarovali nenávisti.

Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je ochránil od zlého. Proč se modlíme, aby nás Bůh uchoval od protivenství a nepřátel? Je to asi tak, jako když se modlíme za tělesné zdraví a dlouhý věk. Má to relativní smysl, tj. nakolik nám těch darů Bůh dopřeje. Nevyléčitelně nemocní se spíš modlí za to, aby dostali sílu své trápení v míru přečkat. Pokud jde o protivenství zvenčí, vždycky obdivujeme statného, kdo se jich nebojí. Chlapci čtou s nadšením „indiánky“ a dobrodružné příběhy. Tam totiž vystupují hrdinové, kteří se nebojí ničeho, před čím se třese obyčejný člověk. Je to touha, je to ideál. Ale víme, kolik je v takových dobrodružných knihách vymyšleného. Odvaha mučedníků však není vymyšlená. Skutečná je také síla křesťanských matek, které vychovávají děti. Není ovšem z nich samých. Je to síla Kristova, který žije v těch, kdo přijali jeho slovo.

ČTVRTEK PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 5. ČERVNA 2025

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal a tito (moji učedníci) poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.“ (Jan 17,20-26)

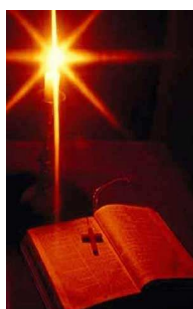
Aby všichni byli jedno. Kázání a výzvy k svornosti a jednotě slyšíme na všech stranách a v mnoha variacích. Ale není snadné jednoty dosáhnout a dokonce ani se rozhodnout, kde ji hledat. Často sníme o nějaké jednotě vyšší, nadosobní: jednota národa, lidstva, celého vesmíru. Bylo by to krásné, kdyby se jí dosáhlo? Zdá se, že ano. Ale má toto řešení slabou stránku. Jednotlivec jako osoba se musí do této jednoty zařadit, poddat se jí a případně se za ni i obětovat. Celek je víc nežli část. Ale můžeme člověka s jeho důstojností a svobodou považovat jenom za část celku? Smí se potlačit osobní mínění a jednání jenom proto, aby vládla jednota? Autoritativní režimy o to usilují, proto musejí omezit lidská práva.

Máme takovou jednotu podporovat?

Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě. Už Aristoteles pochopil, že jednota, která odpovídá hodnotě člověka, je ta, která vzniká ze svobodných osobních vztahů, z přátelství. To však má různé stupně. Aristoteles rozlišuje tři. Je přátelství ze zábavy. Je roztomilé, je-li zábava nevinná, ale jenom tak dlouho, jak je to baví. Pak se rozpadne. Druhé přátelství je z užitku: obě strany z toho mají zisk, pomáhají si. Jak dlouho? Dokud ten užitek a zisk ze spojení trvá. Kdyby jim to bylo na škodu, rozejdou se. Trvalé přátelství je jenom třetí: z ctnosti. Spojuje-li lidi ctnost, nerozejdou se, protože ctnost je věčná. Aristoteles zůstal u této všeobecné zásady. Těžko se rozvádí do detailů. Křesťané jdou dál. Nejdůležitější ctnost je láska. Její nejdokonalejší vzor pak je v životě Nejsvětější Trojice. Tři Božské Osoby se navzájem tak milují, že jsou jeden Bůh. Neslily se v jedno, neobětovaly se pro jedno, ale vytvořily jedno svobodnou láskou.

Aby i oni byli jedno v nás. Jsou lidé schopni jednoty v lásce? Do jisté míry. Proto je i jejich jednota jenom v jistém stupni. I ta je krásná, jako např. v dobré rodině. Ale je to láska smrtelných osob. Proto se i tato jednota rozpadá smrtí. Bůh se však rozhodl, že lidskou lásku zachová tím, že jí dá účast na své lásce, na životě Nejsvětější Trojice. Stalo se to sesláním Ducha svatého. Hned nato vznikla v Jeruzalémě první církevní jednota. O ní čteme ve Skutcích apoštolů, že „obec věřících měla jedno srdce a jednu duši“ (Sk 4,32). Tou jednotnou duší církve se stal Duch svatý, Duch Kristův. Měli tedy i jedno srdce: snažili se stejně myslet i jednat. Dnešní svět tolik usiluje o jednotu. Křesťané mu nabízejí

svou pomoc k dosažení toho cíle: účastí na Božím životě, který je tajemství Tří v absolutní jednotě.

PÁTEK PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 6. ČERVNA 2025

Když (se Ježíš ukázal svým učedníkům a) posnídali, zeptal se (Ježíš) Šimona Petra: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě více než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“ Podruhé se ho zeptal: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce.“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“, a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno ty víš, že tě miluji!“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“ (Jan 21,15-19)

Šimone, synu Janův, miluješ mě víc než tito ostatní? Tento Ježíšův rozhovor s Petrem je bezpochyby jedním z nejpěknějších textů evangelia. V Palestině jej připomíná malá kaple na břehu jezera. V ní je velký kámen, kus skály, na které měl Ježíš stát. Není to nemožné. Když volal na apoštoly v lodi, zvolil zřejmě vyvýšené místo. Dotaz, s kterým se k Petrovi obrátil, je ovšem nečekaný. Kdo může říci o sobě, že miluje Krista víc než ostatní? Odpověď apoštolova je proto skromná, a přitom přesvědčivá: „Pane, ty víš, že tě miluji.“ Řecký text užívá výrazu, který je k pochopení křesťanské lásky důležitý: agapo te. V řečtině jsou totiž dvě slova pro lásku: erós a agape. Erós znamená touhu. V tom smyslu milujeme to, po čem toužíme. Agape znamená chtít druhému dobře udělat to, po čem touží. Řecký text vkládá do úst Petrovi ten druhý výraz. Je to tedy, jako by říkal: „Chci pro tebe udělat cokoli.“ Byl to tedy okamžik, kdy měl dostat své povolání definitivně.

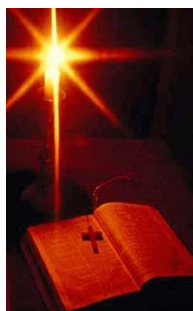
Pas mé beránky, pas moje ovce. Sv. Jan Zlatoústý tu přidává tuto úvahu. Když Petr vyznal, že Krista miluje, nebylo mu řečeno: „Spi na holé zemi, posti se“ apod. To totiž v době Zlatoústého praktikovali přísně asketi. Petr dostal jiný příkaz: „Pas mé beránky!“ Tomu, kdo nás má rád, svěřujeme to, co je nám nejdražší. Pro Krista mají ovšem největší cenu duše lidí. Proto je svěřuje těm, kdo ho milují. Církevní struktura rozlišuje dvojí řeholní společnosti: řády rozjímavé, kontemplativní, a řády apoštolské. Je to rozlišení praktické, podle způsobu života. Ve staré době předpokládali spíš, že mají být na počátku všichni kontemplativní, cvičit se v ctnosti, modlit se. Až dospějí do jistého stupně lásky k Bohu, ať vyjdou ze samoty a věnují se druhým lidem, aby je vedli ke Kristu. Je to tím snazší, protože lidé sami přicházejí k těm, u nichž cítí, že jsou plni Boží lásky.

Zeptal se ho potřetí: Šimone, sanu Janův, miluješ mě? Evangelium výslovně poznamenává, že ten třetí dotaz Petra zarmoutil. Pochopil, že se tu připomíná něco, co ho bolelo: trojí zapření Krista v době jeho umučení. U nás by taková narážka znamenala

výčitku, smutnou vzpomínku, která kalí radost přítomnosti. Ježíš nevzpomíná ani ve zlém, ani se smutkem, ale poučuje: láska Boží se nemůže zakalit ani minulými hříchy, naopak jejich vzpomínka lásku zvětšuje. Když asketi radili, abychom si stále a stále připomínali stará provinění, abychom plakali nad minulými hříchy, neměli pochybnost o tom, že ty hříchy jsou všechny prominuté. Plakali z vděčnosti nad tím, že ani to nás nemohlo od Boží lásky oddělit a že má Kristus větší důvěru k nám, než jsme měli my k němu. Petr se má stát hlavou církve, která jménem Kristovým odpouští provinění. Apoštol zakusil první na sobě, co to znamená a jakou chuť do nového života to dává.

Pán Ježíš vyžaduje trojí vyznání lásky, dříve než mu svěří pastýřskou službu nad všemi křesťany. V křesťanství totiž láska rozhoduje všechno. Bůh nám z lásky poslal svého Syna, ten z lásky k nám obětoval svůj život, láska má být zákonem učedníků a stává se i hybnou silou pro apoštola Petra. My víme, že tato slova trojího vyznání jsou jasným projevem Ježíšova odpuštění kvůli trojímu zapření, kterého se mu dostalo od prvního mezi apoštoly. Apoštol Petr je však také promován za prvního papeže. Jeho život nebude snadný. Jiný tě přepáše a povede, kam nechceš. Víme, jak si apoštol Petr představoval pohodlný život a Ježíš ho přísně pokáral. Myslím, že každý z nás se vidíme tak trochu v Petrovi. Měli jsme své plány, představy, ideály, iluze. O tom, kde budeme pracovat nebo studovat, jak to bude vypadat v manželství, rodině, jak na stáří či v důchodě. Pán nás vede tolikrát po cestách, které jsme si neplánovali ani nevybírali. Kéž bychom i my stejně jako sv. Petr dokázali přijímat radost i bolest. Jen ta cesta, po které jdeme a s vděčností přijímáme, je pro nás ta nejlepší.

SOBOTA PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 7. ČERVNA 2025

Petr se obrátil a viděl, jak za ním jde učedník, kterého Ježíš miloval a který ležel při večeři na jeho prsou a zeptal se: „Pane, kdo tě zradí?“ Když ho tedy Petr viděl, zeptal se Ježíše: „Pane, a co on?“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš? Ty mě následuj!“ Mezi bratry se proto rozšířila řeč, že ten učedník nezemře. Ježíš však Petrovi neřekl: „Nezemře“, ale: „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš?“ To je ten učedník, který o tom všem vydává svědectví a to všechno zaznamenal a víme, že jeho svědectví je pravdivé. Je však ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš vykonal. Kdyby měla být vypsána každá zvlášť, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané. (Jan 21,20-25)

„Pane, a co on?“ Sv. Petr měl právě s Ježíšem nejdůležitější rozhovor ve svém životě. Dostal své definitivní poslání, byla mu předpověděna i mučednická smrt. Porozuměl tomu. Ale byl tam nablízku i apoštol sv. Jan. Byli dobří přátelé už dříve při práci, pak v družině Ježíšově. Je tedy docela přirozené, že se zajímal i o jeho osud. Co bude s ním? Zájem o druhého totiž upevňuje přátelství i rodiny, musí být ovšem upřímný a projevem lásky. Je zájem, kterému říkáme sbírání klepů, to je chuť dozvědět se to, co se druhým nepovedlo, jejich chyby, nebo alespoň to, co by rádi zachovali v tajemství. Takové „zájemce“ ovšem

nejraději vidíme daleko za dveřmi. Jak naopak potěší taková otázka? „Jak ti dnes šla práce? Potřebuješ ještě mnoho dní k dokončení?“ apod. Noviny, rádio, obrazovka budí zájem o mnoho věcí ve světě, užitečných, ale i neužitečných. Nesmí ovšem zaplnit takové místo v rodině, abychom ztratili důležitější zájem o ty, se kterými žijeme.

Co tobě na tom záleží? Když někdo projeví zájem, který je nám nemilý, odpovídáme hrubším výrazem: „Co je ti do toho?“ Dá se to ovšem vyjádřit jemněji. Ale předpoklad je stejný: máme právo na svá soukromá tajemství, zájem druhých tu působí rušivě. I Bůh má svá tajemství, hlavně pokud jde o budoucí osudy lidí. Zájem tu ruší ne jeho, ale nás samé. O sv. Antonínu Poustevníkovi čteme, že v samotě mnoho přemýšlel o tom, kolik lidí se spasí a kolik jde do záhuby. Jako odpověď uslyšel od Boha hlas: „Antoníne, dávej pozor sám na sebe!“ Zbytečné zájmy o druhé odvádějí pozornost od toho, o čem se máme starat sami. Které zájmy však jsou užitečné a které jsou zbytečné? Skauti mají v pravidlech, že mají být zvědaví. Špatně zní, když řekneme, že je někdo zvědavý. K rozlišení se tu dá aplikovat pravidlo, které platí pro každý rozhovor: dobrý je ten, který lásku a důvěru podporuje, zlý je ten, který ji ničí. Někdy je velkou známkou důvěry neptat se. Tuto důvěru bez ptaní žádá i Bůh, když jde o jeho prozřetelnost s lidmi.

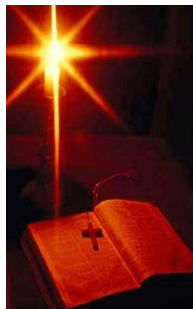
Chci, aby zůstal, až přijdu. Odpověď Ježíšova je dost záhadná. Přítomní apoštolové jí ostatně špatně rozuměli. Řekněme však, že lépe než „záhadná“ se dá říci, že je všeobecná. Vyjadřuje pravdu, kterou věříme. Smrt člověka není nikdy náhodná. Na obrazech smrti Panny Marie je Kristus, který přichází z nebe, aby vzal do rukou duši své matky. Ale tak je tomu při smrti všech spravedlivých. „Duše spravedlivých jsou v Boží ruce“ (srv. Mdr 3,1). Kristus, který zachraňuje duše, si pro ně přichází vždy v pravém okamžiku. Proto se světci nebáli smrti. Sv. Sábu Jeruzalémského upozorňovali, aby se nevracel přes poušť večer do kláštera, že se v okolí potuluje lev. Jeho odpověď byla prostá: „Bud' existuje Bůh, tak co mně může lev udělat, nebo Bůh neexistuje, ale v tom případě je líp, když mě lev sní.“ Samozřejmě je, že víra nemůže podporovat hazardování se životem, ale klid a jistotu v nebezpečích dává.

Dočetli jsme dnes knihu dějin prvotní Církve - Skutky apoštolů. Křesťanství se dostalo z Jeruzaléma až do Říma, centra tehdejšího světa. Navzdory různým překážkám, které asi nejvíc zakusil sv. Pavel na svých misijních cestách, dospělo jak k židům, tak k pohanům. Také v evangeliu čteme poslední kapitoly zvláště o osudu autora evangelia - sv. Jana. Pán Ježíš odbývá Petrovu zvědavost, - který si myslel že se dožije Kristova druhého příchodu, - neurčitou větou: „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš?“ Naše víra je tedy opřena o svědectví Petra i Jana a samozřejmě dalších učedníků. Jedno je jisté, a to, že křesťanství se nedá zničit. Bude však stále narážet na různé překážky ze strany lidí tohoto světa. Proto se dnes chceme připravit na slavnost seslání Ducha svatého, abychom s jeho pomocí zase znovu a lépe byly jeho svědky.

PONDĚLÍ - 9. ČERVNA 2025 - PANNA MARIA, MATKA CÍRKVE

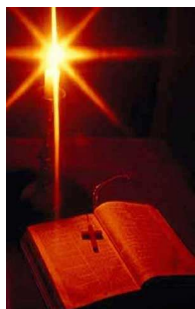
U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skončil. Protože byl den příprav, takže mrtvá těla nesměla zůstat na kříži přes sobotu – tu sobotu totiž byl velký svátek – požádali židé Piláta, aby byly ukřižovaným přerazeny nohy a aby byli sňati. Přišli tedy vojáci a přerazili kosti prvním i druhému, kteří s ním byli ukřižováni. Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda. (Jan 19,25-34)

Titul "Maria - Matka církve" se může zdát nový. Polští biskupové se na II. Vatikánském sněmu přičinili o to, aby se mu dostalo úředního potvrzení. Ale v mariologii, jak poznamenává VI. Losský, úřední církev následuje jenom to, v čem ji křesťanský lid už dávno předešel. Dá se říci, že jsou všechna mariánská dogmata typicky církevní, z víry církve. Mariánská úcta tedy vyrostla z kořenů církve, proto na ní lid tolik lpí. Ale v tradici se stala současně Maria symbolem církve samé. Víme, že si to těžko dovedou představit ti, kdo mají na mysli jenom právní instituce, rozdělení na diecéze, vatikánské úřady. Vzpomínáme si sice, jak na mariologickém kongresu v Římě, už před vícero lety, hájil jeden nadšený jurista, že je Panna Maria patronkou kanonického práva, protože je ochránkyní církve. Potlesk byl velký, protože v nudné atmosféře kongresů každá taková perlička potěší. Víme ovšem, že je církev v hloubce bytí něco daleko víc než jenom právní struktura. Je to lidstvo, které je pod vlivem Ducha svatého. Světci jsou ti, kteří mají jeho milost. Kněží jsou ti, kteří silou Ducha sv. odpouštějí hříchy, ožívují svátostmi mystické tělo Kristovo. Maria z Ducha svatého počala a zrodila Krista, dala Slovu Boha lidskou podobu. Církev dává lidskou podobu a strukturu Duchu svatého. Tuto podobnost Bohorodičky s církví vyčteme i ve známých typech mariánských obrazů. Jeden z nejstarších, připisovaný i legendárně sv. Lukáši, se jmenuje řecky *Hodigitria*, Ukazovatelka cesty. Na levé ruce drží vtěleného Božího Syna, který žehná a pravou rukou na něj ukazuje, jakoby chtěla říci. On je cesta, pravda a život (srov. Jn 14,6). Toho typu je i obraz Panny Marie Sněžné v Římě, kterým je inspirována i velehradská Matka jednoty. I církev má tuto funkci: ukazovat lidem Krista, který je cesta, pravda a život. Je "znamením mezi národy". Ukazuje Ježíše svým učením, svými dokumenty, spisy. Ideální by ovšem bylo, kdyby jej ukazovala i svým životem jako Maria. Proto je Matka Boží nedostižný příklad kněžím, biskupům. Laici se ovšem nevylučují. I oni jsou církev, i oni tedy mají funkci ukazovat na Krista dětem, bližním, slovy i skutky. Legendárního původu je také obraz, který se dodnes vyskytuje na křesťanském východě. Spojuje se se svátkem uvedení do chrámu Panny Marie. Podle apokryfních vypravování přivedli sv. Joachim a sv. Anna Marii jako děvčátko do chrámu, aby ji tam zasvětili službě svatého místa. Nemělo to být ostatně ani daleko, protože

jeruzalémská tradice ukazuje dnes kostel sv. Anny, který by měl stát na místě jejího domu, docela nedaleko od místa chrámu. V biblické souvislosti si sice nedovedeme dobře představit, co by malé děvče v chrámu dělalo. Ale ikona, která odpovídá apokryfům, má příhodnou odpověď. Maria tkala a vyšívala chrámovou oponu, která zahalovala svatostánek. Na některých obrazech zvěstování ji anděl přistihne právě při této typicky dívčí práci. Jde ovšem o legendu. Ale staré legendy vznikaly z nutnosti vyjádřit symbolicky dogmatické pravdy. Chrámová opona zahalovala svaté místo, které si zvolil za svůj příbytek na zemi Hospodin Bůh nebeských zástupů. Origenes vysvětluje chrámovou oponu symbolicky jako Tělo Krista, které zahalovalo a přitom bylo příbytek jeho božství. Ježíšův obličej byl lidský, ale za ním se skrýval pohled Boha samého. Malé děvče Maria, která podle apokryfů tká a vyšívá chrámovou oponu, je symbol té, která má brzy nato tkát lidské tělo Božím slovu. Dnes pak, jak věříme, Duch Boží má svůj příbytek mezi námi. Církev je opona, která jej zahaluje. Všecko, co tu vidíme, je lidské: papež je člověk, biskupové, kněží i laici jsou lidé, lidské formy má liturgie, lidské jsou struktury právní a administrativní. Ale za nimi, jako za oponou, cítíme přítomnost Ducha sv. Jaká je tato Boží přítomnost? Je pravá. Ale přesto není úplná. Kdyby byla úplná, zablýskla by v plné slávě tak, jak to bude na konci věků. Občas se setkáváme se svatými, o kterých se dá říci, že kdo se setkal s nimi, setkal se s Kristem. Ale v denním životě jsme daleko od ideálu. Duch sv. působí, když kněz na oltáři proměňuje chleba a víno v tělo a krev Páně. Ale není vždycky z Ducha sv. to, co kněz v denním životě mluví a jak jedná. Děti mají poslouchat rodiče a vidět v nich obraz Boha samého. Vtipně však prohodil rozumný dospělý syn, který vedl opilého otce domů: "To si, Pane Bože, ten svůj obraz dáváš někdy nepovedeně malovat". Tato žertovná poznámka vyjadřuje jak pietní shovívavost ke slabosti otcově, tak i hlubokou dogmatickou pravdu. Boží obraz v církvi, tj. v konkrétních lidech, skutečně je, ale je nedokreslený, neúplný, nevyčištěný. Teologové říkají, že církev svolává Ducha sv. ve formě neustálého vzývání, *epiklese*, modlitby, aby přišel a doplňoval to, nač lidské síly nestačí. Není proto divu, že vidí symbol církve i v obraze Panny Marie, kterému Slované říkají "*znamenie*". Představuje Bohorodičku modlící se s rozpjatýma rukama. Typu "*orans*" známého z katakomb a na prsou má v disku, kotouči, paténě, podobu stejně se modlícího Krista. Modlí se tedy spolu s Kristem, aby sestoupil Duch svatý na církev, zdokonalil ji, očistil, posvětil, posílil. Mariina modlitba je silná. Teologové nazývají Bohorodičku "*omnipotentia orans*", modlící se všemohoucnost. Starý titul nazývá Marii "záštita křesťanského lidu" a jedna z nejstarších mariánských modliteb, dochovaná na egyptském papyru, je "Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží rodičko". Ve slovanském východním obřadu se slaví zvláštní svátek "*pokrov*", spojený s obrazem stejného jména. Panna Maria svým pláštěm pokrývá všechny, kteří se pod něj uchylují. Na starých obrazech Nanebevstoupení Páně stojí Maria uprostřed apoštolů a andělů, s rukama zdviženýma k modlitbě. Je to obraz církve, která svolává příchod Ducha sv. Při zvěstování podle ikonografické tradice přistihl anděl Marii při modlitbě a zvěstoval příchod Ducha sv. k ní, aby zrodila Krista. Nyní, při Nanebevstoupení, se Maria modlí za příchod Ducha sv. do celé církve, aby i církev svým způsobem zrodila Kristovo mystické tělo v dějinách věků. Jako je silná modlitba Mariina, tak je silná i modlitba celé církve a modlitba těch, kdo se jménem celé církve modlí. Spojitost Marie s církví je také na byzantském typu obrazů, kterým dali jméno „*Mariin majestát*“. Bohorodička sedí na trůně jako císařovna a na kolenou drží dítě Ježíše. Je na trůně, ale sama slouží jako trůn svému synu. Mívá nad hlavou nápis: "Širší než nebesa". Šalomounova modlitba při zasvěcení chrámu mluví o

tom, že Boha nemohou obsáhnout nebesa nebes (1 Král 8,267). Tu sedí Bůh na klíně Mariině, je tedy, obrazně řečeno, "širší než nebesa". I církev svým způsobem sedí na trůnu: ne, aby měla lidskou vládu, ale aby držela na kolenou Krista, který má nebe i zemi ve své moci. Z podobnosti Marie s církví plynou důsledky i pro náš duchovní život. Každý z nás je církev v malém, kámen v budově chrámu. To, co jsme doposud řekli, platí i o nás: i skrze nás, v našem prostředí se má Kristus zrodit, máme ho nést a ukazovat světu, ve kterém žijeme. V tom je každý křesťan "širší než nebe".

ÚTERÝ 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 10. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: "Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítilna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích." (Matouš 5,13-16)

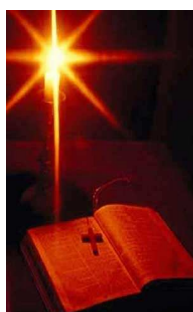
Světlo. Světlo se v jazycích národů přirozeně spojuje s dobrem, krásou a životem. Tma znamená nevědomost, hřích, neštěstí a smrt. Stvoření světa začíná Božím rozkazem: „Budiž světlo!“ (Gn 1,3). V jednom starém patristickém spisku, zachovaném jako dílo učedníka Kristova Barsabáše, autor dává židovskému rabínovi tuto otázku: Jak to, že Bůh stvořil světlo hned na počátku, zatímco zdroje světla, tj. slunce, měsíc, hvězdy až později? Když ten nezná odpověď, dostane se mu poučení: Právě světlo světa je Kristus, prvorozený ze všeho stvoření (Kol 1,15), slunce, měsíc a hvězdy jsou jen odlesk jeho slávy a obraz jeho činnosti, proto se při druhém a posledním příchodu Kristově zase znovu zatmí, nebude jich už potřeba. Protože světlo znamená také poznání a křesťané dostávají osvícení Duchem svatým, řečí Otcové vysvětlovali Žalm 36,10: „V tvé záři vidíme světlo“ – ve světle Ducha svatého poznáváme pravé světlo, osvěcující tento svět, tj. Krista, Pravdu a Život. „Kdo zná Krista, zná všecko,“ píše Tomáš Kempenský, autor knížky Následování Krista.

Světlo světa. V Novém zákoně se tedy jeví Kristus jako světlo, osvěcující celý svět. Tmy povstávají proti němu, ale přinese světlo i do říše temnot, do údolí stínů a smrti. Je to světlo, které se prozatím skrývá, probleskuje jenom částečně. Ale na hoře Tábor viděli apoštolové Ježíše ve světle, tj. vítězství života, svět proniknutý světlem Božím. Nakonec dostali i oni poselství, aby nesli toto světlo do světa, pohrouženého ve tmy. Církev pak osvěcuje svět svými svátostmi, svým učením, příkladem věřících. Když po Seslání Ducha svatého začali apoštolové v Jeruzalémě kázat, bylo hlavním tématem jejich řečí svědectví, že Kristus vstal z mrtvých. Mohli ovšem slyšet dotaz: Jestliže opravdu vstal z hrobu, kde je nyní? Kde ho můžeme vidět?“ Odpověď nám písemně zanechal sv. Pavel: Kristus žije v nás! „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Sama existence křesťanů po dva tisíce let osvěcuje dějiny lidstva, ukazuje, jak všechno ostatní pominulo, jenom pravda Páně vítězí.

Sůl země. Sůl sice všichni používáme, ale nevážíme si jí dostatečně, jak to ukazuje známá pohádka Sůl nad zlato. V době, kdy nebyly ledničky, a zásobování bylo zdlouhavé, byla sůl jediným konzervačním prostředkem pokrmů. Lidská společnost tvoří hodnoty. Ale doveďte je uchovat? To je funkce Kristových učedníků, jeho mystického těla, církve. Dítě, zrozené tělesně, se přináší ke křtu, aby se jeho život uchoval a stal věčným. Ostatní svátosti slouží k tomu, aby se uchoval duchovní život v neporušenosti, čistotě a síle mládí. Typickou vlastností liturgie je tzv. anamnéze, připomínka minulého, tj. života a smrti Kristovy. Touto svátostnou vzpomínkou se stává minulé přítomnou skutečností. Při mši to platí především o kříži a zmrtvýchvstání Ježíšově. Ale do toho tajemství je zahrnut i náš život, naše skutky a touha po dobrém. I ony se uchovávají svatou „solí“ církve.

Nepostradatelnost soli známe dobře z pohádky sůl nad zlato. Její konzervační a ochucující účinky jsou nám známe. Sebelepší pokrm by byl jalovým, kdyby nebyl řádně osolen. I my, křesťané, máme být takovou solí pro naše okolí. Máme zkvalitňovat prostředí, kde se právě nacházíme - rodinu, pracoviště, školu; nehledět jen na svůj prospěch, ale i těm ostatním něco dát. To bylo životním krédem i sv. Antonína Paduánského - misionáře, věhlasného kazatele, jak se vypráví v jedné legendě. Přesto, že byl skvělým kazatelem, říkával, že "řeč je živá, mluví-li skutky". A tak jistě i on sám to dosvědčil ve svém krátkém životě (žil pouhých 36 let), stal se jedním z nejuctívanějších světců v Itálii a byl také v nejkratší době v dějinách církve svatořečen - pouhých jedenáct měsíců po své smrti byl postaven na oltář. Jeho úcta je velká i u nás. Lidé se modlí u jeho sochy, vzývají ho jako pomocníka v jakékoliv nouzi, je patronem žen, dětí, manželů i zamilovaných.

STŘEDA 11. ČERVNA 2025 - SV. BARNABÁŠ

Ježíš řekl svým apoštolům: "Jděte a hlásejte: Přiblížilo se nebeské království." Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte. Neshánějte si do opasku ani zlaté, ani stříbrné, ani měděné peníze, neberte si na cestu mošnu ani dvoje šaty ani opánky ani hůl, protože dělník má právo na svou obživu. V každém městě nebo v každé vesnici, kam vejdete, se vyptejte, kdo si to v nich zaslouží, a tam zůstaňte, dokud se nevydáte na další cestu. Když vstoupíte do domu, pozdravte ho (přáním pokoje)! A když si to ten dům zaslouží, ať na něm spočine váš pokoj; když si to nezaslouží, ať se váš pokoj vrátí k vám. (Matouš 10,7-13)

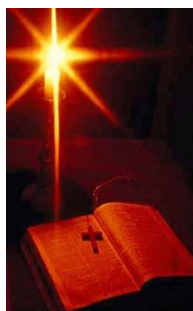
ČTVRTEK, 12. ČERVNA 2025 – SVÁTEK JEŽÍŠ KRISTUS, NEJVYŠŠÍ A VĚČNÝ KNĚZ

Když jedli, vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „To je má krev, krev nové smlouvy, která se prolévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plodu révy až do toho dne, kdy z nového plodu budu pít v Božím království.“ (Marek 14, 22-25)

„Nic není vznešenějšího,“ píše sv. Albert Veliký, „než zpřítomňovat tělo Kristovo. Proto není nic vyššího než kněžství“. Ve všech náboženstvích se vyskytuje nějaký druh kněží. Reformace 16. století popřela jejich svátostný charakter, ale přesto zůstala nebo se znovu vyvinula občanská i kultovní privilegia evangelických duchovních. Anglikánská církev episkopální se v té věci ukázala velmi konzervativní. Z toho plyne, že duchovní tvoří ve společnosti určitý stav, jasně oddělený od ostatních zaměstnání, který se obyčejně odlišuje od svého okolí i svým zevnějškem, šatem. Než všichni víme dobře, že to jsou problémy druhotného rázu. I při stejném sociálním postavení a stejné veřejné funkci v kultu, v kostele a při bohoslužbách je v různých náboženstvích různé věroučné mínění o kněžství. Můžeme říci ve velkých rysech, že se tu střetají dva odlišné názory. Jsou církve, které považují svého duchovního za toho, kdo byl pověřen službou v kostele. Má úřední moc, ale ta pochází od společnosti věřících nebo od státu. Má určité zvláštní vědomosti. Ty však musí mít i učitel, lékař, soudce. Společnost věřících nebo stát má právo si jeho znalosti a schopnosti ověřit, jeho činnost kontrolovat, sesadit ho. Duchovní, který byl svého úřadu zbaven, se zase zařadí mezi obyčejné věřící. Opačný názor na kněžství se projevuje u těch náboženství, kde se ke kněžství vyžaduje nějaké zvláštní schopnosti. Jen to jim umožňuje styk s božstvem. U primitivních kmenů bývají pro styk s božstvem určeni mágové, čaroději, tj. lidé, o kterých se předpokládá, že mají zvláštní moc a schopnosti. U židů ve Starém zákoně patřilo kněžství výlučně kmenu Lévi. Proto se jen oni směli dotýkat svatých věcí a konat službu v chrámě. Nepředpokládá se, že by k tomu měli nějaké zvláštní schopnosti, na příklad dar proroctví nebo vidění. Byli však k úřadu vybráni a povoláni samým Bohem. Jaké je kněžství katolické? Je náš duchovní reprezentantem lidu pro službu v církvi, nebo je spíš nástupce starozákonního Levity, kterého si vybral Bůh sám a kterého musí lid přijmout tak, jak je, spíše jako vyslance Božího k lidu než jako pověřence lidu u Boha? Nikdo nepochybuje o tom, že katolická církev věří ve svátostný charakter kněžství. Jaký je rozdíl mezi požehnáním bochníku chleba modlitbou otce rodiny, a konsekrací, proměněním eucharistického chleba na oltáři, takový je i rozdíl mezi mocí kněze a mocí laika ve slavení mše svaté, v modlitbě rozhřešující hříchy po zpovědi, při biřmování, pomazání nemocných. Apoštolům řekl Kristus rozhodná slova: „Nevyvolili jste vy mne, nýbrž já jsem vyvolil vás“ (Jan 15, 16). Platí to tedy i o jejich nástupcích, tj. biskupech, a o pomocnících biskupů, kněžích. Církevní autorita proto vždy považovala za svou vlastní kompetenci, pravomoc, rozhodovat o povolání ke kněžství. Staří církevní právníci byli v této otázce velmi struční. Je podle nich ke kněžství povolán ten, koho biskup připustí, a není povolán, koho biskup odmítne. A co když biskup odmítne mladíka

zbožného a vzorného, a přijme méně vhodného? Neděje se tu nespravedlnost? Právníci odpovídají: „Neděje, protože na kněžství nemá nikdo nárok!“ Toto právní pojení není zásadně nesprávné, ale cítíme, že je příliš jednostranné. Církevní autorita sice o povolání ke kněžství definitivně rozhoduje, ale nedává je. Svátý Tomáš Akvinský a svátý Bonaventura a jiní řeholníci, kteří psali o kněžském povolání si všimli i hlediska psychologického, jak se povolání ke kněžství projevuje obyčejně velmi záhy, často už od dětství, ve formě touhy, zájmu, záliby ve všem, co se týká Boží služby. Milost ke kněžskému stavu se objevuje jako zvláštní kvítek tu a tam v lánu klasů. Církev musí tato kvítka shledávat, pěstít, sbírat pro kytici na své oltáře. Od doby tridentského sněmu se snaží autoři, kteří píšou o katolickém kněžství, uvést v soulad dva hlavní prvky, které tvoří povolání k duchovnímu stavu: vnitřní a přímé působení Boží milosti, která sama chlapce vede ke svému oltáři, a práva církevní autority, její svobodné rozhodnutí připustit či nepřipustit k té nebo oné duchovní funkci. Z toho však neplyne, že by nebyl, jak sám svátý Pavel píše, brán z lidu a pro lid (Žid 5, 1). Po staletí musela církevní autorita bojovat o svobodné dosazování na církevní úřady a volné vykonávání kněžských funkcí. Došlo kdysi ve středověku až ke krvavým bojům o tzv. investituru. Stává se pak často, že se v boji o jednu pravdu odsune do pozadí druhá. Lid, obec věřících, má totiž také svůj důležitý úkol ve vzniku, výchově a činnosti svých kněží. Přirovnali jsme kněžské povolání ke zvláštnímu květu, která se najednou vyskytne v lánu obilí. Chtěli jsme tím zdůraznit přímou a svobodnou volbu Boží prozřetelnosti. Je potřeba však přirovnání doplnit. Víme, že některé rostliny se vyskytují hojně v lese borovém, jiné v jedlovém, jiné v listnatém. Nerostou borůvky z kořenů borovic. Ale ve stínu borů se malé keříčky borůvek rychle rozmnoží, jakmile tam zapustí první kořínek. Je jasné, co chceme tímto přirovnáním vyjádřit. Jsou i dnes v církvi kraje, kde se množí kněžská a řeholní povolání tak, že posílají misionáře do celého světa. Jsou naopak diecéze, které si musí vyprošovat kněze odjinud, aby obsadily alespoň nejdůležitější místa. Jsou kraje, kde kněží mohou začít jakoukoli dobrou iniciativu, protože mají hned po ruce sto pomocníků. Jinde zase kněžím všechna práce padá z rukou, protože jsou sami. Nakonec se pak o nich říká, že ve službě církve špatně a málo pracují. Jsme v době, kdy církev otvírá mnohá nová pole činnosti laikům. Nejde jen o to, aby laici pracovali po boku kněží, ale i skrze kněze, kteří jsou jejich, a o kterých se dá říci, že v pravém slova smyslu vyšli z lidu. Podle slov svatého Jana Zlatoústého „stojí kněz uprostřed mezi Bohem a lidmi: Boží dary snáší k nám dolů a naše prosby vynáší vzhůru k Pánu.“

PÁTEK 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 13. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: "Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Necizoložíš.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci. Svádí-li tě tvé pravé oko, vyloupi ho a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo vrženo do pekla. A svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla. Také bylo řečeno: 'Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se rozvede se svou ženou - mimo případ

smilstva - uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství."
(Matouš 5,27-32)

Kdo pohlédne na ženu. Očima se dostáváme do styku se světem, který nás obklopuje. To, co nám nepadne do oka, často pro nás vůbec neexistuje. Zase však naopak to, co jsme uviděli, nás pobouří, vyvede nás z klidu. Buď nás to přitahuje, nebo to budí odpor. Starověcí stoikové z toho vyvodili psychologické důsledky v duchu materialismu. Na počátku je smyslový vjem: vidění, slyšení, dotyk. Ten se přenesse dovnitř a objeví se obraz ve fantazii, ve vnitřní obrazotvornosti. Tam probudí touhu zmocnit se toho, co máme v duchu před očima. Přivolíme a dojde k činu. Jde-li o něco zlého, hřešíme. I stoikové uváděli příklad s pohledem na ženu. Chceš-li se vyhnout tomu, abys se ženou zhřešil, raději se na ni nedívej! Pouhý pohled uvede do pohybu psychologický mechanismus, který už nezastavíš. Vysvětlovali takto křesťané text evangelia? Někdy, když mluvili o síle pokušení. Ale i tehdy jsou si vědomi, že není vnitřní proces mechanický, nezadržitelný. Máme svobodu jej vždy zastavit. Nehřeší tedy muž už v tom okamžiku, kdy na ženu pohlédl, ale až tehdy, kdy na ni pohlédne s úmyslem, aby hřešil.

Pohoršuje-li tě oko. Nikomu nepřijde na mysl, že by měl brát tyto texty doslova. Komu vypíchnou oko, toho oslepí. Býval to barbarský trest válečným zajatcům, které odsoudili k točení kamenných mlýnů. Neviděli, tedy se nevzpouzeli. Ale člověk naštěstí má oční víčka a může v jistých okamžicích nevidět dobrovolně. Zrak je důležitý, abychom se orientovali na cestě. Stačí jej při jízdě autem upoutat na něco jiného a ta malá roztržitost nás může stát život. I duchovní život je cesta, někdy velmi intenzivní, vyžaduje napětí. Jen v této souvislosti chápeme jistou přísnost v životě světců. O sv. Aloisi se čte, že se nechtěl dívat ani na matku. Sv. Tomáš Akvinský se nikdy nedíval přímo na ženy, ačkoliv měl od Boha dar dokonalé čistoty. Odůvodňoval to tím, že Bůh dává své dary těm, kdo se snaží, aby jich dosáhli. Tyto příklady se uvádějí v souvislosti se sexuální čistotou. Ale princip je všeobecný. Oči a vůbec smyslů je radno užívat všude tam, kde slouží duševnímu a duchovnímu pokroku. Když však rozptylují a zneklidňují, jsou jako nevhodní návštěvníci při práci. Je lépe se jich zbavit.

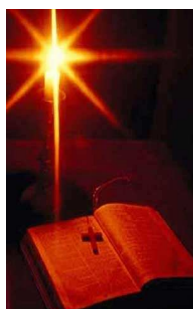
Pohoršuje-li tě pravá ruka. Pravá ruka může sloužit za symbol práce. Kdo si ji poraní, je invalidou. Je proto velký Boží dar mít zdravé ruce a pracovat. Někteří lidé pracují rádi, s nadšením, ani se nezastaví. Vydělají peníze, postaví dům, dosáhnou blahobytu. Ale je to všechno? V jednom švédském časopise uveřejnili zajímavý článek „Rozhovor otce se synem“. Otec je spořádaný, zámožný, vážený člověk. Syn nosí džíny, nečeše se, potlouká se po ulici. Otec je rozumný a ví, že to chlapec dělá vlivem okolí, spolučlánků. Pokouší se tedy s ním zavést rozumnou řeč a vysvětlit mu, jak je to pěkné spořádaně pracovat. A jakou slyší odpověď? „Tvá řeč, otče, mně připadá, jako kdybys mi při jízdě autem stále vysvětloval, jak dobře auto jede, jak silný je motor, jak fungují světla atd., ale doposud jsi mi ani slovem nenaznačil, kam vlastně jedeme.“ I práce musí mít cíl. Lidi, kteří jsou beznadějně pohlceni v činnosti, jen aby zbohatli, „pohoršuje pravá ruka“. Ti právě potřebují, aby si ji načas „uťali“ a zamysleli se nad životem, např. v duchovních cvičeních a modlitbě všeobecně.

Ve Starém zákoně bylo možné vydat ženě rozlukový list a rozejít se s ní, pokud byl podstatný důvod. Praxe byla různá, jak píše rabínská tradice. Jedna škola považovala za jediný důvod k rozluce nevěru, tedy cizoložství, zatímco jiná se spokojila třeba jen s tím, že žena připálila oběd. V knize Sirachovcově se třeba dočteme, že muž může propustit ženu, když neposlouchá na slovo. Obecně řečeno žena byla pod vládou mužovou, ale nebyla otrokyní. Mezi členy rodiny měla po muži první místo, děti ji musely ctít a poslouchat stejně jako otce. Měla práva lidské osobnosti zaručená Desaterem. Nad majetkem, který přinesla do manželství měla vlastní pravomoc. Pán Ježíš však obnovil rovnoprávnost se vším všude, jak tomu bylo při stvoření. A nejenom to. Po svých učednících chce, aby jejich láska byla pravdivá, nepředstíraná. To ovšem vyžaduje velké úsilí, aby člověk čelil různým druhům pokušení. Nejde jistě jen o otázku lidské sexuality, ale třeba i o pokušení někoho třeba pomluvit, nějak se zviditelnit, někoho ponížit, apod. Mají-li se z nás skutečně stát dobří lidé, pak je nutné vyhlásit válku - boj proti pokušení. Jak píše jeden starý mnich: jestliže není strom zmítán větry, nezpevňují se jeho kořeny. Stejně tak, jestliže někdo nebojuje s pokušením, nestane se z něho opravdový muž. Neklesejme na mysl, když jsme pokoušeni, ale bojujme, předložme svou záležitost Bohu a s ním spolupracujme.

SOBOTA 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 14. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: "Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu své přísahy.' Ale já vám říkám: Vůbec nepřísahaňte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahej, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého. (Mt 5,33-37)

Křivá přísaha. Dva prvky vedly lidi k tomu, aby zavedli přísahu. Jeden je negativní, druhý pozitivní. Negativní je smutná zkušenost, že se lidem nedá věřit, když vypovídají sami. Proto se u soudu žádají svědci. Podle židovského práva se museli najít alespoň dva. Soudy, které žádají výpověď s přísahou, jsou v jistém smyslu institucionalizovaná nedůvěra k lidem. Ale je tu pozitivní stránka. Věří se člověku, když volá Boha za svědka. Vyznáváme tím Boží vševidoucnost. Ale ještě víc: věříme, že se Bůh nedá beztrestně urážet. Při křivé přísaze se dovoláváme jeho svědectví pro svou lež. Lidé se proto právem bojí křivé přísahy, mají strach z trestů a pohrom, které by je za to stihly. Přísaha sama tedy není zlo. Praktikovali ji Židé ve Starém zákoně (srv. Gn 50,5), sám Ježíš přísahal (Mt 26,63), v jistých případech ji vyžaduje i dnes církevní právo. Ale musí být výrazem toho prvku, který je pozitivní: víry v Boha všude přítomného a činného.

Vaše řeč bud' "Ano, ano - ne, ne." V našem styku se má projevit důvěra v člověka. To ovšem předpokládá, že jeho slovům věříme, že nám stačí. Není to naivita? Vždyť by nás ošidili na každém kroku! Jak bychom se mýlili, kdybychom považovali za pravdivé to, co se tiskne! To od nás evangelium jistě nežadá. Nestojí tam, že máme věřit každému tvrzení, ale že my sami máme dávat příklad upřímnosti v řeči. Upřímnost se přirovnává k průhlednosti. Nemá co skrývat. Sklo je však průhledné, jenom když je čisté. Také čistý člověk nemá co skrývat. Nemá postranní úmysly. Ale vyžaduje se také statečnost. Psychologická pozorování potvrzují, že většina dětských lží pochází ze strachu. Často dítě zamlčuje své skutky proto, že na ně velcí křičí. Návyk pak roste s věkem, zvláště když se někdo vícekrát trpce zklamal. Nakonec dokáže být opravdu upřímným jenom ten, kdo věří, že mu bez Boží vůle ani vlas z hlav nepadne (Lk 21,18) a že se tedy má bát jenom Boha, aby nemusel mít strach z lidí.

Předstírání a zastírání. Máme říci nemocnému, že má rakovinu, když i lékaři to před ním tají? Máme vyzradit tajemství, které nám přítel svěřil, když se nás jiní na záležitost přímo ptají? Slova jsou k tomu, aby se posílila důvěra v lidském styku. Ale táž důvěra také žádá, aby se uchovalo tajemství, které není určené pro kohokoliv. Upřímnost a mlčenlivost tedy nejsou proti sobě. Morálka mluví především o povinnostech zachovat tajemství úřední a svěřené. Ale ten, kdo je taktní, se brzy naučí, že nemá vyzrazovat to, co by druhého mrzelo. Falešný druh upřímnosti je mluvit bez potřeby o cizích chybách, dávat netrpělivě najevo, kdykoliv se nám něco nelíbí, okamžitě vyjádřit o věcech a lidech mínění, i když nejsme dostatečně informováni. Také není proti upřímnosti zastírat bolest, usmívat se, abychom nekazili druhým náladu, nedat najevo, že se nás něco dotklo. Tím vším se důvěrný styk s lidmi neruší, ale naopak utvrzuje. Tento mravní cíl pak určí způsob a míru v řeči.

Být upřímný, pravdomluvný, má být charakteristickou známkou Kristových učedníků. Přísaha, neboli dovolávání se Boha za svědka o pravdivosti nějakého tvrzení se nám jeví jako zapovězená. Nelze ovšem z jednoho úryvku dělat závěr. Je třeba brát Písmo svaté v širším kontextu. Víme, že i Pán Ježíš vypovídal pod přísahou, když před veleradou tvrdil, že je Boží Syn. Rovněž i svatý Pavel se dovolává často Boha za svědka, že mluví pravdu. I dnes, když manželé uzavírají manželskou smlouvu, požaduje po nich Církev přísahu, kterou mají zřetelně dát najevo, že splňují všechny požadavky pro uzavření manželství. Nemluvě už třeba o soudu. Jistě výjimečné případy, kdy je nutné pravdivost jasně vyjádřit. Jinak je třeba říkat ano-ano, ne-ne. Nám se však obvykle stává, že říkáme Bohu 'ano' a zlému 'ne', i když ... Chceme proto dnes prosit, abychom se zbavili kompromisů, ale dokázali co nejčastěji odpovídat 'ano' Bohu k jeho požadavkům, a 'ne' ke všemu, co nás vede mimo správnou cestu.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

SVATÝ ROK V DĚJINÁCH CÍRKVE (6)

PROF. THDR. JAROSLAV POLC (14. září 1929, Chicago, USA – 15. ledna 2004, Praha)

SVATÝ ROK V DOBĚ BAROKA

Svaté roky konané v sedmnáctém století jsou obklopeny vnějším leskem baroka. Starý středověký Řím se svými křivolakými uličkami a prostými domečky, postavenými často z trosk antických budov, zcela zmizel a s ním i některé starobylé baziliky ztratily svou starokřesťanskou tvář. Mezi nimi i původní bazilika svatého Petra se ztratila beze stopy a na jejím místě se vypínala mohutná nová stavba korunovaná majestátní kupolí. Také město bylo plné prostorných ozdobných paláců a měšťanských domů a nových chrámů, z jejichž umělecky zpracovaných mramorů a sošné výzdoby dodnes sálá temperamentní duch doby.

Baroko vyrostlo a projevovalo se navenek nebyvalou okázalostí, živenou touhou po novosti, která neudivuje ve stoletích, kdy se vlivem nových objevů rozšiřují obzory prostého středověkého člověka. Člověk opojený tímto novým duchem raději pohlíží do růžové, neznámé, ale slibné budoucnosti a odvrací se od tradic minulosti v domnění, že je schopen si zařídit svůj život sám. A tak zvláště vzdělané vrstvy se orientují směrem k náboženskému indiferentismu, i když dosud ne k úplnému nevěrectví, poněvadž nečiní rozdíl mezi tradicemi lidovými a překonanými a tradicí náboženskou. Proto začínají v tomto století znovu upadat i pouti Svatých roků, zahájené právě ve středověku. Jubilejní rok, slavený v roce 1600 však ještě není touto rodící se novou mentalitou znatelně poznamenán.

Svatý rok 1600

Po zkušenostech z roku 1575 začal jeho slavení plánovat papež Klement VIII. už předem, neboť na začátku nového století bylo nutno počítat s velkým počtem poutníků. Papež, pocházející z rodu Aldobrandini, jemuž zůstal oddán i na papežském stolci, byl podle souhlasného úsudku historiků pokorný a pokojný člověk, zbožný, a štedrý ke všem potřebným. To byly vlastnosti velmi důležité v době, kdy se měl slavit Svatý rok.

Dne 3. května 1599 ustanovil papež dvě komise, každou složenou z dvanácti kardinálů. Jedna se měla starat o hmotné zajištění poutníků, druhá měla pečovat o jejich duchovní potřeby. Svatý rok vyhlásil na svátek Nanebevstoupení Páně 19. května. Vzpomíná v ní tradice Svatých roků zahájené Bonifácem VIII., vyjadřuje lítost nad těmi, kteří během století se odloučili od církve a vyzývá všechny ke skutkům pokání. Bulla končí dojemnou výzvou:

»Tu se uchovává poklad odpuštění, který střeží a rozdílí především římský papež. A on, až se otevřou v nejstarších římských svatyních Svaté brány, otevře široce a s láskou své ruce. Proto, křesťané, až předstoupíte před Boží přítomnost s radostí, že jste ze sebe svrhli tíži hříchů a tyranství nepřitele, zůstaňte po smíření s ním jeho věrnými syny, dědici nebe, vlastníky ráje!«

Jinou bulou vyzval papež 30. října všechny biskupy k pouti do Říma, aby oni sami dali dobrý příklad ostatním křesťanům. Svatá brána však kvůli revmatickým bolestem, jež papeže upoutaly o vánocích 1599 na lůžko, mohla být otevřena až na konci občanského roku 31. prosince.

Horlivost věřících

Opět ve větším stylu se opakovaly scény, jichž byli svědkem ti, kteří byli v Římě před pětadvaceti lety. Zbožná bratrstva putovala společně s odznaky a korouhvemi, bratrstvo z Foligna dokonce předcházely v Římě děti oblečené za andělíčky a provázely alegorické vozy se symbolicky znázorněnými nástroji Kristova umučení.

Mezi poutníky nechyběli vévodové bavorský a parmský a kardinál Ondřej Rakouský, kteří přišli nepoznání jako prostí poutníci. Kardinála však při náhodném setkání papež poznal, když před ním poklekl, jak bývalo zvykem, aby mu políbil ruku. Jiní přišli na pouť okázale, jako např. velkopřevor maltéžského řádu, který do Říma přijel se sto rytíři. Ani tenkrát nechyběli mezi poutníky světci: pouť Svatého roku si vykonal svatý Robert Bellarmin, učený jezuita, kterého příští rok jmenoval Klement VIII. kardinálem, a sv. Kamil z Lellis, známý apoštol nemocných, a pochopitelně i zbožný kardinál Baronius, žák sv. Filipa z Neri a slavný církevní historik oné doby, i další přítel sv. Filipa, který si jej oblíbil pro jeho dobrotu, totiž olomoucký arcibiskup kardinál Dietrichstein, který také připutoval bez okázalosti jako prostý poutník.

Giordano Bruno

V Římě, nezávisle na Svatém roce, došlo 17. února 1600 k jiné události: na Campo de' Fiori byl upálen bývalý dominikán Giordano Bruno, který pro své panteistické názory a odpor vůči církvi se dal do služeb anglické protikatolické vlády, později přešel ke kalvinistům, kteří jej ze stejných důvodů vyvrhli ze svého středu, a když ani mezi luterány neměl větší štěstí, pojal úmysl znovu se vrátit do kláštera. Po několikerém odvolání svých panteistických nauk a slibech byl po osmi letech, v nichž se znovu tvrdošjně vrátil ke svým názorům, odsouzen římskou inkvizicí. Podobné případy byly v Římě poměrně vzácné, neboť inkviziční soudy nebyly v Římě svěřeny pravomocí světské moci, jak tomu bylo ve Španělsku.

V roce 1600 chtěl do Říma putovat i Justus Kalvín, vzdálený příbuzný ženevského reformátora, který byl profesorem reformní teologie v Heidelbergu, kde se, podle svědectví kardinála Baronía, sám přesvědčil o pravosti katolické víry a chtěl se během Svatého roku smířit s katolickou církví. Dvojí vážná nemoc mu zabránila dorazit do Říma před uzavřením Svatého roku. Přišel tedy potom a papež Klement VIII. mu udělil svátost biřmování v Lateránské bazilice. Kmotrem mu byl při té příležitosti sám učený kardinál Baronius, jehož jméno chtěl potom Justus přijmout namísto příjmení Kalvín.

Papež jde příkladem

Jedním z nejhorlivějších poutníků Svatého roku byl však papež. Aby získal jubilejní odpuštění, i on vykonal předepsaný počet návštěv jednotlivých bazilik, ač trpěl revmatismem, ba navštívil je během roku asi šedesátkrát, většinou pěšky. Během Svatého týdne strávil dlouhé hodiny ve zpovědnici v bazilice svatého Petra, kde obyčejně zpovídal poutníky kardinál penitenciář.

Veliké dílo - už potřetí v dějinách jubilejních roků, ale dosud za vedení už staříckého sv. Filipa Neri, vykonalo poutnické bratrstvo sv. Trojice, jím založené. Poskytlo pobyt a pohostinství zdarma 210 000 poutníků. Deník současníka popisuje večeri, kterou poutníkům předkládali, takto:

»A jejich jídlo je velká mísa salátu a mísa hovězího nebo skopového masa na studeno, podle roční doby, nařezaného na půlliberní kusy na osobu, a polévka a džbánec vína s malou šiškou chleba pro každého, a pro kněze další chod fiků a ořechů. A když někomu chléb nebo víno nestačí, přidá se mu tolik kolik potřebuje. A v postních dnech namísto masitého chodu se rozdává půl libry tuňáka, nebo jeden slaneček na osobu.«

Počet poutníků však převýšil všechna očekávání. Muratori odhaduje jejich celkový počet na tři miliony, ale pravděpodobnější je odhad střízlivější: Řím v onom roce navštívil ne méně než jeden milion třístatisíc poutníků. Bylo tedy pro ně třeba žádat lůžka a pokrývky ze soukromých paláců a domů. Dokonce byla požádána o pomoc i místní židovská obec. Pomoc přicházela např. bratrstvu sv. Trojice i odjinud: jeden hospodský poslal jako almužnu tři sudy římského vína. Římské šlechtičny zase pravidelně ubytovávaly poutnice ve svých domech, jiní Římané dali zcela k dispozici své domy poutníkům zdarma a jiní opět věnovali ryby k rozdělení mezi poutníky.

Papež sám dal připravit nedaleko baziliky svatého Petra palác, v němž mohl po deset dní zdarma bydlet kterýkoliv biskup, nebo duchovní. A Klement VIII. sám tam docházel a přísluhoval jim při stole nebo jim myl nohy. Ke svému stolu dal zvat denně 12 poutníků a během Svatého roku rozdal chudým poutníkům jako příspěvek na jejich výlohy 300.000 skudů - obnos i pro papeže nemalý.

Rok 1625

Třináctý Svatý rok probíhal v ovzduší, jež od základů měnilo duchovní fysiognomii Evropy. Za Alpami zuřila zhoubná Třicetiletá válka, v severní Itálii se rozpoutal válečný konflikt, a ze Sicílie se šířil na sever mor, který řádil také v Anglii a jinde v Evropě.

V roce 1623 málo scházelo, aby byl zvolen papežem olomoucký biskup kardinál Dietrichstein, a v srpnu jmenoval nový papež Urban VIII. z rodu Barberini, pražským

arcibiskupem pětadvacetiletého Arnošta Harracha, který přijal v Římě biskupské svěcení, neboť byl předtím komořím a tajemníkem Urbanova předchůdce. Tak se patrně ani jeden z obou biskupů našich českých zemí nezúčastnil Svatého roku, který vyhlásil Urban VIII. na rok 1625.

Urban VIII. byl muž inteligentní, vzdělaný, miloval umělce - a měl štěstí, že během jeho dlouhého pontifikátu žil slavný Bernini. Vykonal mnoho i v oboru teologických věd a pečoval o vydání nových liturgických knih. Měl však i svou slabost pro členy svého rodu, jež stavěl často do popředí.

Svatý rok zahájil slavnostním otevřením Svaté brány za přítomnosti polského knížete Ladislava IV. a zástupců Benátské republiky. 20. ledna pak dal zvláštní bulou možnost klausurovaným řeholnicím, členům poustevnických řádů, vězňům a nemocným získat odpustky Jubilea v místě, kde žili. Brzy nato rozvodněná Tibera zaplavila baziliku svatého Pavla, a proto z obavy, aby nevypukl mor mezi poutníky, putující kalem a blátem, papež slavnostně vysvětil a otevřel 7. února Svatou bránu v bazilice Panny Marie v Zátibeří uvnitř města a až do konce listopadu v ní konali poutníci návštěvy místo v bazilice svatého Pavla.

Poutníci

Do Říma přišlo opět mnoho poutníků. Bratrstvo Svaté Trojice se postaralo o 582.760 osob, zatímco menší bratrstvo zvané Korouhvové - Del Goníalone, poskytlo přístřeší 300.000 poutníků. Stejný počet prý byl přítomen při zavírání Svatých bran. Římská šlechta organizovala sbírky a jedna sbírka, mezi římskými dámami, vynesla 22.000 skudů. Štědře přispíval na vydržování poutníků i papež, který nizozemskému poutníku a spisovateli Theodoru Ameydenovi, jak on napsal, přes všechnu dobrotu přece jen připomínal spíše knížete než biskupa, spíše správce než pastýře.

Aby dodal Urban VIII. Milostivému létu ještě větší slavnostnosti, prohlásil během něho za svatou portugalskou královnu Alžbětu a beatifikoval sv. Ondřeje z Avellina a kapucína Felixe z Cantalice. Sám navštěvoval hospice jako jeho předchůdci.

Při tomto Svatém roku však se ukazují i znamení nové doby: kněžím zakázal papež z pokání a kvůli čistotě a z úcty k posvátným místům plivat v kostelích na zem rozžvýkaný tabák - který se do Evropy dostal po objevení Ameriky. Podle svědectví kronikářů zcela v duchu okázalosti barokní doby kardinálové v onom roce »připojili ke svým běžným okázalostem i další nové znamení: dali zdobit hlavy koní, táhnoucích jejich kočáry, červenými kokardami, ač dříve užívali černé.«

Ale i mezi poutníky, na něž zřejmě mělo vliv vlídné přijetí a péče, s kterou se o ně starala římská bratrstva, jejichž členy byli příslušníci patricijských rodin, se začíná svým způsobem projevovat duch 17. století. I během tohoto Svatého roku přicházeli do Říma v procesích bratrstva z různých končin Itálie, ale Giacomo Gigli se ve svém deníku o nich nevyjadřuje příliš lichotivě, když píše:

»... tito venkované, kteří přicházejí ze svých vesnic do Říma na jubileum a někteří jsou přijímáni od bratrstva Korouhve, jiní od Sv. Trojice, jiní od jiných bratrstev, se domnívají, že se z nich stali šlechtici, když se oděli v bílou, červenou nebo jinak zbarvenou pytlavinu... a když jdou v procesích po ulici, nechtějí, aby procesím někdo procházel... a běda kočímu, který proti nim jede s vozem, neboť hned na něho a na koně obrátí drže a násilně své hole.

Když potkají jinou skupinu, dochází k rvačce, neboť každá chce mít přednost, a tak se vytrácí všechna zbožnost.»

Ani tehdy však nechyběli křesťané, kteří svou pouť brali vážně. Rakouský arcikníže Leopold, bratr Fedinanda III., konal pouť doprovázen pouze svým jezuitským zpovědníkem a v jezuitském hábitě, aby nebyl poznán, a často v tomto převlečení umýval nohy prostým poutníkům v hospici bratrstva Nejsvětější Trojice. Teprve při uzavírání Svaté brány stál vedle papeže veřejně. Zdá se, že duchovní užitek i tento Svatý rok přinesl v hojnější míře než se dá odhadnout: Pod jeho vlivem se obrátil z kalvinismu Vincenc Baion, několik luterských teologů a šlechticů a transsylvánský kníže Gabriel.

Rok 1650

Svatý rok v roce 1650 slavil papež Innocenc X. Byl pět let papežem a pocházel z římské šlechtické rodiny Pamphili. Ač mu bylo tehdy sedmdesát let, byl pevný a rozhodný a teologicky dobře připraven. Milostivé léto vyhlásil bullou, datovanou 4. května 1649 na svátek Nanebevstoupení a publikovanou 13. května, veřejně po papežské mši u Svatého Petra. V bule papež nařiká, »jak vzdálena je tato doba od zbožnosti předků«, a také nad Evropou rozdělenou reformací. Je to vzdálená, ale jasná ozvěna protestu, který podal rok předtím proti tzv. Westfálskému míru, jímž se formálně ukončila třicetiletá válka. Ne protestoval pochopitelně proti míru samému, ale proti nedůstojnému kompromisu, kterým se porušovala nejen práva církve, ale také náboženská svoboda, neboť prakticky se politicky uzákonila nemorální zásada »cuius regio, eius et religio« - čí země, toho i víra. Jinými slovy, že panovník mohl vnučovat svým poddaným svou víru, ať katolickou či luteránskou, nebo jinou.

Otevření Svatých bran

Jako příprava na Svatý rok byl Borrominim zbarokizován vnitřek Lateránské baziliky. Papež Innocenc otevřel Svatou bránu u svatého Petra 24. prosince 1649. U Panny Marie Větší otevíral Svatou bránu sedmnáctiletý kardinál Maldocchini, který ještě nemohl být ani knězem, ale byl synovcem papežovy vlivné příbuzné Olympie Pamphili, která vhodnými intrikami dala zdržet mimo Řím dva kardinály, kterým příslušelo bránu otevírat, a pak prostřednictvím kardinálů přesvědčila papeže, že bránu může otevřít její synovec. Mladý kardinál tak učinil, ale proti zvyku, že obsah kovové kasety, uložené se zlatými mincemi a medailemi předešlého Svatého roku, patřily místním kanovníkům, si skříňku k jejich veliké nevoli odnesl sám.

K poněkud jinému otevření Svaté brány došlo v mimoměstské bazilice sv. Pavla. Staříčkový kardinál legát Lante nemohl tam jet na koni, ale v kočáře, což cestu prodloužilo. Když tam dojel, našel Svatou bránu, vlastně její zdění, otevřené. Někteří současníci tvrdí, že zeď, připravená k rychlému otevření, spadla sama, jiní zaznamenali, že ji otevřeli za ní připravení zedníci, kteří slyšeli jakési klepání z druhé strany a domnívali se, že je to kladívko kardinálovo a signál k stržení zdi. Starému kardinálovi nezbylo než vykonat obřad nad troskami původního zadržování.

Poutníci

Ani poutníci toho roku nechyběli. Arcibratrstvo pro pomoc poutníkům S. Trinità dalo jídlo a přístřeší 308.000 poutníkům, celkový počet se odhaduje asi na 700.000. Je zbytečně popisovat to, co se opakovalo každý Svatý rok. Tentokrát sice byly také zakázány maškarní plesy a masopustní oslavy, ale v římských domech se soukromě prováděly tehdy velmi módní komedie a v Římě se otvírala první veřejná divadla. Také tentokrát přišla na pouť různá mimořímská bratrstva, ale velmi okázale. Někdy se dala doprovázet zpěváky a hlučnou hudbou. I akce ve prospěch poutníků, podnikaná římským patriciátem, ukazovala v převládajícím ovzduší křesťanské lásky i občas známky barokního exhibicionismu.

V seznamu poutníků, kterým poskytlo bratrstvo Nejsvětější Trojice v roce 1650 pohoštění, jsou i poutníci z českých zemí, hlavně ze Slezska. Bratrstvo totiž spravovalo v pobělohorské domě český poutní dům z doby Karla IV. v Římě i jeho majetky. Určitý obnos z jejich výnosu zasílalo do Čech jako příspěvek na nově založený seminář pro výchovu kněží. K přijetí poutníků z českých zemí bylo, jako od jiných, vyžadováno potvrzení jejich biskupa, že jsou skuteční poutníci a potvrzení od papežského polského zpovědníka v Římě o vykonané zpovědi. O některých z nich je výslovně poznamenáno v registru, že pro víru trpěli. Je to zřejmá narážka na Tricetiletou válku, která skončila dva roky předtím tzv. Westfálským mírem.

Někteří poutníci nemohli, jiní nechtěli vykonat předepsaný počet návštěv bazilik a doufali, že jim papež, který také ze zdravotních důvodů musel sám pouť zkrátit, udělí dispenz. Podle některých zpráv jim ji neudělil, podle jiných omezil návštěvy na pouhé dvě, aby se poutníci mohli rychleji v Římě vystřídat. Opět se v Římě vystřídaly různé známé osobnosti, ale žádný král.

Kroniky se zmiňují, často přehnaně, o různých zázračných obráceních. Že však celkovou vnější stránku toho, co asi byl jeden z méně významných Svatých roků, mohli posoudit jen očití svědci, dokládá poznámka Giacoma Gigliho, že Svatý rok se konal s velkou zbožností. Zaznamenané epizody jak se zdá, byly nakonec jen marginální. Ostatně Josias Rantzau, francouzský maršál a konvertita z luterství, píše svému příteli krátce před svou smrtí z pouti z Říma:

»Tys mi řekl, že až přijdu do Říma, pohorší mě pověry a novoty. Ale proti všemu očekávání se v mé duši objevil obraz celé všeobecné církve, naplněné starou zbožností a svatostí.... Musím přiznat, že tohle všechno je pro mě novinka, neboť u nás jsem nikdy nemohl nic podobného spatřit. U nás se klečící lidé, ponoření v modlitbu, vidí jen na náhrobcích. A tato novinka mě přesvědčila, že v katolické církvi stará svatost života žije a že v ní působí Duch svatý.«

Jubilejní rok 1675

Nejtypičtější a poslední barokní Svatý rok slavil v roce 1675 pětáosmdesátiletý papež Klement X., který byl takřka vtělením sedmnáctého století. Byl přítelem všech papežů, světců, umělců a básníků, zasahoval často do politického života církve a byl i nunciem v Polsku.

Jubilejní rok byl vyhlášen za hlaholu trub a bubnů. Ač i v něm se událo mnoho kajících skutků, kronikáři doby byly uchvázeni jeho vnější nádherou. Typické jsou i příkazy, vydané papežem před jeho zahájením: faráři měli udržovat římské chrámy v čistotě,

nevěstky neměly ani koketovat z oken, ani se ukazovat v kočárech, nebo se přestrojovat; hostinští neměli zvyšovat ceny a umělci a řemeslníci měli dodržovat sváteční klid o zasvěcených svátcích. K tomu pochopitelně přistoupil i obvyklý zákaz karnevalu a 8000 skudů, z kterých byl každoročně financován, bylo dáno arcibratrstvu sv. Trojice na pomoc poutníkům.

Ale celý tento Svatý rok měl karnevalový nádech. Již k otevření Svaté brány musel papež projít zástupem ozbrojených vojáků, aby ho zástup 200.000 poutníků, který byl na náměstí sv. Petra, neušlapal. Velmi slavnému otevření byl mj. přítomen i kníže Martinic a mnoho jiných šlechticů. Bývala královna Kristina Švédská, která se po svém obrácení na katolickou víru musela vzdát trůnu a pak sídlila v Římě, byla přítomna s dvěma anglickými nekatolickými šlechtici. Když se jeden vzpouzel pokleknout před papežem, energická Kristina ho přiměla, aby nepůsobil pohoršení ostatním.

120 mušket vystřelených Švýcarskou gardou při otevření Svaté brány bylo znamením posádce Andělského hradu k střelbě velikým dělem, a hned nato nejenže se rozezvučely v celém Římě zvony na kostelích, ale Římané začali také střílet z mušket, vytrubovat, bubnovat po celém městě, takže posvátná noc vánoční se změnila v noc silvestrovskou, hodnou dvacátého století. Ještě po čtyři dny třikrát denně vyzváněly všechny římské zvony.

Znovu ožila činnost bratrstev, která pomáhala jubilejním poutníkům. Arcibratrstvo svaté Trojice, založené před sto lety svatým Filipem Neri poskytlo útulek 280.496 poutníkům a ve svém špitále ošetřilo 39.600 nemocných. Tam také dvanáctkrát přišel papež umýt nohy poutníkům. I jiná menší bratrstva se přičinila, aby poutníkům nic nescházelo, neboť mnozí přicházeli bez prostředků a cestou si vyžebrávali almužnu a jídlo. Odhaduje se, že v roce 1675 putovalo do Říma 1.400.000 osob, mezi nimiž první skupina z Vídně prošla Svatou branou hned za papežem po jejím otevření. Tu aspoň navenek končil duch pokání.

Zevnější okázalost

Všichni byli zaujati barokním leskem liturgických obřadů, jímž byl Řím zaplněn, a stal se jedinečným divadlem, na němž arci vydělali římstí umělci a architekti. Tak na zahájení adorace Nejsvětější svátosti v jezuitském kostele AI Gesù vztyčil jakýsi architekt od země až po klenbu grandiózní scénu znázorňující apokalyptické vidění svatého Jana o triumfu mystického Beránka, na níž bylo přes sto postav starců, svatých, andělů a draků. Bodrý současník uzavírá však popis takto: »Velkolepost divadla... ponechávám úsudku toho, kdo dokáže ocenit zručnost architekta ... «

Slavný architekt Fontana navrhoval lucerny, korouhve a přenosnou ozdobnou věž pro jubilejní procesí arcibratrstva Kříže od sv. Marcela, kterou neslo 17 nosičů. Bernini navrhl výzdobu Božího hrobu u svatého Petra pro Velký pátek.

Jubilejní procesí zbožného Sdružení plačící Madony, jejíž členové se oděli v pytlovinu, vedl jejich představený kníže Pamfili, pozdější kardinál, v doprovodu čtyř rytířů, třímaje v ruce sametovou tyč tři lokty dlouhou, zdobenou stříbrem a mnoha diamanty. V procesí neslo 44 nosičů model chrámu se znázorněním výjevů Kristova umučení. Členové Sdružení nesli 400 pochodní.

Zvláštní prostotou se odlišovalo od ostatních pompézních poutních procesí Arcibratrstvo smrti a modlitby, jehož 280 členů, oděných v prostou temnou pytlovinu,

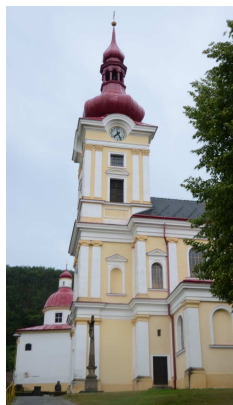
putovalo bez věží a luceren pouze se svým symbolem, s prostým křížem a pochodněmi. Byli to většinou šlechtici.

Právě proto, že pozornost všech byla upjata na tyto typicky barokní a nabubřelé projevy okázalé zbožnosti, a že očití svědci proto opomíjejí se zmiňovat o obyčejných prostých poutnících, je těžko podat úplný duchovní profil tohoto Svatého roku, který, jak doznává vhodně Masciatelli, »byl vrcholnou oslavou jednoho dějinného údobí a jedinečnou ilustrací k poslední kapitole vzácné knihy, která se jím navždy uzavřela«.

/pokračování příště/

FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE. PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800

SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:

josef.benicek@seznam.cz

BŮH ODPLATĚ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

DUCHOVNÍ POUŤ SVATOU BRANOU (3)

(BAZILIKY SV. PETRA V ŘÍMĚ)

SALVARE QUOD PERIEBAT¹

Zachránit, co bylo ztraceno

Šestý výjev je okouzující ztvárnění podobenství o ztracené ovci. Kdo je tato ovce? My! My, kteří jsme utekli z Boží náruče a octli jsme se v trnitém a pichlavém křoví pýchy a sobectví. Výjev stále dramaticky aktuální!

A kdo je pastýř, který natahuje ruku, aby vyzvedl ovci z rokle, do níž pošetile spadla? Pastýřem je Ježíš! Jeho rozpřážené paže předjímají gesto ukřižování. Ve skutečnosti právě na kříži Ježíš zaútočil na náš hřích a přemohl ho láskou: láska je vskutku pravou Boží silou a jedinou silou schopnou přemoci zlo. Spontánně vyvstává modlit se slovy 23. žalmu, jenž něžnými slovy vykresluje tvář Dobrého Pastýře: „*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout. Občerstvuje mou duši, vede mě po*

správných cestách pro svoje jméno. I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. Tvůj kyj a tvá hůl, ty jsou má útěcha“ (Žalm 23,1-4).

Francouzský katolický spisovatel Julien Green to komentoval: „*Tato, tak prostá slova, se mi bez problémů uložila do paměti. Viděl jsem pastýře, viděl jsem údolí ve stínu smrti. Bylo to evangelium v malém. Kolikrát v hodině úzkosti jsem si vzpomněl na utěšující hůl, jež odvrací nebezpečí. Každý den jsem recitoval tuto malou prorockou báseň, jejíž bohatství se nikdy nevyčerpá“.*

MODLEME SE

Ježíši, Dobrý Pastýři, také já se často vzdaluji od ovčince dobroty, mírnosti, pokoje, pokory. Končím pak uprostřed trnů pýchy, která mne činí osamělým; sobectví, jež mne činí nešťastným; závisti, která proměňuje mé bratry v soky. Ježíši, podej mi ruku a vrať mě zpět do ovčince, abych cítil hřejivé objetí Otce a útěšné objetí bratří. Amen.

¹ ZTRACENÁ OVCE. Pastýř Ježíš nachází v roklině ovci svého stáda, která se ztratila, vztahuje k ní ruku a zachraňuje ji (Lk 15,4-7). „Syn člověka přišel zachránit, co bylo ztraceno“ (Mt 18,11).

PATER PECCAVI IN COELUM ET CORAM TE²

Otče, zhřešil jsem proti nebi i proti tobě

Sedmá scéna se pokouší vyprávět ten nejkrásnější příběh, jaký kdy vyšel z Ježíšových úst. K úžasu svých šťastných posluchačů, jednoho dne řekl: „Bůh se podobá otci, který má dva syny: tito synové jsou středem jeho života, ale také trýzní jeho srdce. Mladší syn to dotáhne až k nestoudnosti žádat předem otcovo dědictví: on mu ho mohl odeprít, ale neučiní tak, protože otec nechce být milován silou. Láska totiž, má-li být pravá, musí být spontánní a svobodná! A tak syn utíká a práskne dveřmi v domnění, že najde štěstí. Místo toho však se nachází ... coby pastevec vepřů! Hřích je totiž hořký, je vratkou cestou, na niž se klopýtá; hřích je iluzí, jako šipka, která není s to zasáhnout cíl! Proto se syn kaje, sní o domě, z kterého odešel a se sklopenou hlavou se vydá na cestu, aby od otce dostal náležité

pokárání. Ale jaké překvapení: otec mu běží vstříc, objímá ho, všechno zapomíná a je šťastný, že může odpustit“.

Panel zachycuje tento moment, v němž každý z nás může poznat svůj vlastní příběh. Když totiž uděláme krok k Pánu, hned jsme překvapeni, že cítíme Otcovo náručí, které nás přijímá a skrze odpuštění navrácí důstojnost a štěstí.

MODLEME SE

Ježíši, stojím zamyšleně u paty kříže: svými hříchy jsem ho postavil i já! Tvá dobrota, která se nebrání a nechává se ukřižovat, je tajemstvím, které mě přesahuje a hluboce mne dojímá. Pane, Ty jsi přišel na svět pro mne, aby mě hledal, abys mne přinesl do Otcovy náruče: té náruče, která mi chybí! Ty jsi Tváří dobroty a milosrdenství: proto mne chceš zachránit! V mém nitru jsou temnoty, přijď se svým průzračným světlem. Ve mně je tolik sobectví, přijď se svou bezmeznou láskou. V mém nitru je pýcha a zášť, přijď se svou mírností a pokorou. Pane, ten hříšník, co potřebuje spásu jsem já: marnotratný syn, který se musí vrátit, jsem já! Pane, udělal mi dar slz, abych znovu našel svobodu a život, pokoj s Tebou a radost v Tobě. Amen.

² MILOSRDNÝ OTEC. Otec přijímá kajícího syna, který se vrátil do domu, z něhož se vzdálil (Lk 15,11-24) „Otče, zhřešil jsem proti nebi i proti tobě“ (Lk 15,18).

TOLLE GRABATUM TUUM ET AMBULA³

Vezmi své lehátko a jdi

Osmý panel vystihuje v bronzu dojetí ochrnuého muže, který na nečekaný příkaz Ježíšův: „*Vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!*“ (Mt 9,6), dělá první kroky.

Předtím však, než Ježíš uzdraví tělo, vidí v srdci ochrnuého člověka spleť hříchů spolu se zábleskem důvěry a pokání.

Proto mu říká: „*Bud' dobré myslí, synu, odpouštějí se ti hřichy!*“ (Mt 9,2).

Lidé jsou překvapení a začnou absurdně uvažovat: „*Ten člověk se rouhá!*“ (Mt 9,3). Ale aby všem bylo jasné, že Ježíš je onou rukou, kterou k nám vztahuje Bůh, aby nás vytáhl z hřichu, koná zázrak uzdravení ochrnuého.

Ale skutečným zázrakem je odpuštění, právě uzdravením je duše obmytá vodou nevyčerpatelného Božího milosrdenství: tato voda byla dána Církvi a kněží jsou

Ježíšovou rukou, která odpouští a uzdravuje. A to je smysl a cíl Jubilea.

Správně proto Gilbert Chesterton, ve chvíli, kdy se rozhodl stát katolíkem, veřejně prohlásil: „*Stávám se katolíkem, abych se mohl zpovídat. Mohl bych projet celý svět, ale jen v katolické Církvi nacházím člověka, pověřeného přímo Bohem, aby odpouštěl mé hřichy*“. A po první zpovědi zvolal: „*Bylo to úžasné. Jakmile jsem přijal odpuštění, svět se mi obrátil vzhůru nohama... a narovnal se!*“ Tuto zkušenost můžeme udělat všichni: stačí pokleknout!

MODLEME SE

Ježíši, Ty jsi Boží odpuštění, které se nám stalo blízkým.

Ve svátosti smíření se ke mně vztahují Tvé milosrdné ruce, uzdravují mne a obnovují.

Ježíši, pomoz mi pochopit krásu této svátosti. Amen.

³ UZDRAVENÍ OCHRNUÉHO. Ježíš v jednom domě v Kafarnau odpouští hřichy ochrnuému a nařizuje mu, aby vstal (Mt 9,1-8): „*Vezmi své lehátko a jdi*“ (Mk 2,9).

DOST BOMBARDOVÁNÍ GAZY. ŽÁDÁME PŘÍMĚŘÍ NA UKRAJINĚ

Strašné obrazy přicházející z Gazy, antisemitský útok ve Washingtonu, hypotézy o mírovém summitu o Ukrajině a začátky pontifikátu Lva XIV.: kardinál Pietro Parolin, státní sekretář, v rozhovoru s vatikánskými médii hovoří o tématech, která jsou v současné době v centru pozornosti Svatého stolce.

Eminence, v Gaze umírají děti hlady a obyvatelstvo je vyčerpané, bomby padají

na školy a nemocnice. Přesto se nezdá, že by existoval záměr bombardování zastavit...

To, co se děje v Gaze, je nepřijatelné. Mezinárodní humanitární právo musí platit vždy a pro všechny. Žádáme, aby bombardování bylo zastaveno a aby obyvatelstvu byla poskytnuta nezbytná pomoc: domnívám se, že mezinárodní společenství musí udělat vše, co je v jeho silách, aby tato tragédie skončila. Zároveň důrazně opakujeme výzvu Hamásu, aby okamžitě propustil všechny rukojmí, které stále drží v zajetí, a vrátil těla těch, kteří byli zabití po barbarském útoku na Izrael ze 7. října 2023.

Jak jste reagoval na nedávný atentát ve Washingtonu, při kterém byli zabiti dva zaměstnanci izraelské ambasády?

Hluboce mě to otřásl, stejně jako tomu bylo 7. října. Jsou to nevinné oběti, které se navíc angažovaly za mír a humanitární iniciativy. Musíme být ostražití a zajistit, aby se dosud definitivně nepřekonaná rakovina antisemitismu znovu nevracela.

V posledních dnech, po slabých výsledcích setkání v Istanbulu, se mluvilo o možnosti nových jednání ve Vatikánu, i když ze strany Ruska přišlo „ne“. Můžete nám říct, co se v této věci děje?

Papež Lev vyjádřil plnou ochotu Svatého stolce hostit případná jednání a nabídl neutrální, chráněné místo. Nejednalo se tedy o mediaci, protože o mediaci musí požádat obě strany. V tomto případě se jednalo pouze o veřejnou nabídku ochoty hostit případné setkání. Nyní se hovoří i o dalších možných místech, jako je Ženeva. V každém případě není důležité, kde se budou konat jednání mezi Rusy a Ukrajinci, která si všichni přejeme. Opravdu důležité je, aby tato jednání konečně mohla začít, protože je naléhavě nutné zastavit válku. Nejdříve je nutné uzavřít příměří, aby se zastavilo ničení, aby přestala být ničena města a přestali umírat civilisté. A pak je nutné dosáhnout stabilního, spravedlivého a trvalého míru, který bude přijat a odsouhlasen oběma stranami.

Slovo „mír“ zaznělo hned v prvních okamžicích z úst nového papeže v den jeho volby.

Ano, Lev XIV. pokračuje energicky ve stopách svých předchůdců. Zaujalo mě, že ve svém prvním Regina Coeli z centrální lodžie Vatikánské baziliky – tedy z místa, kde papež František naposledy požehnal věřícím a hovořil o míru a odzbrojení – papež Lev zopakoval slova svatého Pavla VI. před OSN: „Už nikdy válku!“ Papež a celý Svatý stolec

se zavázali pracovat na budování míru a podporovat všechny iniciativy vedoucí k dialogu a vyjednávání.

Někteří hovoří o obnovené „hlavní roli“ Vatikánu na světové scéně...

Já bych se spíše odvolal na hluboká slova Lva XIV. v homilii při mši s kardinály v Sixtinské kapli a v homilii při mši na začátku pontifikátu: my musíme zmizet, protože protagonistou je Kristus, křesťané se necítí nadřazení ostatním, ale jsou spíše povoláni být „malým kvasem v těstě“, aby vydávali svědectví o lásce, jednotě a míru. Místo toho, abychom mluvili o „protagonismu“, raději bych do tohoto kontextu služby míru a bratrství zařadil také diplomatické iniciativy.

Při přijetí novinářů papež Lev požádal o „jiný způsob komunikace“. Existuje také „válka slov“?

Novináři a obecněji řečeno komunikátoři plní cennou úlohu, která je v době války ještě cennější. Papež požádal o komunikaci, která „není oděna agresivními slovy“ a „nikdy neodděluje hledání pravdy od lásky, s níž ji musíme pokorně hledat“. I slova se mohou stát nástroji války, nebo mohou pomoci nám porozumět si, dialogovat a uznat se jako bratři. Mír začíná v každém z nás a my jsme povoláni jej budovat právě tím, jak komunikujeme s ostatními. Jak vysvětlil papež Lev, musíme „odmítnout paradigma války“ i v komunikaci.

Pokud jde o hledání pravdy: v posledních dnech papeže Františka až do dnů před konkláve se objevily komentáře o tom, jak v minulosti postupovali různí vedoucí dicasterií kurie v případě oznámení případů zneužívání, která jim byla nahlášena. Byly tyto případy prošetřeny?

Pokud jde o komentáře a zvěsti o jednání některých vedoucích úředníků římské kurie v souvislosti s oznámeními o případech zneužívání v době, kdy byli diecézními biskupy, šetření provedená příslušnými orgány na základě přezkoumání objektivních údajů a dokumentů ukázala, že případy byly projednány *ad normam iuris*, tj. v souladu s platnými předpisy, a byly postoupeny tehdejšími diecézními biskupy příslušnému dikastériu k prošetření a posouzení obvinění. Kontroly provedené příslušnými orgány definitivně nezjistily žádné nesrovnalosti v postupu diecézních biskupů.

Nový papež, který přijal jméno Lev, navazuje na papeže z Rerum Novarum: na konci 19. století proběhla průmyslová revoluce, dnes žijeme v době digitální revoluce a výzev, které před nás staví umělá inteligence. Jak na tyto výzvy reagovat?

Očekáváme úvahy, které k tomuto tématu přednese nástupce svatého Petra. Domnívám se, že správná cesta není ani nekritické přijetí, ani demonizace. Stále sofistikovanější a výkonnější možnosti, které nám technologie nabízí, musí zůstat nástroji a musí být vždy používány pro dobro, aniž bychom zapomněli, že nemůžeme delegovat na stroj rozhodnutí, která se týkají života nebo smrti lidských bytostí. Musíme bdít, abychom zabránili – jak se bohužel někdy stává – tomu, aby digitální technologie, a tedy i umělá inteligence, byly využívány jako nástroj propagandy k ovlivňování veřejného mínění falešnými zprávami. Lev XIV. připomněl uvězněné novináře a hovořil o odvaze „těch, kdo brání důstojnost, spravedlnost a právo národů na informace, protože pouze informovaní lidé mohou činit svobodná rozhodnutí“.

„DOCTOR EVANGELICUS“

„Pán jej obdařil schopností chápat Svatá písmata, aby ke všemu lidu promlouval o Ježíši slovy, jež jsou nad med sladší. /Tomáš z Celana/

Svatý Antonín Paduánský se narodil v roce 1195 v portugalském Lisabonu. Jedna barokní tradice uvádí jako den jeho narození 15. srpen. Byl synem šlechtických rodičů Martina de'Buglioniho a Marie Taveiry. Jeho rodný dům se nacházel jen pár metrů od lisabonské katedrály (obr.), v níž byl pokřtěn a dostal jméno Fernando. První léta formace strávil pod moudrým vedením dómských kanovníků. Mezi spolužáky byli i chlapci, kteří se už tehdy rozhodli pro kněžství. Právě tady se s největší pravděpodobností zrodila v srdci mladičkého Fernanda touha zvolit si kněžskou službu. Byla to však morální prostřednost, povrchnost a zvrácenost společnosti, jež ho přivedly ke vstupu do augustiniánského kláštera v São Vicente za hradbami Lisabonu, aby tak mohl žít evangelijní ideál bez kompromisů. Tady přebýval dvě léta. Jenže, obtěžován neustálými návštěvami dvou přátel, s nimiž neměl nic společného, požádal o přeložení do jiného augustiniánského kláštera. Tak se uskutečnila jeho první velká cesta dlouhá 250 kilometrů, jež dělí Lisabon od Coimbry, tehdejší portugalské metropole. Fernandovi bylo 17 let.

Přišel do prostředí, kde posléze žil osm let (1212-1220) ve velké komunitě čítající kolem sedmdesáti členů. Pro lidskou a intelektuální formaci světce to byla léta nesmírně důležitá. Mohl se spolehnout na slovutné učitele i na bohatou a soudobou knihovnu.

Fernando se zcela oddal studiu humanitních a teologických věd, i proto aby se vyhnul napětí, jež čas od času komunitou procházelo. Roky strávené v Santa Cruz v Coimbre zanechaly hlubokou stopu v psychické fyziognomii budoucího apoštola.

Už povahou se jeví jako muž v ústraní, hrdý na své tajemství, jakoby uzavřený do svých pracovních povinností, které mu skoro nedopřály oddechu. Zcela svobodně se vzdal společenských ambicí, byl vzdálen tomu, aby stavěl na odiv sebe či své vlohy, nedůvěřoval polemikám a vůbec se nezajímal o vnějškovost jakéhokoli druhu, pokud jej k tomu nevedla povinnost evangelijního svědectví. Z Coimbry vychází jako zralý muž. Jeho teologická kultura, živená Písmem svatým a tradicí Otců, dospěla do definitivního stádia. V Santa Cruz byl Fernando vysvěcen na kněze, někdy kolem roku 1220. Také v jeho případě byla prominuta církevní směrnice, která stanovila nejnižší věk k přijetí kněžství na třicet let. Koncem léta 1220 Fernando žádal, aby směl opustit řád kanovníků sv. Augustina a přijmout františkánský ideál. Není jisté, zda osobně poznal první františkány, kteří na území působili. Jisté je, že o nich slyšel vyprávět a že ho uchvátil jejich ideál. Fernanda strhl jejich příklad života, který se mu jevil jako nejvěrnější uskutečňování evangelijních zásad. Zvláště pak, když byly převezeny do Portugalska ostatky pěti františkánů, kteří zahynuli mučednickou smrtí v Maroku – z Infante Pedro do Ceuty a odtud do Algesiras, Sevilly a nakonec do Coimbry (kde jsou uctívány dodnes). Vypráví se i o zázracích, které ještě prohloubily úctu k nim. Byli rovněž sepsány jejich činy. To vše přispělo k tomu, že františkánské hnutí bylo středem pozornosti všech portugalských věřících. Fernandova žádost o vstup k těmto následovníkům svatého Františka z Assisi uzrála ve vizi mocného misijního povolání, a zvláště pak k prolití krve.

V září roku 1220 Fernando odkládá bělostný augustiniánský hábit a obléká drsnou tuniku z hrubé látky a provaz kolem boků. Při této příležitosti rovněž opouští své křestní jméno a přijímá jméno Antonín, podle egyptského mnicha, po němž byla pojmenována pustevna Santo Antao dos Olivãis, kde žili františkáni. Po krátkém studiu františkánské

řehole se Antonín vypravuje do Maroka. Cesta – jak po zemi, tak po moři – kudy se tam vydal zůstává neznámá. S největší pravděpodobností – podle františkánského zvyku – jej provázel spolubratr, ovšem i jeho jméno nám zůstává skryté. Poté, co dorazil na území Miramolinu do Marakéše či na další místa, přijal ho do svého domu nějaký křesťan, který zde sídlil z obchodních či jiných důvodů. Protože se chtěl světec obrátit na muslimy, musel se dokonale naučit jejich arabskému jazyku, což nebylo pro Lisaboňana té doby, pocházejícího z dvojjazyčné zóny, nikterak snadné. V opačném případě se mohl spolehnout na svého společníka: pokud ne oba, pak aspoň jeden z nich musel být v arabštině odborníkem. Antonín však své kazatelské plány nemohl uskutečnit, protože jej přepadla blíže nespecifikovaná tropická nemoc. Aby alespoň částečně vyzdravěl, rozhodl se vrátit do vlasti, aniž by jej opustil ideál mučednictví. Byl tedy přinucen Maroko opustit a po moři se vrátit domů. Ovšem z důvodu silných protivětrů byla loď odváta až k vzdálené Sicílii. Antonín, o němž tradice vyprávějí, že se vylodil v Milazzu (Messině), byl cizím neznámým mnichem, mladým a bez vládních pověření, navíc tělesně sužován nemocí. Sicilská rekonvalescence trvala asi dva měsíce. Poté, co se od sicilských spolubratří dověděl o generální kapitule, opustil Sicílii a vypravil se vzhůru do Assisi, kde kapitula zasedala od 30. května do 8. června 1221. Antonín z Lisabonu – nikomu neznám, protože vstoupil do řádu teprve před několika měsíci, strávil devítidenní zasedání v odloučení a samotě, ve sledování a úvahách. Byl jedním z mnoha. Ničím se nelišil. Při odchodu si jej žádný z „ministrů“ nevzal sebou. Jakmile skoro všichni odešli, povšiml si ho bratr Gracián, provinční mistr z Romagne. Jakmile se dověděl, že mladý fráter je knězem, požádal ho, aby šel s ním. Spolu s Graciánem z Bagnacavallo a dalšími spolubratry, Antonín dorazil v červnu 1221 do Montepaola. Dny trávil na modlitbách, meditacích a pokorné službě bratřím. Během této služby mohl světec vyžrát ve svém františkánském povolání, prohloubit náhle ukončenou misionářskou zkušenost, posílit asketické úsilí a žít kontemplací. Důvěryhodné prameny říkají, že svatý Antonín setrval v Montepaolu až do letnic (22. května) či maximálně do září téhož roku.

Zpočátku, vzhledem k převažujícímu posvátnému ohledu jaký se bral na kněze, chovali se spolubratři k Antonínovi uctivě. Když viděl, jak si jeden ze společníků vytvořil ze skály pustevenu, naléhavě jej žádal, aby mu ji přenechal. A dobrý spolubratr se podřídil zanícené touze mladého Portugalce. A tak každého rána, po společných modlitbách, Antonín spěchal do své cely (dodnes pietně uchovávané), aby žil v samotě s Bohem, v přísném pokání a niterné modlitbě, ve vytrvalé četbě Písma svatého a meditacích. O kanonických hodinkách a po čas jídla se připojoval k bratřím. Ve své vroucí oddanosti pokání zkušil natolik své zdraví posty, bděním a bičováním, že mnohdy po zaznění zvonu, který svolával ke shromážděním, klopytal a téměř padal, nebýt jeho starostlivých spolubratří, kteří ho podpírali. Antonín si povšiml, že jeho ideální spolubratři spojovali modlitbu se vzájemnou službou. Ale čím mohl přispět on sám? Promluvil o tom s kvardiánem. Došli k závěru, že by mohl umývat skromné kuchyňské nádoby a zametat dům.

V září 1222 přijímali ve Forli kněžské svěcení dominikánští a františkánští řeholníci. Bylo zvykem, že předtím, než se hlouček těch, kdo měli být svěceni, odebral do městské katedrály, aby z rukou biskupa Alberta přijali posvátná svěcení, zaznělo ke kandidátům kázání. Nikdo však tímto úkolem nebyl dopředu pověřen a proto žádný z přítomných dominikánských ani minoritských kněží nebyl připraven. Když nadešel čas, aby někdo promluvil, všichni odmítli při takové příležitosti improvizovat. Pouze představený z Montepaola znal Antonínovy vlohy. Poté, co by osloven, i on se chtěl vymluvit. Ale

sklonil se před naléháním představeného a s klidem se ujal slova. S rozvíjejícím se dialogem ve zvučné latině, se výrazy stávaly vroucnějšími a přesvědčivými, originálními i působivými. I proti vůli, odhalil hlubokou biblickou kulturu a strhující spiritualitu. Posluchače ovládlo dojetí, nadšení a především úžas. Nicméně liturgie pokračovala dále svatými svěceními. Oči všech však byly od toho okamžiku upřeny na portugalského mnicha, zapomenutého eremitu, jenž se tak neslýchaným způsobem stal středem pozornosti své komunity. Znovu se vrátil do Montepaolo, ale jen aby se rozloučil se svou jeskyní, aby objal bratry, svěřil se jejich přízni a modlitbám.

Rozhodli, že se soustředí na kazatelskou činnost, aby tak mohl plně uplatnit své znalosti a nadání. Jeho věroučná příprava byla tak hluboká, že i sv. František mu začal důvěrně říkat „můj biskup“. V Rimini však Antonínova kázání neměla úspěch, neboť zde mezi obyvateli silně převažovali bludaři a ti ho přirozeně nechodili poslouchat. Sv. Antonín se tedy odebral na mořské pobřeží a začal kázat rybám. Hned se jich u něho nahromadilo velké množství. To byl jeho první, nikoli však poslední zázrak. Brzy následovaly další, které vzbudily ještě větší rozruch, takže ve sv. Antonínovi postupně převážil divotvůrce. Proto ho začali posílat na místa, která byla nejvíce zamořena bludaři. Ve Veroně kázal proti tyranskému vládci tohoto města, Ezzelinovi da Romano a přimlouval se za uvězněné Guelfy. Po nějaké době si zvolil za své stálé sídlo malý klášter, zvaný Arcella, ležící asi kilometr od hradeb města Padovy. Jednoho večera se nemohl vrátit do své cely a zůstal ve městě jako host v domě hraběte Zina Camposampiera. Hostitel byl svědkem jiného známého zázraku. Viděl totiž sv. Antonína, jak drží něžně v náručí Jezulátko. Jeho tužbou bylo konat pokání na místech, kde se umrtvoval sv. František, např. ve Verně anebo v okolí Assisi. Pro takový způsob života však neměl dostatečně pevné zdraví. Bránila mu v tom zejména vodnatelnost. V postní době roku 1231 těžce roznemohl v poustevně u Camposampiero. Naložili ho na vůz, aby ho odvezli do Padovy. Když dojeli do jeho kláštera Arcella, sv. Antonín již dále nechtěl a zůstal tu ve své cele. Zrak měl stále upřený k nebi, a když se ho spolubratři ptali, zda něco vidí, odpověděl: „Ano, vidím svého Pána Ježíše Krista.“ Zdálo se, že usíná. Svatý Antonín zemřel 13. června 1231. Bylo mu teprve 36 let. Je až neuvěřitelné, co toho nastudoval, že tolik kázat a tolik vykonal. Za svatého jej prohlásil už Řehoř IX. necelý rok po smrti. Pius XII. mu přidal titul církevní učitel.

Svatý Antonín s Ježíškem

(slovo Tomáše kardinála Špidlíka S.J., čestného občana Pustiměře)

Sochy a sošky sv. Antonína s Ježíškem vidíme často. Do Padovy, kde je pochován, ode dávna chodí mnoho poutníků. Je tam v bazilice i tzv. slovanská kaple. I sám sv. František z Assisi si ho cenil jako svého dobrého učedníka, „ovečku Boží“. Dovolil mu dokonce to, čemu on sám nepřál a co některým i

zakazoval, tj. studovat.

Pročpak byl takové mysli? Dnes přece církevní představení horlivě vyzývají své bohoslovce, aby studovali. Víme dobře, že františkánské hnutí vzniklo jako duchovnost prostých lidí. Bratři měli zůstat na úrovni chudých lidí a jejich kněží se snažili nelišit se tuze od nich ani duševní úrovní. Museli ovšem znát poselství evangelia, ale měli se vyvarovat učených universitních diskusí. Antonín byl jeden z prvních, kterému se vyšší studie dovolily. Absolvoval je dobře, církev mu dala dokonce titul *doctor ecclesiae*, učitel církve. Jak vysvětlíme tuto povolnost k němu ze strany sv. Františka? Celkem snadno. Neztratil totiž tu prostotu, kterou evangelium vyžaduje: „Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete-li jako děti, nevejdete do království nebeského“ (Mt 18,2). Cestu „duchovního dětství“ v nové době propagovala sv. Terezička od Jezulátka. Ale její základy jsou už v době Otců církve. Byla to odpověď na jednu z prvních herezí, kterou označujeme slovem gnosticismus. Řecké slovo *gnosis* znamená poznání. V pohanském starověku, zvláště v Egyptě, bylo mnoho gnostiků, kteří hledali v náboženství nějaké tajemné hlubší poznání, kterým by se odlišovali od obecného lidu.

Tato mentalita pronikla i do křesťanství. I křesťanští gnostici se chlubili tím, že oni chápou skrytou pravdu Písma, zatím co obyčejní věřící se musí spokojit jenom zachováním příkázání. Nejdůležitějším spisem z patristické doby proti tomuto bludu je traktát *Proti herezím*, napsaný sv. Irenejem z Lyonu. Jeho argument se dá shrnout velmi stručně takto. I Ježíš přišel, aby nám přinesl pravé poznání Boha. Předal je i svým učedníkům a pověřil je, aby je nesli do celého světa. Ale upozornil je vážně, že jeho slovům ani oni sami neporozumějí, dokud nedostanou Ducha svatého: „Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy“ (Jn 16,12-13). S tím textem křesťanští gnostici plně souhlasili. Tvrdili, že Ducha svatého mají a dokazovali to právě tím, že mají mnoho vědomostí a že tím převyšují obecný lid. Sv. Irenej jejich tvrzení vyvrací docela prostě. Máte pravdu, říká jim, že opravdové hlubší poznání Kristova evangelia dává Duch svatý. Ale ten je neviditelný, protože je Bůh. Boha pak poznáme ze znamení, kterými on sám nám dává. Jaká jsou znamení Ducha svatého? V církvi je jich mnoho. Shrnuje je stručně sv. Pavel v pověstné 13. kapitole 1. listu ke Korintským: „Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velkou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem“ (13,2). „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, sem jenom dunící kov a zvučící zvon“ (13,1). Sv. Pavel tu nepodceňuje duchovní poznání, ale jasně ukazuje, že jeho podmínkou je pravá láska. Není tedy gnostik. Sv. Irenej z toho udělá tento závěr. Tak zvaní povýšení křesťané se chlubí svými znalostmi, ale ty jsou falešné, protože jsou bez nutného základu. Daleko lepší poznání evangelia mají prostí neučené věřící, kteří žijí a pracují v lásce a dokonce i děti jsou Kristu blíže, než bláhoví spekulanty o víře.

Touhy po hlubším poznání Kristovy pravdy, se ovšem nezřikáme. Usilovali o to především ti, kdo si zvolili za cíl života kontemplativní život. Ale přijali plně i oni podmínky stanovené Irenejem. Vyjadřovali je dvěma řeckými slovy: *theoria* a *praxis*. Slovu teorie se tu rozumí duchovně, jako pravé poznání Boha. Duchovně se chápe i slovo praxe, jako činnost v dobrých skutcích a v lásce. Ale zamýšlejí se na jejich vzájemném poměru. Co je dřív? V technickém světě se klade na první místo teorie. Inženýr, který staví dům nebo most nebo cokoli jiného, musí nejdříve vypracovat přesný plán a pak jej věrně uskutečňovat. Nikoho nepustí do práce bez takového plánu. Je proto zajímavé, že v

duchovním životě tento poměr obrátili. Křesťanská víra se musí nejdříve žít a pak ji teprve dovedeme lépe pochopit. Vychází se tedy z praxe k teorii.

Technicky vycištěným lidem, a takoví jsme dnes skoro všichni, se to zdá divné. Musíme si proto stále uvědomovat, že víra není technika. Proto nás napomíná myslitel B. Vyšeslavcev: „Pro moderní intelektualismus je prorocký výrok Leonarda da Vinci: Veliká láska je dcerou velkého poznání. My křesťané tvrdíme opak: Velké poznání je dcerou velké lásky.“ Velké věci poznáváme, jenom když se snažíme dorůst do jejich výšky. Boha můžeme poznat, jenom když jsme mu podobní, protože Bůh je láska (1 Jn 4,8.16). Pěkně je to také vyjádřeno v byzantské liturgii. Tam se recituje *Věřím v Boha* před začátkem eucharistické modlitby proměňování. Diákon vyzývá lid slovy: „Milujme druh druhá, abychom mohli jednomyslně vyznávat: Věřím v jednoho Boha Otce...“ Z toho uzavírá sv. Efrém, že pravda a láska jsou dvě křídla duše, aby se mohla vznést do výše.

Ale vraťme se nyní k tomu, čím jsme svou úvahu začali: soškou sv. Antonína s Ježíškem v náručí. Sv. František mu dovolil studovat a být učeným, protože v něm viděl někoho, kdo má přitom srdce prostého dítěte. Nebude se pro svou učenost nad nikoho vyvyšovat a jemu samému to nepoplete hlavu.

Dost zajímavé je to, že se dnes stal sv. Antonín i patronem ztracených věcí. Nevím, jak k tomu došel. Ale řekl bych, že jednu věc naší generaci musí pomoci znovu najít: ztracenou jednotu mezi lačností poznávat stále nové věci a prostou láskou ke všem lidem a úctou k dětem. Ať se tedy jeho soška, kterou tak často vidíme, stává dnešním lidem výmluvnou.

Sv. Antonín z Padovy

(Benedikt XVI. generální audience v aule Pavla VI., 10. února 2010)

Drazí bratři a sestry,

před dvěma týdny jsem představil postavu svatého Františka z Assisi. Dnes dopoledne chci pohovořit o dalším světci, který patří k první generaci Bratří menších: o Antonínovi z Padovy nebo - jak je taktéž nazýván - z Lisabonu, s odkazem na jeho rodné město. Jde o jednoho z nejpůvodnějších světců v celé katolické církvi, ctěného nejen v Padově, kde byla postavena nádherná bazilika, která uchovává jeho ostatky, ale v celém světě. Věřící mají rádi obrazy a sochy, které jej znázorňují s lilii, symbolem čistoty, nebo s Dítětem Ježíšem v náručí, na připomínku zázračného zjevení, jež je zmiňováno v některých literárních pramenech. Antonín významně přispěl k rozvoji františkánské spirituality svými výjimečnými dary inteligence, vyváženosti, apoštolské horlivosti, a hlavně mystickou vroucností.

Narodil se v Lisabonu ve šlechtické rodině roku 1195 a byl pokřtěn jménem Ferdinand. Vstoupil ke kanovníkům, kteří zachovávali mnišská pravidla sv. Augustina. Nejprve byl v klášteře sv. Vincence v Lisabonu a potom v klášteře Sv. Kříže v Coimbre, proslulém kulturního centru Portugalska. Se zájmem a pečlivostí se věnoval studiu Bible a církevních otců a osvojil si teologické vědění, které zužitkoval během svých kázání a při vyučování.

V Coimbre došlo k události, která vnesla do jeho života rozhodující obrat. Zde byly roku 1220 vystaveny relikvie prvních pěti františkánských misionářů, kteří se vydali do Maroka, kde podstoupili mučednictví. Jejich příběh v mladém Ferdinandovi zrodil touhu je napodobit a stát se Bratrem menším. Jeho žádost byla přijata a dostal jméno Antonín. Také on se vydal do Maroka, ale božská Prozřetelnost rozhodla jinak. V důsledku nemoci byl nucen se vrátit do Itálie a roku 1221 se účastnil slavné Kapituly v Assisi, kde se setkal také se svatým Františkem. Potom žil nějaký čas v naprostém ústraní v konventu poblíž Forli na severu Itálie, kde jej Pán povolal k dalšímu poslání. Byl za zcela nahodilých okolností pozván, aby kázal na kněžském svěcení, a prokázal, že je obdarován věděním a výmluvností. Představení jej tedy určili ke službě kázání. V Itálii a Francii tak zahájil apoštolskou činnost, jež byla natolik intenzivní a účinná, že přivedla nemálo lidí, kteří se odloučili od církve, aby se vrátili na svou cestu. Antonín byl také mezi Bratry menšími jedním z prvním magistrů teologie, ne-li přímo prvním. Začal vyučovat v Boloni s požehnáním svatého Františka, který rozpoznal Antonínovy ctnosti a zaslal mu krátký list, který začínal těmito slovy: „Líbí se mi, že vyučuješ bratry v teologii“. Antonín položil základy františkánské teologie, která po přínosu dalších významných myslitelů dosáhla svého vrcholu ve svatém Bonaventurovi z Bagnoregia a blahoslaveném Duns Scotovi.

Stal se provinčním představeným Bratří menších v severní Itálii, pokračoval ve své službě kazatele a střídavě se věnoval úkolům řadového vedení. Když skončil v úřadě provinciála, usadil se nedaleko Padovy, kde již dříve několikrát přebýval. Sotva po roce zemřel před branami města 13. června 1231. Padova, která jej srdečně přijala a ctěla již za jeho života, si jej vždycky vážila a prokazovala mu úctu. Papež Řehoř IX. jej po vyslechnutí jeho kázání označil za „Archu Zákona“ a kanonizoval ho už rok po smrti roku 1232 také v důsledku zázraků, ke kterým došlo na jeho přimluvu.

V posledním období života Antonín sepsal dva cykly „Kázání“, nazvaných „Nedělní“ a „Kázání o svatých“, které byly určeny pro kazatele a učitele teologických studií františkánského řádu. V těchto Kázáních komentuje texty Písma, podávané liturgií za použití patristicko-středověké interpretace čtyř smyslů, literárního či historického, alegorického či kristologického, morálního či tropologického, a anagogického, který vede k životu věčnému. Dnes se znovu objevuje, že tyto smysly jsou dimenzemi jediného smyslu Písma svatého a že je správné interpretovat Písmo svaté hledáním těchto čtyř dimenzí jeho slova. Kázání svatého Antonína jsou teologicko-homiletické texty, jež odrážejí jeho živá kázání, kterými Antonín ve vlastním a pravém smyslu vytyčuje trasu křesťanského života. Bohatství duchovních nauk obsažených v jeho „Kázáních“ je tak veliké, že ctihodný papež Pius XII. prohlásil Antonína roku 1946 za Učitele církve a přiřkl mu titul „Učitel evangelia“, protože z jeho spisů vysvítá svěžest a krása evangelia a dodnes je můžeme číst s velkým duchovním užitkem.

V těchto kázáních svatý Antonín mluví o modlitbě jako o vztahu lásky, jenž vede člověka k něžnému rozhovoru s Pánem a způsobuje nevýslovnou radost, která během modlitby pozvolna duši prostupuje. Antonín nám připomíná, že modlitba potřebuje atmosféru ticha, které není opakem vnějšího hluku, ale vnitřní zkušeností, která vede k odstraňování nesoustředěnosti vyvolané duševními starostmi a vytváří ticho v duši samotné. Podle nauky tohoto významného františkánského učitele se modlitba vyznačuje čtyřmi nezbytnými postoji, které v Antonínově latině nesou jména: *obsecratio*, *oratio*, *postulatio*, *gratiarum actio*. Mohli bychom je přeložit následovně: důvěřivá otevřenost vlastního srdce Bohu, což je první krok modlitby; nikoli tedy jen jednoduché přijetí slova,

ale otevření srdce k Boží přítomnosti, pak vroucí rozhovor s Ním, který je přítomen spolu se mnou, potom – věc velmi přirozená – představení našich potřeb; a nakonec chvála a poděkování.

V tomto učení sv. Antonína o modlitbě nacházíme jeden ze specifických rysů františkánské teologie, jejímž byl iniciátorem, to znamená roli, jež je přikládána božské lásce, která vstupuje do sféry citů, vůle a srdce a která je také zdrojem duchovního poznání, jež každé poznání přesahuje. Milováním totiž poznáváme.

Antonín píše: „Láska je duší víry, oživuje ji; bez lásky, víra zahyne.“ (*Sermones Dominicales et Festivi II*, Messaggero, Padova 1979, str. 37).

Jedině duše, která se modlí, může v duchovním životě konat pokroky. To je oblíbený předmět kázání sv. Antonína, který dobře zná vady lidské přirozenosti, naši tendenci upadat do hříchu, a proto neustále nabádá: bojovat proti tendencím žádostivosti, pýchy, nečistoty a namísto toho praktikovat ctnosti chudoby a štědrosti, pokory a poslušnosti, cudnosti a ryzosti. Počátkem 13. století v kontextu rozvoje měst a rozkvětu obchodování, vzrostl počet lidí necitlivých vůči potřebám chudých. Z tohoto důvodu Antonín často vybízí věřící, aby přemýšleli o pravém bohatství: bohatství srdce, které přivádí k dobrotě a milosrdenství a shromažďuje poklady pro Nebe. „Ó bohatí – vyzývá – učiňte si přátele z chudých, přijměte je do svých domovů. Oni – chudí – budou těmi, kdo vás pak přijmou do věčných příbytků, kde je krása pokoje, důvěra bezpečí a blahobytné spočinutí ve věčném nasycení“ (*Ibid.*, str. 29).

Není snad toto učení, drazí přátelé, velmi důležité také dnes, kdy finanční krize a závažná ekonomická nerovnováha nemálo lidí ochuzuje a vytváří chudobu? Ve své encyklice *Caritas in veritate* připomínám: „Ekonomika totiž ke svému řádnému fungování potřebuje etiku; ne jakoukoli etiku, ale etiku přátelskou k lidské osobě“ (č.45).

Antonín podle Františkovy školy klade Krista vždy do středu života a myšlení, jednání a kázání. Kristocentrismus je tedy dalším hlavním rysem františkánské teologie, která ráda kontempluje a zve ke kontemplaci tajemství Pánova lidství, člověka Ježíše, zejména tajemství Narození, Boha, který se stal Dítětem a vydal se nám do rukou: tajemství, které probouzí city lásky a vděčnosti k božské dobrotě.

Na jedné straně Narození, ústřední bod lásky Krista k lidstvu, ale také vize Ukřižovaného inspirují Antonína myšlenkami uznání Boha a úcty k důstojnosti lidské osoby, takže všichni, věřící i nevěřící, mohou nalézt v Ukřižovaném a v jeho znázornění význam, který je pro život obohacujícím. Svatý Antonín píše: „Kristus, který je tvým životem, visí před tebou, aby ses díval na kříž jako do zrcadla. Tam budeš moci poznat jak smrtelná byla tvá zranění, která žádná medicína nebude moci vyléčit, ne-li krev Syna Božího. Budeš-li se dívat dobře, uvědomíš si, jak velká je tvá lidská důstojnost a tvá hodnota... Nikde jinde si člověk nemůže lépe uvědomit, jakou má cenu, než tím, že se dívá do zrcadla kříže“ (*Sermones Dominicales et Festivi III*, str. 213-214).

Rozjímáním těchto slov můžeme lépe pochopit důležitost znázornění Ukřižovaného pro naši kulturu, pro náš humanismus, který se zrodil z křesťanské víry. Právě hledíme-li na Ukřižovaného, vidíme - praví svatý Augustin - jak velká je lidská důstojnost a hodnota člověka. Nikde jinde nelze pochopit, jakou cenu má člověk, právě proto, že Bůh nás činí tak důležitými, shledává nás tak důležitými, že Mu stojíme za to, aby pro nás trpěl. Veškerá lidská důstojnost se tak ukazuje v zrcadle Ukřižovaného a pohled na Něho je vždycky zdrojem uznání lidské důstojnosti.

Drazí přátelé, kéž se Antonín z Padovy, jenž je věřícími tolik ctěn, přimlouvá za celou církev a zejména za ty, kteří se věnují kázání; prosme Pána, aby nám pomohl osvojit si trochu z tohoto umění svatého Antonína. Kazatelé ať si berou inspiraci z jeho příkladu, pečují o solidní a zdravé učení, upřímnou a vroucí zbožnost, pronikavost v komunikaci. Modleme se v tomto Roce kněží, aby kněží a jáhni konali pro věřící pečlivě tuto službu hlásání a aktualizace Božího Slova, zejména v liturgických homiliích. Ať jsou účinnou prezentací věčné krásy Krista právě tak, jak radí sv. Antonín: „Hlásáš-li Krista, On obměkčuje zatvrzelá srdce, vzýváš-li Jej, odráží pokušení; když na Něho myslíš, osvěcuje tvé srdce; když Jej čteš, sytí tvou mysl“ (*Sermone Dominicales et Festivi* III, str.59).

Perchè Antonio è tanto venerato? Perchè ha seminato amore!

(homílie J. E. Giovanniho kardinála Coppy, čestného občana Drysic, ve svatyni sv. Antonína, Lamezia Terme, 13. 6. 2010)

Ctihodní otcové kapucíni, milovaní věřící z Lamezia Terme!

Jsem moc rád, že mohu spolu s vámi slavit slavnost sv. Antonína z Padovy. Jeho kult nemá v Církvi obdoby a také zde, v Kalábrii, díky kapucínům, kteří v tomto starobylém kostele Panny Marie Andělské stále živili jeho úctu, počínaje P. Lorenzem da Gimiglianem, který byl jeho prvním zázračně uzdraveným. Svatý Antonín se tak stal nejvýznamnějším světcem regionu; a vy jste si ho tolik zamilovali pro jeho příklad lásky ke Kristu a k bližním. Je Andělským učitelem, Světcem zázraků, Archou smlouvy, jak jej nazval papež Řehoř IX., „kladivem heretiků“, Světcem všech.

Narodil se v Lisabonu v Portugalsku. Pocházel z urozené rodiny a na křtu svatém dostal jméno Fernando. Studoval u řádových kanovníků sv. Augustina a tam byl také vysvěcen na kněze. Silně jej přitahoval františkánský řád a jeho první mučedníci. Byl přijat do konventu, který založil sv. František, a vyslán jako misionář do Maroka, protože i on se chtěl stát mučedníkem. Poté, co se těžce se roznemohl, opustil Afriku. Ale loď ztroskotala u břehů Sicílie, kde se tato událost připomíná dodnes.

Setkal se se sv. Františkem při proslulé „Kapitulce Stuoie“ v Assisi. Žil nepoznán v Montepaolu nedaleko Forli, dokud po jedné homílii, která ho proslavila, se mu dostalo pověření být „Kazatelem řádu“ a zahájil svůj apoštolát v Itálii a ve Francii: kázal na náměstích, potíral hereze, uklidňoval města, reformoval mravy.

Byl rovněž jmenován „Mistrem teologie“, a sám František mu napsal: „Bratr František bratru Antonínovi, mému biskupu (učiteli ve víře), pozdravení. Jsem rád, že předčítáš bratřím posvátnou teologii, jen když v těchto studiích nepohasíná duch svaté modlitby, jak ukládá Řehole. Ať se ti daří.“ Byl kustódem v Limoges a provinciálem v severní Itálii, střídaje péči o řád s kázáním. Řehoř IX., který ho slyšel, si přál, aby kázal v Římě poutníkům, kteří by mu ve svých jazycích rozuměli. Poté, co se uchýlil do Padovy, zastával významné úkoly: působil ještě v Římě; ve Veroně naléhavě prosil za vězně u tyrana Ezzelina da Romana; kázal rolníkům v Marca Trevigiana; v Camposampiero mu

postavili malou celu na mohutném ořechu, z něhož promlouval k lidu. Když se mu zhoršilo zdraví, chtěl se vrátit do Padovy, ale musel se zastavit v malém konventu v Arcelle, kde v extazi viděl Ježíše a zapěl hymnus Panně Marii: „Ó Paní vznešená“. Zemřel v pátek večer, 13. června 1231. Děti z předměstí hlasitě provolávaly: „Zemřel svatý otec. Zemřel světec!“ Neuplynul ani rok a papež Řehoř IX. jej ve Spoletu kanonizoval, a Pius XII. jej v roce 1946 prohlásil Učitelem Církve. Úchvatná bazilika v Padově, kde je pohřben a kde očekává vzkříšení, se stala světovým centrem poutí.

Drazí věřící. **Proč je Antonín tolik uctíván? Protože zaséval lásku!** Jak jen miloval Ježíše! Sv. Antonín živil tuto lásku modlitbou, jak to dokládá 1. čtení: „Modlil jsem se a ducha moudrosti jsem v úděl přijal ... Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra“ (Mdr 7,11). Moudrost v Bibli není abstraktním pojmem, není něčím ale Někým, je to sám Ježíš, Moudrost Otce, jak často opakoval sv. Antonín (*Assunzione*, 1,1; *Cattedra di S. Pietro*, 5,9; *I Sermoni*, Padova 2005, str. 1108, 1163, 1167). Jak říkal sv. Pavel ve 2. čtení, usiloval o růst v poznání Božího Syna a v lásce k Němu (srv. Ef 4,13.15). Proto studoval Písmo svaté, které při kázání citoval neustále, aby dal porozumět Božímu Slovu. V celém svém životě, i když tak krátkém, se Antonín řídil příkazem, který Ježíš dal apoštolům, jak jsme právě slyšeli: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření“. A oni pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela“ (Mk 16,20).

Antonín skutečně vyšel všude, aby hlásal evangelium, a Pán jej provázal zázraky. Je zamilovaný do Ježíše, zcela uchvácen Ježíšem! Jeho život byl životem pokání, oběti, modlitby. Říkával: „Kdo miluje, ten se modlí pořád“. Byl apoštolem. Neúnavně hlásal Ježíšovu lásku k nám, od Vtělení po vánoce, od utrpení po zmrtvýchvstání.

S jakou něhou tisknul k srdci Ježíška! Když Antonín mluvil o vánocích, zajásal, protože říká: z Marie se zrodil úsměv“ (Natale del Signore, 9; cit. dílo str. 942), s Ježíšem přišla do světa slast: „Ó sladký Ježíši, říká ještě, co je sladší než Ty? Tvé jméno je jméno sladkosti, jméno spásy. Sladký v lůně, sladký v jesličkách, sladký ve křtu, sladký na poušti, sladký ve slovu, sladký v zázracích, nekonečně sladký v nebi“ (*Purificazione*, 10; cit. dílo, str. 1126).

A kolik lásky k Ukřižovanému! Říkalo se, že když Antonín mluvil o Ježíšově umučení, bylo to, jako by ho viděl na Kalvárii! „Učedníci prchají, říká, známí a přátelé se vytrácejí, Petr zapírá, vojáci přibíjejí na kříž. Nohy, jimž samo moře poskytlo, aby kráčely po jeho hladině, byly přibity na kříž. Tvář, která je jako slunce, co září v celém svém jase, se pokrývá sinalostí smrti. Milované oči, jimž není neviditelné žádné stvoření, jsou zavřeny ve smrti“ (*Dom Quinquages*, 19; cit. dílo, str. 63s.). Ano, sv. Antonín rozséval Kristovu lásku, aniž by se kdy šetřil.

A z jeho lásky k Ježíši vyrašila jeho láska k bratřím. Jeho zázraky byly znamením hrdinské lásky k druhým. Jsou tak četné, že je nemožné je všechny vyjmenovat; a natolik uváděly v úžas, že ani necelých dvacet let po smrti byly vyobrazeny v bazilice sv. Františka z Assisi. Proslulé responsorium *Si quaeris miracula* je oslavuje, když vypovídá, že Antonín zdolává smrt, nemoci, neštěstí, hereze, d'ábla, lepru, pouta, ztroskotání, uzdravuje postižené údy, dává nalézat ztracené věci. Tento hymnus se zpívá každý týden v bazilice Svatého Hrobu v Jeruzalémě!

Ztracené věci! S jakou vroucností vzpomínám, jak maminka, když jsme něco ztratili, nás nechávala říkat modlitbičku ke svatému Antonínu, abychom to našli! Dosud ji opakují,

po tolika letech, a modlitba zabírá! Se stejnou něžností jako Ježíš miloval světec děti, sirotky, dívky, slepé, hluché, němé. Jeho zázraky ukazovaly na nesmírnou lásku k člověku. Ještě dnes „chlebem chudých“, se stará o základní životní stravu pro tolik lidí ve světě. Je vskutku světovým světcem!

Drazí přátelé, Antonín nás vybízí, abychom rozsávali lásku! Papež Jan Pavel II. řekl, že „Antonín učil jedinečným způsobem činit Krista a evangelium trvalým odkazem každodenního života“ (Ap. list u příležitosti VIII. stého výročí narození, 13. VI. 1994). Je to odkaz, který musíme opravdu naplnit. Sv. Antonín žádá nás všechny: miluj Ježíše! miluj bližní! Žádá to po nás, kněžích, kteří jsme právě slavili Rok kněží, abychom byli uchvázeni Kristem, studovali do hloubky jeho Slovo a obětovali se pro druhé. Žádá to po vás, laicích, po vás, drazí mladí, protože chce, abyste žili podle evangelia, i přesto, že půjdete proti proudu.

Milovat Krista znamená učinit Jej středem života, rodiny, společnosti; znamená to žít v Boží milosti, za každou cenu prchat před hříchem, sytit se Eucharistií, nikdy nezapomínat na to, jakou lásku nám Ježíš prokázal, když se pro nás stal Dítětem, pro nás zemřel na kříži. Pro nás! A milovat bližní znamená dávat dobrý příklad, konat vždy dobro, nikdy zlo, odpouštět urážky, pomáhat potřebným.

Sv. Antonín neustále bojoval proti hříchu, zvláště proti nenávisti, lichvě, podvodu, nečistotě; až k smrti se namáhal, aby mezi lidmi nastolil úctu, dobrotu, pravdu a spravedlnost. Dnes potřebujeme znovu slyšet jeho hlas, ve světě, který zapomněl na Boha a jeho zákon, ve světě, který nás otravuje drogou a neřestí, který se stal netečným k bližnímu a dospěl až k pohrdání životem, a netečným ke zločinu. Ať nás sv. Antonín chrání před těmito zly, činí nás věrnými Církvi a papeži! Ať je stále naším mistrem a učitelem!

Sv. Antonín velmi miloval Pannu Marii. Říkával: „Ani den bez Marie“. K ní se obracíme stejnými slovy, aby nás posílila v našich předsevzetích: „Nuže, tedy, naše Paní, naše jediná naděje! Prosíme tě, osvěťuj naši mysl jasem své milosti, očišťuj ji ryzostí své čistoty, rozněcuj teplem své přítomnosti. Usmířuj všechny se svým Synem, abychom mohli dojít k záři tvé slávy“ (*Annunciazione*, 6; *cit. dílo.*, str. 1085). Vskutku, Maria nás usmířuje s Ježíšem! V jeho Jménu nás všechny Antonín vlídně vybízí, abychom vždy milovali Krista a bližní.

Náš svatý Antoníne, učíš nás svatými, učíš nás pravými křesťany, přiveď nás k Bohu, spoj nás s Ježíšem! Ať s Tebou a jako Ty, rozséváme kolem sebe lásku, aniž bychom kdy umdlévali!

+ Giovanni card. Coppa

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

Aj když nad Antonínkem hřmí né dycky z toho mračna zaprší

PUTOVÁNÍ K DUŠI MORAVSKÉHO SLOVÁCKA

Ludé sú potfory, zavrčali strýc Pargan a odpluli si. A měli aj pravdu, lebo co sa ím totkaj stalo na Mandelovej svajbě, to by už dožralo aj mrtvého. Dyž si na to zpomenú, uši sa ím hýbú, jak vržú zubama, a ruku majú na křiváku. Tož, jak už to na takovej svajbě bývá - lidí plno a o jezení, pití a všelijaké překvapení je dycky postarané. Strýc, kerý byli z nevěstiněj strany po švagrověj první bratranec coby pozvaný svadebčan, lapěli v kútě jak noša hub a vyjídali šestý talěrek slepičí polévky - s tema dluhýma lokšama. Visaly ím z huby jak pastýřovému Punt'ovi fúsa a mlazgali tak chutno, že svadebčané, keři už přestali jezť, sa dali znova do

jezení. Mezitým než kuchařky doněsly maso, zedli strýc opálku koláčků a misku "milostí" a za hodinu už fučali jak měch ježků.

Ženichúj bratr Janek, pagáža vybíjaná, dívaja sa na strýca, mrkl na Juru, Francka, Jožku - a už ich tahl na mlatevňu, kde cosi hodnú chvíli sumírovali.

"Chlapčiska, co byzme temu Parganovi enom provédli?" - začál Janek. "Celý deň enom žerú jak najatý a zdá sa ně, že už si aj palcem potláčali. Oni sa chcú u nás najezt najměň na štrnást dní. Šak ně povídali kmotřenka Žajdlíčka, že strýc tři dni před svajbú nic nejedli, aby sa mohli jaksapatří nacpat."

Zerzavý Jura, kerý sa trochu zajíkal, ale ináč múdry jak opíca, zařečnovál:

„He-he-herdek, kkklucci, d-dajme mu do sliovice žžživého stříbra!"

Šohajé vyběřskli radostú a zbúchali Jurku za dobrý nápad.

Za chvílku sa z izby ztratíl teploměr a nekolik stříbrných guliček rtuti jezdilo ve škatulce od sirek... A včil sa na Pargana šil veliký pytel, do kerého měli každú chvílu vletět. Kluci začali kolem strýca krúžit jak jestřábé - enom zaglvnút!

"Strýčku, tož dyž zme sa tak chutno napapali, tož by neškodilo zatvrdit to kapků halúzkověj - co pravíte?" - začál idášsky Janek a strčil Parganovi do ruky šestnástku téj "dobrotы", kde sa na dně ligotala malá gulička, na kerú strýc neměli nikdá v životě zapomenút.

„Ja kakraholte - to ja, to je ono - tož na zdraví, chlapci - ať žijú děti našich rodičů a nech zme živí až do smrti!" - pochvalovali si strýc. Zamžúrali očima na sklenku jak kocúr, posvátno dodali "Vendi do nůtra a neškod'!" - a vyrazili čertovský nápoj až do dna.

Šohajé sa vytratili jak para a zvědavó nakúkali za rožkem, co bude dál... Strýc sa spokojeno rozložili na lāvce a povolili řemeň o tři d'úrky. Bácli kočičákem do dlaně, nacpali faju, zapálili a dýmili jak zacpané kamna. Řbetem ruky si utřeli zamastěnú hubu a ani děcko, keré má v pusence pocukrovaný cumel, sa tak šťastlivo netváří, jak v tú chvílu strýc Pargan...

Ale za chvílu si jaksí zhluboka vydechli, poposedli a odpluli. Vtem sa ím dvakrát za sebou brklo a ve střevoch to zažblunkalo, jak dyž vyleje vodu do troků. Zarajtovali na lavce, jak dyby seděli v kopřivách a polélo ich horko - krapy potu ím stály na čele jak hrachy a červený byli jak šumické tela. A najednú to na nich došlo! Vyletěli na dvůr jak jeleň, ale k hnoji už doběhnút nestačili - hrklo v nich a počapli, jak dyby ich podťál v kolenách, nad Antonínkem zahřmělo a myslím aj zablýsklo...

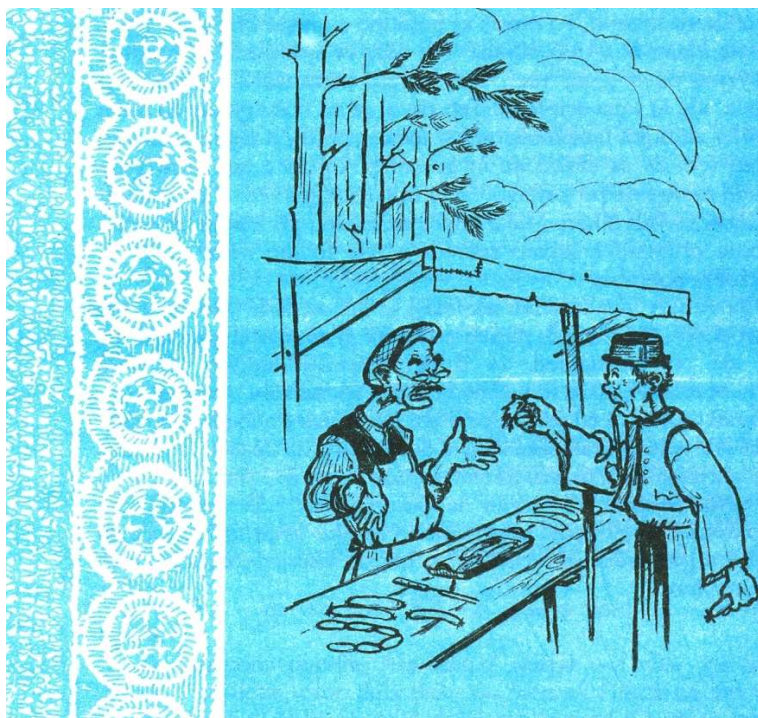
Doběhli akorát k šopě. Oči vybúlené, zuby zaťaté - ešče nikdá v životě tak rychlo třaslavice nezdělávali. Bylo pozdě - chyběly ím tři vteřiny... No ja, ale co včil? Pane Bože, pomoz! V tu ránu uhlédli špalek a v něm zaseknutý obušek - pámbuh pomohl! Poskočili, láp obušek a dvúma ranama uťali poškvrněné pudlo na špalku... A včil přes mlatevňu kolem humen dom. Ešče dvakrát sa moseli strýc po cestě zastavit, lebo dycky znova "zahřmělo", ale už měli tú výhodu, že nemoseli zdělávat třaslavice - obušek vysekál cestu...

Na druhý deň vyliškali Jankovi po téj "hubě škareděj", lebo nemohli zapomenút, jak ju měl oščěřenú, dyž sa tak tumlovali na dvůr a řehot tych "všiváků usoplených" ím bzučál v ušách ešče měsíc po tem. Zešli sa u súdu, kde strýc ešče vyfásli tři dni podmínečně, lebo Janečkovi to dokázat nemohli, ale ten to dokázal opuchlú hubú...

Veni, vidi, vici, pút'ové tajemství u Antonínka v itrnici

Ludí plný kopec, děvčic jak křitek, búda na búdě a v nich malovaných srdéček, až oči přecházajú. Malovaný chumáč plný smíchu, řečnování a pobíhání - oživený obraz Jože Úprky - svatý Antonínek! Jedno procesí za druhým sa scházá, aby sa poklónili patrónovi věcí ztratěných, ke kerému sa modlí děvčica o šumného šohaja, či šohaj o lúbnú děvčicu a kdoví kolěj všelijakých žádostí donde do nebeskéj kanceláře. Ale snád' tam nemajú úředního šimla s byrokratickým sedlem a vyřidijú všecko brzo a k plněj spokojenosti...

Slunéčko praží do hlav, jazyky sa těžko obracajú a tož jak velblúdi k oázi, tak sa tahnú žízňiví do viných búd, kde veselo vyhrávájú harmoniky a pěsnička za

pěsničku letí přes kopec. A tak sa lehko stane, že člověk "zmokne" - vnutíru aj z venku. Doletí mračnisko jak travnica a tak ščákne, že vás maměnka mosijú tři dni krúcat. Šak kolikrát sa už stalo, že celé procesí šlo bosky, enom pán falář měli boty přes rameno... To ale nikemu nevadí a za rok je na púti zasěj.

Terézka už kúpila Franckovi srdco jak hucký vdolek a na něm pěkné říkání "Mám ráda tebe - věcėj jak sebe". Proto ju Francek zavédl do léska, aby jí "potvrdíl" jak ju má rád zasěj on... No a narok už dondú na pút' z malým Tonečkem!

Janek Pagáčůj, kerý dostál od maměnky pár grajcarů, si kúpil oharek, špalek za škraň, pendrek a bróžu za širák. A protože už neměl ani grajcara a chuť na turecký med měl, tož si čapl ke štontu a spokojeno lízál tu velikú bílú, sladkú krychlu. Vtem ho ale uhlédli "turek", kerý med prodával, a jak ho smýkl po krku, hnedkaj sa mu zuby do medu zarazily. Janek tam ostál přilepený jak mucha v trnkách. Napřídanek ho ešče kopl do třaslavic, že packováł až ke sklepom.

Bylo by opravdu těžké popsat všecy ty veselé aj smutné příhody, ale u jednéj sa zastavíme. Že by tento milúčký blatnický Antonínek, patrón milenců, pútní místo, kde sa lidé majú rádi - udělál nechťa dva nepřátele na život aj na smrt', to sa ani nechce věřit. Ale už sa tak stalo! Starý Kořeň byli řezník - daj ím pámbu lehké odpočinutí - jak sa sluší a patří. Prodávali na pút'ách pečené itrnice, jelita a klobásy "pravé vepřové". Enomže jak s nů šel kolem koňa, tož frčál a stavjál sa v oprat'ách, jak dyž ho džógne střeček...

Jelita dělali takové, že dyž naň šlápl, tož z něho vyletěla ertepla až na hucký kopec. Ale ináč mosely byt samá chuť, lebo si každý oblizováł zamastěnú hubu až za ušima.

Starý Truskavec ved' a ubečaného a usopleného Janečka za ruku, došli také ke Kořeňovi na itrnicu. Zašli k pivním búdám do stínu, sedli si na halenu, půlku itrnice dali Jankovi a z velikú chuťú sa zakúsli do toho "tajemstva". Našup ale letěli zpátky s velikým břeskotem: "Veru, strýcu, basom vám anděla dřevěného, dubového - aby vás šlak trafil pres hlavu, dyť v téj itrnici byla hadra!" Kořeň prohráblí dřevěný uhel pod kotchanem, nahlédli přes brýle a uraženo odsekli: "Ná, ty balamuťo, a co bys tam chtěl mět za korunu - hedvábný šátek?"

Truskavec ostali stát z otevřítú hubú jak kamený Florijánek. Ale enom chvílu. Potem hépli jak jeleň, búch Kořeňa zbytkem itrnice po hubě a zařvali: "Cóóó - tož ty si ze mňa budeš ešče robit prču - ty somáre plesnivý, rapatý, fúsatý?" - a říz Kořeňa čaganem po chrbtě, hnedkaj viděli svatého Antonínka aj z andělama. A včílkaj si to mezi sebú rozdali a předvedli pútníkom také představení, jaké na blatnickém kopečku ešče nikdo neviděl. A ešče k temu aj bez stupného! Mlátili sa po hubách jelitama a Kořeň vrazili Truskavcovi celý kotchan pečených itrnic na hlavu, že měli sádlo až v holénkách. Truskavec zasěj na oplátku koplí Kořeňovi do štontu, hnedkaj ho měli na hromadě, a celú tu hrúzu zakryla celtová plachta... Janeček, kerý sa tatičkovi při téj "domluvě" plétl furt pod nohy, také kerúsi chytíl, lebo řvál jak pomínutý a Truskavec mu ešče cestú do Vrbky vyždarovali krúpy z uší...

Zápas dopadl nerozhodně, enom s tým rozdílem, že Truskavec měli natrhnuté pravé ucho a Kořeň levý kútek. Pán súcí měli s túto patálíjú veliké trápení, lebo nevěděli, z kerého konca majú začat. Dyž to všecko zesumírovali a zvažili, tož rozhodli také nerozhodně: "Každému tři dni a jeden druhému škodu nahradit!" Truskavec odcházaja ze súdny síně, přejeli Kořeňa pohledem, že sa ím naježily všecy chupy na kožuchu a precedili přes zuby: "Svatý Antonínku, udělaj ně aspoň na chvílu hromem, abych mohél Koreňovi do toho kvelbu říznút..."

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Přijde pán k vysokému paneláku a povídá chlapečkovi. „Prosím Tě, kde tu bydlí pan Novák?“. „Já Vás tam dovedu, ale nejede výtah“. A tak spolu dojdou až do 12. poschodí, chlapeček ukáže na dveře a říká: „Tak tady bydlí, ale jestli s ním chcete mluvit, tak sedí na lavičce před domem“.

II.

Pavlík přijde za maminkou: „Mami, zabil jsem pět much. Dvě samičky a tři samečky.“ – „A jak jsi věděl, kdo je kdo?“ – „No, dvě seděly na zrcadle a tři na sklenici od piva.“.

III.

Jeden muž říká rabínovi: "Moc toužím žít věčně. Co mám dělat?" - "Ožeň se," odpovídá rabín. "A budu pak žít věčně?" - "Ne, ale ta touha zmizí."

IV.

Pan farář navštívil svého nejstaršího farníka, aby mu popřál k narozeninám. Pan Knecht slavil 99 let. Když se s ním potom kněz loučil, tak mu povídá: "A pane Knechte, doufám, že vám za rok budu moci popřát k té vaší stovce!" Dědeček se podívá na pana faráře a odpoví: „Proč ne, zatím vypadáte docela zdravě!“

V.

Syn: „Tati, proč se jmenuje Tichý oceán tichý?“ – „A to se nemůžeš zeptat na něco rozumnějšího?“ – „No tak jo. Na co vlastně umřelo Mrtvé moře?“

VI.

V Římě je tolik národností, tak jak se poznají kdo je kdo? Tak když jsou to Němci – jeden mluví a všichni ostatní poslouchají jako ve škole. Francouzi mluví vždycky dva a dva, mají velkou diskusi. Holanďané mluví jeden po druhém jak větrný mlýn. Italové všichni mluví a nikdo neposlouchá. Angličané všichni poslouchají a nikdo nemluví. A Španělé všichni mluví, nikdo neposlouchá, ale všichni sousedi poslouchají. A já jsem se ptal Rusů jak to dělají a nevěděli co říct. No tak já vám to povím: když není vodka, tak jako Angličané; po vodce jako Italové. A na Hané se říkávalo: „No dež jož není co vepít, tak vepíte a pod'me dom!“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 1. - 8. června 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 1. června	SLAVNOST NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ SVĚTOVÝ DEN SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Josefa KOMÁRKA a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	na poděkování za 25 let manželství a ochranu Svaté Rodiny pro rodinu HODINKOVU
		PODIVICE 11.00	za + Irenu KOČVAROVOU a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU
		TOPOLANY 18.00	za děti ve farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 2. června	SV. MARCELIN A PETR, MUČEDNÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Marii a Františka MALÝCH, syna, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro rodinu	
ÚTERÝ 3. června	SV. KAREL LWANGA A DRUHOVÉ, MUČEDNÍCI	PODIVICE 8.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu BENÍČKOVU, BUČKOVU a ZELENKOVU
STŘEDA 4. června	STŘEDA PO 7. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	DRYSICE 18.00	za + Filoménu SUROU, manžela a dva zetě
ČTVRTEK 5. června	SV. BONIFÁC, BISKUP A MUČEDNÍK	PODIVICE 8.00	za + farníky, dobrodince farnosti a za duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
PÁTEK 6. června	SV. NORBERT, BISKUP PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00: za + rodinu INDROVU, ŠOSTOU, SKALÍKOVU a duše v očistci	
SOBOTA 7. června	PRVNÍ SOBOTA V MĚSÍCI	PODIVICE 8.00: na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, s prosbou o ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu a přátele	
NEDELE 8. června	SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO KONČÍ DOBA VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za živé a + sloupské poutníky, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro jejich rodiny
		DRYSICE 9.30	za dar zdraví s prosbou o Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro rodinu POLÁCHOVU
		PODIVICE 11.00	na poděkování za dar zdraví a Boží požehnání, a za dary Ducha Svatého pro děti a jejich rodiny
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA II. POLOLETÍ 2025 (1.7. - 31.12.2025)

zapisují 16. - 29. června 2025 po mši svaté ve všední dny

(PUSTIMĚŘ- v sakristii; DRYVICE – na faře; PODIVICE, TOPOLANY - i v neděli - v sakristii).

POŘAD BOHOSLUŽEB: 8. - 15. června 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 8. června	SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO KONČÍ DOBA VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za živé a + sloupské poutníky, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro jejich rodiny
		DRYSICE 9.30	za dar zdraví s prosbou o Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro rodinu POLÁCHOVU
		PODIVICE 11.00	na poděkování za dar zdraví a Boží požehnání, a za dary Ducha Svatého pro děti a jejich rodiny
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 9. června	PANNA MARIA, MATKA CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 18.00	za syna Petra, ochranu Panny Marie a Boží požehnání pro rodinu
ÚTERÝ 10. června	ÚTERÝ 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za živé a zemřelé farníky a dobrodince farnosti
STŘEDA 11. června	SV. BARNABÁŠ, APOŠTOL	DRYSICE 18.00	za + Vojtěcha BARTOŠKA, švagra, dvoje rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
ČTVRTEK 12. června	SVÁTEK JEŽÍŠ KRISTUS NEJVYŠŠÍ A VĚČNÝ KNĚZ	PODIVICE 8.00	za + kněze, kteří působili ve farnosti a za nová kněžská a řeholní povolání
PÁTEK 13. června	SV. ANTONÍN Z PADOVY, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 18.00	za dary Ducha Svatého a ochranu Panny Marie pro syna a dceru
SOBOTA 14. června: SOBOTNÍ PAMÁTKA PANNY MARIE			
NEDĚLE 15. června	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Víta POSPÍŠILA, rodiče z obou stran, sourozence, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + Aloise ČTVRTNÍČKA, rodiče ZAREMBOVY a ČTVRTNÍČKOVY
		PODIVICE 11.00	za + Antonína KOLAŘÍKA, manželku, rodiče z obou stran a duše v očistci
		TOPOLANY 18.00	za + Amálii DOLEŽALOVOU, živou a + rodinu

INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA II. POLOLETÍ 2025 (1.7. - 31.12.2025)

zapisují **16. - 29. června 2025** po mši svaté ve všední dny

(PUSTIMĚŘ- v sakristii; DRYSICE – na faře; PODIVICE, TOPOLANY - i v neděli - v sakristii).